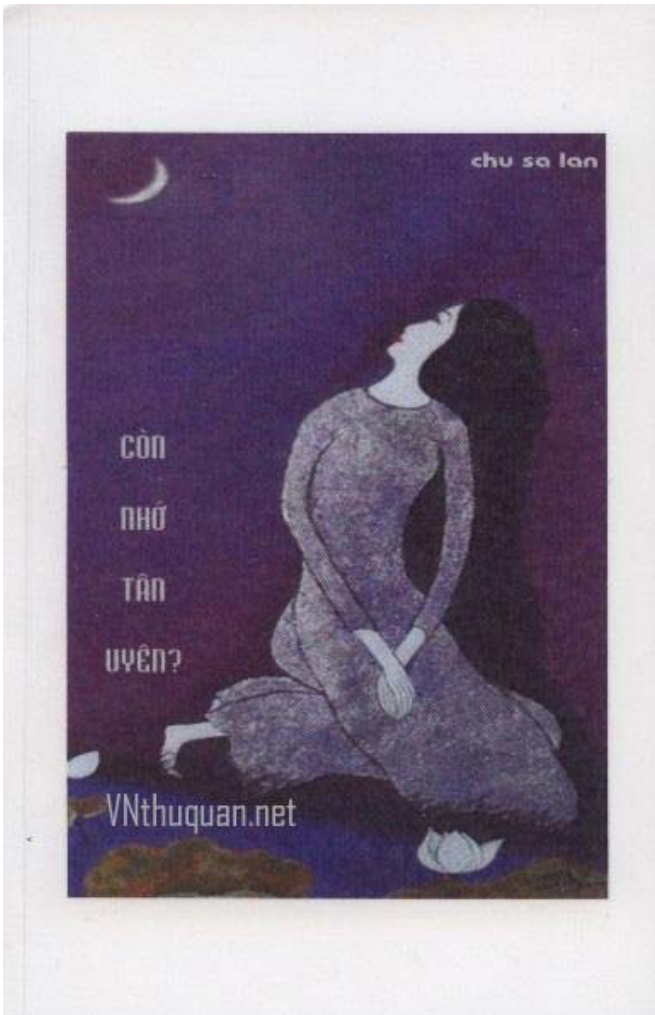

Chu Sa Lan

Còn Nhớ Tân Uyên

Chương 1

Trình bày: chu sa lan

Bìa: Tranh họa sĩ Triart (Phạm Trí)

Duyên dừng lại khi lên tới bậc thang cuối cùng vì mệt mà cũng vì do dự và có hơi khớp. Hôm nay là ngày đầu tiên nàng bước chân vào lớp học, không phải để học mà để dạy. Sau bốn năm sôi kinh nấu sử ở trường đại học sư phạm nàng đã tốt nghiệp và được bổ nhiệm làm giáo sư Việt Văn của trường trung học Hồ Ngọc Cẩn.

Nàng vui vẻ nhận việc mà không nghĩ tới chuyện mình là một nữ giáo sư trẻ tuổi lại dạy ở trường toàn nam học sinh. Tiếng cười khằng khặc của một học sinh nào đó vang ra tận ngoài hành lang rồi tiếp theo giọng nói khào khào như vịt xiêm trống.

- Ê Chương... Hôm nay không có thầy Riệt Răn rậy tao đi ăn đậu đỏ bánh lọt được hôn?

- Hồng được... Ông giám thị nói với tao mình sẽ có giáo sư Riệt Răn mới tới dạy hôm nay...

- Ai rậy?

- Tao hông biết? Mà hỏi chi rậy?

- Tao muốn lớp mình có một nữ giáo sư. Nhìn mặt mấy ông giáo đực rựa hoài nản quá...

Duyên nhận ra một điều là trong lúc đối đáp với nhau hai cậu học sinh này phát âm vần V thành ra R như tiếng Việt Văn thành ra Riệt Răn hoặc vậy thành ra rậy. Đây là lần thứ nhất nàng mới nghe dân Sài Gòn lại có lối phát âm kỳ cục và quái gở. Nàng nghĩ mấy cậu học trò này cố tình phát âm như vậy. Lập dị. Danh từ này đủ nghĩa để chỉ tới cái cung cách hay thái độ của đám học trò quái quỷ ở thị thành. Dù chưa bước vào lớp và dạy giờ nào nàng tự nhủ thăm bốn phận của một giáo sư Việt Văn là phải chỉnh sửa đám học trò lập dị ăn nói sai văn phạm và chính tả này.

Một giọng nói ồ ồ vang lên mà khi nghe Duyên phải nhăn mặt vì nó thiếu sự kính trọng đối với thầy cô và nhất là chê bai ở sau lưng.

- Tao chịu ý kiến của thằng Bá Vịt Xiêm... Nhưng mà tao muốn một cô tre trẻ... Ngó mái tóc bạc và nét mặt khó đăm đăm của bà Dung hoài tao thấy mình già khú đế...

- Có cô giáo trẻ vui hơn...

Nghe đám học sinh ồn ào phát biểu Duyên mỉm cười lẩm bầm.

- Không biết rồi mấy cậu có ưa được cái mặt vô duyên này không...

Ngước nhìn tấm bảng Đệ Tứ A2 xong nàng mạnh dạn bước vào cửa. Lớp học đang ồn ào bỗng dừng lặng trang. Tám mươi sáu con mắt của bốn mươi ba cậu học trò nhìn đăm đăm ngay cửa ra vào. Chiếc áo dài màu trắng đơn sơ. Đôi guốc cao gót cũng màu trắng.

Mái tóc huyền buông lơ lửng trên bờ vai gầy. Cái cặp da ép sát vào ngực như sợ bị người khác giật lấy. Ánh thu ba long lanh ẩn ước một nụ cười thay cho lời chào hỏi.

Chương đứng dậy. Nhìn cô gái lạ giầy lát nó định lên tiếng hỏi thời An la lên với giọng ngạc nhiên và mừng rỡ.

- Cô giáo Việt Văn... Cô giáo tụi bây ơi...

Tiếng rú, tiếng la, tiếng hét, nón, mũ, sách, tập vở bay tung lên trời. Tiếng vỗ bàn rầm rầm như tiếng trống trận Tây Sơn. Bốn mươi ba thằng nhát quỉ, nhĩ ma, thứ ba học trò của lớp đệ tứ A2 chào mừng cô giáo mới bằng tất cả sôi nổi và nhiệt tình mà chúng có thể có được. Hơn tháng trời mỗi mòn chờ đợi một cô giáo trẻ đẹp, duyên dáng xuất hiện để tô điểm cho lớp học toàn đực rựa chứ không phải một bà giáo già nghiêm khắc hay ông giáo sư đạo mạo, nên bây giờ có được một bóng hồng đủ hương đủ sắc bởi vậy đứa nào cũng mừng rỡ như muốn nổi điên.

Duyên ngơ ngác nhìn. Nàng không biết làm gì trong tình thế này. Mới ra trường, chưa có chút kinh nghiệm nghề nghiệp do đó nàng hoàn toàn lâm vào tình trạng thụ động. May cho nàng lúc đó một giọng nói trầm và nghiêm vang lên tuy nhỏ nhưng cũng lọt vào lỗ tai đám học trò đang nghịch phá.

- Im tụi bây... Tụi bây làm cô giáo khóc bây giờ...

Bốn mươi ba học sinh không có ai cười vì câu nói này. Bặm đôi môi son cố không bật ra một tiếng nói nào Duyên nhìn một cậu học sinh đang tiến tới chỗ mình đứng. Nụ cười của cậu ta thật tươi, thật hiền mà cũng lộ ra chút gì giễu cợt.

- Thưa cô... Thay mặt toàn thể học sinh lớp đệ tứ A2 em xin chào mừng cô...cô...

Hiểu ý tốt của cậu học trò Duyên cất giọng nhỏ nhẹ.

- Cám ơn em... Tôi tên Quỳnh Duyên. Tôi sẽ là giáo sư phụ trách môn Việt Văn của các em...

Duyên hơi mỉm cười khi gọi đám học trò lớn chồng ngồng bằng hai tiếng các em. Nhiều cậu trông còn lão hơn nàng. Nhiều đứa cao hơn nàng cả cái đầu, nặng hơn nàng gấp đôi. Nhiều đứa đã bắt đầu

để ria mép cho trông già hơn. Người ta thật kỳ. Con nít thời lại muốn làm người lớn còn người lớn lại sợ già nên cố tìm đủ cách làm cho mình trẻ ra. Nàng cảm thấy hơi ngượng ngượng và không được thoải mái khi gọi đám học trò ông cụ non bằng hai tiếng các em.

- Cô ơi... Cô bao nhiêu tuổi hả cô?

Một đứa giơ tay lên kèm theo câu hỏi. Ngó về hướng có tiếng nói phát ra cô giáo mang tên Nguyễn Thị Quỳnh Duyên mỉm cười.

- Tôi còn trẻ lắm nhưng chắc già hơn em...

Cả lớp bật cười vì câu pha trò đầu tiên của cô giáo trẻ đẹp. Câu nói đùa làm cho hai phe thầy và trò cảm thấy thân mật và gần gũi chút chút đồng thời cũng làm cho bầu không khí trong lớp học được tự nhiên hơn. Duyên uyển chuyển bước về phía chiếc bàn đặt sát vách dành cho giáo sư. Có tiếng xì xào đầu đó và mỗi lúc một lan nhanh như điện.

- Tên của cô đẹp hết sẩy tụi bây ơi...

- Ôi giờ ơi... Tao mê tà áo dài của cô...

- Tao mê mái tóc huyền của cô tụi bây ơi...

- Tao chịu nụ cười Giáng Kiều của cô...

- Tao cảm đôi mắt em lặng buồn của cô...

Duyên nghe hết những lời tán tụng hoặc đùa cợt đó song nàng cố tình làm lơ. Nàng muốn làm nghiêm, muốn giữ một thái độ kẻ cả. Đây là thái độ rất cần giữa thầy và trò để nàng có thể làm việc. Nàng được trả lương để dạy học, để bắt đám nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò này phải nghe lời mình. Dĩ nhiên nàng cũng đã nghe qua rất nhiều về chuyện học trò nam mê cô giáo cũng như nữ sinh mê thầy giáo của mình. Riêng nàng, nàng hoàn toàn không muốn rơi vào tình trạng oái oăm và khó xử này. Đối tượng của nàng không phải là đám học trò mặt búng ra sữa hay đầy mụn của lớp học. Người tình trong mộng của nàng nếu có, không thể là đám con nít chơi chơi đang tập làm người lớn.

- Em nào là trưởng lớp?

Duyên hỏi với giọng nghiêm nghị mà nàng có thể có được. Hỏi xong nàng thấy đứa học trò ngồi đầu bàn thứ nhất bên dãy tay mặt giơ tay lên.

- Thưa cô em là trưởng lớp...

Đi tới chỗ ngồi cậu học trò vừa trả lời Duyên hỏi với giọng nhỏ nhẹ

- Tên của em là gì?

- Dạ em tên Chương

- Chương đây không phải là văn chương mà là xinh chương đó cô...

Đám học sinh cười ồ. Duyên hướng mắt về chỗ có tiếng nói phát ra.

- Em nào vừa nói đó tôi xin mời em đứng lên...

Một học sinh tóc dài, ăn mặc chải chuốt, có thân hình ốm và cao lóng không đứng lên cười cười. Duyên buông một câu ngắn để tỏ lộ sự không bằng lòng của mình.

- Em tên chi?

- Dạ tên Đan...

- Tôi không cấm em nói nhưng trước khi nói em nên xin phép tôi bằng cách giơ tay lên.

- Tại sao em phải xin phép cô trước khi nói?

Đan vắn. Ánh mắt của cô giáo tên Duyên long lanh sáng cùng với giọng nói thanh tao vang trong lớp học đang yên lặng.

- Bởi vì như vậy chúng tỏ em văn minh, lịch sự và lễ phép. Dân tộc mình là dân tộc có mấy ngàn năm văn hiến do đó chúng ta phải tỏ ra mình là người có văn hiến chứ không phải là người rừng. Ở nhà em có xin phép ba má trước khi nói không hả Đan?

Có vài học sinh không ngăn được tiếng cười khi nghe cô giáo mới mắng đũa học trò ngỗ nghịch là người rừng. Đan làm thinh. Nó có vẻ ngượng ngùng và bối rối. Đó là điều ít khi thấy ở thằng học trò nổi tiếng nhất lớp vì hai thứ giàu nhất và quậy nhất. Đứng im nhìn cô giáo giây lát xong Đan chầm chậm lên tiếng.

- Em xin lỗi cô...

Duyên mỉm cười tự mãn. Nàng đã làm chủ được tình thế bằng cách tỏ cho đám học trò thấy nàng cũng biết ăn nói và nhất là chúng phải kính trọng thầy dạy học của mình.

- Được rồi... Lần thứ nhất cô bỏ qua cho em...

Đan liếc nhanh một vòng quanh lớp. Thấy bạn học đều im lìm nó lẳng lẳng ngồi xuống đoạn giơ tay lên thật nhanh. Duyên mỉm cười cất giọng. Cái giọng Sài Gòn của nàng nghe thánh thót hơn tiếng

mưa thu rơi trong bản nhạc Giọt Mưa Thu của nhạc sĩ Đặng Thế Phong bởi vì giọng nói này là vật sống phát ra từ cô giáo trẻ đẹp và duyên dáng.

- Em muốn nói điều gì hả Đan?

- Dạ thưa cô... Cô có giọng nói nghe hay lắm... Êm ái hơn tiếng mưa thu...

Cả lớp bật cười. Riêng Duyên phải dằn lòng lắm mới chỉ mỉm cười nhỏ nhẹ thốt lên ba tiếng.

- Cám ơn em...

Duyên quay mình trở về ghế ngồi. Tà áo dài màu trắng thướt tha. Đôi guốc cao gót gỗ xuống nền xi măng tạo thành âm thanh êm ái. Không khí trong lớp học như bốc lên thứ hương thơm thoang thoảng. Ngồi đầu bàn thứ nhất bên tay trái Thắng hít hít mũi.

- Thơm quá...

Chương thì thầm với An, thằng bạn thân ngồi bên cạnh.

- Cô Duyên xúc dầu thơm thơm chết người mà ời ời...

An đưa tay lên vò vò mũi của mình.

- Tao ngửi như mùi hoa ngọc lan...

Duyên cúi mặt xuống cổ dẫu nụ cười dù không đứa học trò nào thấy được nụ cười sung sướng và tự mãn của nàng. Đó là triệu chứng tốt. Đám học trò bắt đầu nghe lời nàng. Chúng sẽ tuân phục nàng, xem nàng như một nữ hoàng không ngại. Mỗi lời nói của nàng là một mệnh lệnh mà chúng sẽ phải thi hành không hề thắc mắc. Điều khó khăn nhất là nàng phải giữ vững ngôi vị nữ hoàng. Nàng không thể để cho trái tim của mình bị rung động trước đám học trò. Muốn thế nàng phải biến trái tim của mình thành đất sét để nó không bị rung động, xao xuyến trước những tia nhìn ngưỡng mộ, si mê và tôn thờ của học trò. Nàng không được quyền yêu bởi vì yêu là hạ mình xuống ngang hàng với người yêu của mình. Muốn hoàn thành nhiệm vụ dạy học nàng phải ngồi trên cái ghế dành cho giáo sư chứ không thể xuống ngồi cùng bàn với học sinh được.

Trở lại ghế Duyên kín đáo quan sát cái ghế của mình trước khi ngồi xuống. Nàng không thể lơ là và không thể không đề phòng những chuyện bất ngờ sẽ xảy ra. Còn quá sớm để nàng có thể tin nhiệm

đám học trò quí quái. Kinh nghiệm hồi còn đi học đã dạy nàng như thế. Cẩn thận hơn nàng còn lót tà áo dài của mình lên ghế xong mới nhẹ ngồi xuống. Má của nàng đã dạy như thế. Con gái phải cẩn thận cách ăn nói và đi đứng. Bởi vậy ông bà mình mới nói ăn coi nôi ngồi coi hướng. Trong lớp học nàng không cần phải coi hướng mà phải coi lại chỗ mình ngồi trước khi đặt đít xuống. Lót tà áo dài xuống rồi mới ngồi lên làm cho cái quần không dơ dáy và không nhăn nhúm. Không có gì khó coi cho bằng cái đít quần của người đàn bà lại dơ dáy và nhăn nhúm. Bà chị dâu, đồng thời cũng là giáo sư của trường Võ Trường Toản đã truyền lại cho nàng nhiều kinh nghiệm quí báu để đối phó với học trò con trai tinh nghịch và ưa chọc phá.

Thong thả ngồi xuống ghế xong Duyên nói nhỏ với Chương đang ngồi ở đầu bàn. Dù nàng nói nhỏ nhưng mọi học trò trong lớp đều nghe được vì đang im lặng chờ nghe nàng ra lệnh.

- Cô cần nói chuyện với em một chút...

Hiểu ý Chương bước tới bàn cô giáo. Đứng đối diện anh thấy cô giáo đang mỉm cười nhìn mình.

- Sau giờ tan học em có thể ở lại chừng mười lăm phút được không. Cô cần hỏi em vài chuyện...

- Dạ được cô... Chắc cô cần hỏi về bài vở?

Chương hỏi nhỏ. Duyên cười nhìn cậu học trò cũng đang nhìn mình.

- Cô cần hỏi em vài điều... Ông giám học có nói cho cô biết các em đã học tới đâu rồi nhưng cô cần biết nhiều hơn nữa...

Cô giáo tên Duyên ngừng lại để mỉm cười. Nàng cười vì vẻ mặt của cậu học trò trưởng lớp. Trước mặt nàng là khuôn mặt của một đứa con trai đang bắt đầu trưởng thành nhưng vẫn còn thấp thoáng nét thơ ngây và rụt rè của đứa trẻ. Hàng ria mép lún phún màu nửa đen nửa vàng. Mấy cái mụn nổi trên má. Ánh mắt tinh anh. Cái miệng nhỏ hơi mím lại cố làm ra vẻ người lớn.

- Ai là người giỏi Việt Văn nhất lớp?

Duyên hỏi và Chương trả lời không do dự.

- Thắng Tiểu Đình Hùng thưa cô...

Duyên nhìn Chương một cách chăm chú có lẽ vì ngạc nhiên khi nghe nó nói tới tên này.

- Em nói gì cô không hiểu. Tiểu Đình Hùng là ai?

Chương mỉm cười nói với giọng thân mật pha lẫn thán phục.

- Dạ... Tiểu Đình Hùng là biệt danh của thằng Quát. Nó giỏi Việt Văn nhất lớp. Nó làm thơ hay lắm cô nên tụi em đặt cho nó cái tên Tiểu Đình Hùng...

Duyên ạ tiếng nhỏ khi nghe Chương nói tới Quát với vẻ hâm mộ và thán phục. Điều đó khiến cho nàng ngạc nhiên và đâm ra tò mò muốn biết về cậu học trò này.

- Tiểu Đình Hùng ngồi ở đâu?

Chương cười với cô giáo mới.

- Nó ngồi ở bàn cuối bên tay mặt đó cô...

Duyên liếc nhanh về cái bàn ở cuối lớp nhưng thấy trống trơn. Hiểu ý Chương nói nhanh.

- Hôm nay Tiểu Đình Hùng không có đi học cô... Nó bệnh...

Duyên gật đầu mỉm cười như hiểu ra. Nàng muốn hỏi đùa một câu là: Còn em có quái danh gì vậy... nhưng kịp thời ngăn lại vì không muốn đùa giỡn trước mặt học trò.

- Thưa cô... Em đề nghị cô đọc tên của học sinh trong bảng danh sách. Cô đọc tới tên nào thì đưa đó đứng lên. Như vậy cô dễ nhận diện và nhớ tên của tụi nó...

Duyên thầm cảm ơn về đề nghị của Chương. Liếc nhanh bảng danh sách học sinh xong nàng bảo Chương trở về chỗ ngồi. Hướng xuống đám học sinh đang yên lặng nàng cất giọng thanh tao.

- Để dễ dàng cho cô làm quen với các em, cô sẽ gọi tên các em. Cô đọc tới tên em nào thì em đó đứng lên. Nếu em nào có quái danh, biệt danh, hỏn danh muốn xưng ra cũng được...

Bốn mươi ba học sinh cười rú lên khi nghe cô giáo đùa một câu. Cầm bảng danh sách, bước xuống đứng nơi hàng ghế thứ nhất nơi chính giữa lớp nàng cao giọng đọc theo thứ tự a, b, c...

- Lê Quốc An...

Một cậu học trò cao nhòng, ốm như cây tre và có khuôn mặt vừa nhọn vừa dài đứng lên.

- Thưa cô em là An, được giang hồ đặt cho biệt danh An Mặt Ngựa...

Duyên mím môi cố kềm hãm tiếng cười. Từ dãy bàn cuối lớp vang lên giọng eo éo.

- Nó nói chưa hết đó cô... Phải là An Mặt Ngựa Nước Hai mới

đúng...

Cả lớp cười rú lên. Duyên đưa tay lên môi ra hiệu cho học sinh im lặng.

- Xuyt...Các em đừng cười lớn quá. Lớp bên cạnh đang học...

- Trương Văn Bảng...

Khi cậu học trò có khuôn mặt hao hao con gái, nước da trắng đứng lên nàng mới nhận ra đó là người có giọng nói eo éo vừa nói câu An Mặt Ngựa Nước Hai... .

- Dạ cô. Em có biệt danh là Đông Phương Bất Bại...

Duyên cau mày chưa kịp nói gì thì một đứa ngồi sát trong góc vừa đưa tay lên vừa nói.

- Cô có đọc truyện chương Kim Dung không cô?

Duyên lắc đầu. Thật ra nàng có nghe mấy ông anh nói về loại truyện này nhưng không có đọc vì không thích chuyện đánh nhau.

- Đông Phương Bất Bại là thằng cha lại cái. Thằng Bảng nó có giọng nói như con gái nên được tụi này tặng cho biệt danh đó...

Đám học sinh ré lên cười khiến cho Duyên phải đưa tay làm dấu cho mọi người im lặng. Tiếng cười tắt thật nhanh song tiếng ăng ặc trong họng của vài đứa vẫn còn vang lên nho nhỏ. Theo thứ tự từ trên xuống dưới, Duyên gọi tên của học trò. Khi tới cái tên Nguyễn Đình Quát nàng lẩm bẩm đọc rồi lướt qua luôn.

Cuộc điểm danh kéo dài gần một tiếng đồng hồ. Duyên cảm thấy thoải mái, tự tin và càng lúc càng thêm quen thuộc với học trò của mình hơn. Nàng thâm thở hơi dài nhẹ nhõm khi tiếng chuông hết hai giờ học vang lên.

Chương 2

Tuy còn hơn mười lăm phút nữa mới tới giờ dạy nhưng Duyên đã rời văn phòng để lên lớp học vì muốn xem lại bài vở trước khi giảng dạy. Vừa bước vào cửa lớp nàng thấy một đứa học trò ngồi ở bàn cuối cùng. Dường như mãi mê nhìn ra khung cửa sổ rộng nên nó không biết có người đi vào. Duyên tăng hắng tiếng nhỏ. Đứa học trò quay lại. Duyên cảm thấy tâm hồn của mình có chút gì xuyên xao và dao động nhẹ nhàng khi nhìn nụ cười của đứa học xa lạ mới gặp mặt lần đầu. Mãi cho tới sau này khi đã quen thân với nhau, có hai điều mà suy nghĩ hoài nàng cũng không thể giải thích được lý do. Thứ nhất là tại sao nàng lại có cảm giác xao xuyên và rung động khi nhìn đứa học trò đó ngay lần gặp mặt đầu tiên. Thứ nhì là nàng không thể biết nụ cười của cậu học trò đó chứa đựng ý nghĩa gì. Buồn cũng không. Khinh bạc cũng không. Vui cũng không. Mừng cũng không mà thay lời chào hỏi cũng không luôn. Có thể nó không biểu lộ điều gì. Có thể nó biểu lộ tất cả. Nàng chỉ biết nụ cười không giống bất cứ nụ cười của bất cứ người nào mà nàng đã gặp qua. Làn da mặt hơi xanh xao, mái tóc hơi dài, lò xòa trước trán khiến cho nó có nét hao hao giống như chàng thư sinh họ Đỗ trong truyện Thần Thập Rùa của Vũ Khắc Khoan mà nàng đã đọc vài tháng trước.

Đứa học trò đứng lên. Nhìn cô giáo giây lát nó mới từ từ rời chỗ ngồi của mình. Duyên cũng thông thả bước về phía đứa học trò. Hai người gặp nhau nơi khoảng trống chính giữa lớp.

- Dạ cô... Em tên Quát...

Nhớ lại lời của Chương Duyên mỉm cười nói đùa. Đây có lẽ là lần thứ nhì nàng nói đùa với học trò.

- A... Tiểu Đình Hùng hả... Cô hân hạnh được diện kiến nhà thơ lớn

của lớp đệ tứ A2...

Khi nói xong Duyên hơi ngỡ ngàng vì nàng không hiểu tại sao mình lại nói đùa như thế. Không lẽ mới gặp nhau có một phút đồng hồ mà nàng lại cảm thấy quen nhau lâu lắm nên mới có giọng đùa như thế. Riêng Quát hơi có vẻ ngượng ngùng vì cái giọng đùa cợt của cô giáo trẻ mới gặp lần đầu.

- Dạ... Em cũng hân hạnh được gặp cô...

Tiếng dạ của Quát nghe thật hiền pha lẫn chút uể oải và mệt nhọc của một đứa con trai vừa khỏi bệnh nhưng câu nói lại chứa đựng sự lịch sự và kiêu cách.

- Cô nghe nói em bị bệnh. Thế hôm nay em khỏe chưa?

- Dạ cũng còn mệt nhưng em không muốn ở nhà thêm nữa. Em muốn đi học...

Nhìn cô giáo mới Quát cười nhẹ. Giọng của nó thân tình hơn câu nói đầu tiên.

- Hôm qua thằng Chương tới nhà thăm. Nói nói với em là lớp mình có cô giáo Việt Văn mới. Cô đẹp và duyên dáng...

Duyên mỉm cười khi nghe Quát nói nhưng nàng lại im lặng không nói gì thêm ngoài ba tiếng cảm ơn em khách sáo và thờ ơ. Dường như nàng muốn giữ một khoảng cách cần thiết giữa thầy và trò.

Quát mỉm cười. Duyên nghe có chút gì hụt hẫng khi nhìn nụ cười của Quát.

- Cô đẹp hơn em tưởng tượng...

Duyên không biết phải làm gì, nói gì trước lời khen của cậu học trò. Im lặng là tốt nhất. Coi như nàng không để ý tới lời khen này. Hay ít nhất nó không có tác dụng gì đối với nàng.

- Từ hồi học đệ thất tới giờ em thường mơ ước được học với một cô giáo trẻ đẹp và duyên dáng. Bây giờ ước mơ đó mới thành sự thực. Em cảm ơn cô.

Duyên hơi mỉm môi cười để giấu kín sự bối rối của mình khi nghe lời khen tặng của học trò. Dù lời nói có thành thật hay không, dù lời nói chỉ là cảm nghĩ của một cậu học trò trẻ tuổi, nàng cũng cảm nhận ra một điều là nó chứa chất ít nhiều tình cảm. Như không muốn cho Quát tán thêm điều gì nữa nàng cất giọng và cố gắng tạo cho

giọng nói của mình trở nên nghiêm nghị.

- Em mới khỏi bệnh vậy nên về chỗ ngồi cho khỏe. Cũng sắp tới giờ rồi...

Quát cười nhìn cô giáo của mình trước khi quay lưng đi về chỗ ngồi.

- Dạ... Cảm ơn cô...

Nhìn theo vóc dáng gầy gầy của Quát giây lát Duyên thông thả bước về bàn của mình. Suốt hai giờ học, ngồi trên bàn cao, thỉnh thoảng liếc về phía cuối lớp nàng thấy một khuôn mặt xa vắng đang chiếu vào khoảng trời ngoài cửa sổ. Dường như Quát không chú ý tới lời giảng của nàng mà đang mơ tưởng chuyện gì.

Khi tiếng chuông tan học reo lên Duyên mới từ từ thu dọn sách vở của mình. Học trò ồn ào tranh nhau ra cửa. Lát sau lớp học chỉ còn lại hai người. Cô giáo trẻ ngáp ngừng rời chỗ ngồi. Liếc xuống bàn cuối lớp nàng thấy Quát ngồi tựa lưng vào vách tường nhìn ra khung cửa sổ rộng.

- Em chưa về à?

Quát quay lại khi nghe giọng nói thanh thanh của cô giáo.

- Dạ em tới sớm mà về trễ...

- Em nói gì cô không hiểu?

Duyên hỏi. Quát cười chỉ vào khung cửa sổ.

- Em tìm được sự bình yên khi ngồi đây nhìn ra khung cửa sổ... Nó đẹp mà không có ai biết...

Hơi ngạc nhiên về điều mà đứa học trò đã nói ra Duyên cười nói đùa một câu.

- Em tìm cái hứng để làm thơ...

Quát cười. Nụ cười không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Duyên nhìn ra khung cửa sổ trong lúc lên tiếng.

- Nghe nói em làm thơ hay lắm...

Vừa nói Duyên vừa quay lại nhìn vào mặt của Quát. Không có gì hết ngoại trừ khuôn mặt buồn xa vắng và cái nhếch môi lên như là nụ cười.

- Em có làm thơ nhưng nói hay lắm thôi em không nghĩ như vậy...

Duyên ngắt lời của Quát bằng câu nói nhẹ nhàng pha chút giễu cợt.

- Nếu không hay tại sao bạn bè lại gọi Tiểu Đình Hùng...

Quát bật cười tiếng nhỏ và ngắn.

- Dạ em chỉ là thằng chột làm vua trong đám mù cô ơi...

Quát kéo dài tiếng cô ơi khiến cho Duyên cũng phải bật cười. Liếc ra cửa thấy hành lang vắng tanh nàng nói nhỏ.

- Thôi mình đi về đi em...

- Dạ mời cô...

Duyên quay mình đi trước. Đi sau lưng Quát nhìn thấy cái lưng ong, cái mông ản hiện mập mờ sau tà áo dài và cái quần lụa mỏng.

- Cô may áo dài ở đâu mà đẹp quá...

Duyên mỉm cười không trả lời. Không hiểu nghĩ gì mà nàng lại lên tiếng hỏi.

- Quát thích màu nào nhất?

- Dạ màu vàng...

Ra khỏi cửa hai người bước song song xuống cầu thang. Quát ngửi được mùi thơm dịu dàng toát ra từ người của cô giáo đang đi bên cạnh. Thứ mùi hương đặc biệt của nước hoa hòa nhập với mùi hương của thân thể của con gái tạo thành một mùi hương quyến rũ lạ lùng. Là con út trong một gia đình có ba chị gái cho nên Quát thường được hân hạnh hoặc đôi khi bị bắt buộc phải ngửi thứ mùi hương lạ lùng này. Ba bà chị khi mua loại dầu thơm mới thường xúc lên người rồi cho anh ngửi để hỏi ý kiến vì anh là con trai. Do đó anh có được thứ cảm giác lạ lùng về mùi hương đặc biệt này. Bây giờ đi bên cạnh cô giáo trẻ chưa chồng, anh có cảm giác ngất ngây say vì bị thứ mùi hương thanh tân diễm tuyệt xâm chiếm và ở mãi trong tâm hồn của mình. Im lặng bước Duyên len lén liếc nhìn người học trò đang im lìm và chậm chạp bước từng xuống thang lầu. Điều mà nàng nhận thấy ở Quát là nó khác hẳn đám học trò đồng trang lứa. Nó không có quây, không có ồn ào và phá phách như những đứa khác. Ở Quát là một sự trầm mặc, xa vắng, mỗi một, uể oải cộng thêm một chút chán chường. Đây là thứ nổi loạn âm thầm hoặc phản kháng tiêu cực. Một chút thôi nhưng cũng đủ để cho nàng nhận biết qua giọng nói chậm, nhát gừng, nhiều khi không có động từ, chủ từ hay bất thành cú pháp.

- Em thích đọc sách không Quát?

Duyên lên tiếng như muốn phá tan sự im lặng đồng thời cũng có ý muốn tìm hiểu thêm về cậu học trò đặc biệt này.

- Dạ thích... Em sẽ chọn Pháp văn năm tới...

- Pháp văn xưa rồi... Bây giờ người ta học Anh văn nhiều hơn...

Quát cười thành tiếng ngắn. Tiếng cười của nó mừng rỡ như tiếng reo vui khi được chuyện trò cùng cô giáo.

- Dạ cô... Em thích kho tàng văn chương của Pháp...

Duyên mỉm cười vì hai tiếng Dạ cô... mở đầu đặc biệt của học trò và nhất là lối nói chuyện rời rạc, nhất gừng cũng như câu nói đứt quãng của Quát. Nhất là từ ngữ mà Quát dùng mang nhiều âm hưởng xưa cổ.

- Cô cũng vậy... Em đã đọc bao nhiêu cuốn sách bằng tiếng Pháp rồi?

- Dạ một. Em vừa đọc vừa tra tự điển nên mất hứng...

- Cuốn nào?

Duyên hỏi và nàng chột giật mình khi biết vô tình hay cố ý bị lây cái tính nói chuyện bất thành cú pháp của học trò.

- Dạ cô... Le Petite Prince...

Duyên gật đầu. Quát quay nhìn cô giáo.

- Tại sao người ta không dạy tiếng Tàu ở trung học như tiếng Pháp hoặc tiếng Anh thưa cô?

Duyên hơi cau mày vì câu hỏi của học trò. Nàng chưa kịp lên tiếng Quát tiếp.

- Văn chương của mình có liên hệ rất nhiều với Tàu mà mình lại không học tiếng của họ ở trung học. Điều này hơi khó hiểu...

Duyên im lặng. Có lẽ nàng đang suy nghĩ về câu hỏi của học trò. Liếc nhanh cô giáo Quát tiếp.

- Có lẽ mấy ông ở Bộ Giáo Dục không nghĩ ra điều đó. Những người lớn, chẳng bao giờ tự họ hiểu được cái gì cả và thật là mệt cho trẻ con lúc nào cũng phải giải thích cho họ...

Không ngăn được Duyên bật lên tiếng cười vui vẻ. Nàng biết Quát đã dùng một câu trong truyện Le Petite Prince để vừa chê đồng thời cũng khôi hài mấy ông lớn của bộ giáo dục. Ít nhiều gì nàng cũng đồng ý với Quát về ý kiến không dạy tiếng Tàu như là một ngoại ngữ ở trung học. Liếc nhanh học trò nàng lên tiếng khi cả hai bước xuống bậc thang cuối cùng.

- Quát về nha. Nhớ chịu khó đọc sách...

- Dạ cô về...

Quát lên tiếng. Duyên cười nhẹ.

- Mai em có đi học?

- Dạ có chứ cô. Dù bị bệnh em cũng đi học. Em thích học với cô...

Duyên nghe mặt mình nóng bừng cảm giác gì mà trong nhất thời nàng không nghĩ ra được. Hơi dừng bước nàng trông theo dáng đi lừng khừng của đứa học trò chỉ vừa biết nhau hai giờ đồng hồ. Tuy nhiên có một điều lạ lùng không giải thích được là nàng cảm thấy quen thuộc như đã gặp nhau nhiều lần. Điều này khiến cho nàng khó chịu với chính mình. Lầm bầm mấy tiếng nàng đi vào văn phòng của trường.

Ngồi trong căn phòng dành riêng cho giáo sư để chờ ông giám học, Duyên đưa mắt nhìn quanh quất. Thấy có cuốn báo xuân trên bàn nàng cầm lấy. Lật nhanh vài trang nàng dừng lại nơi trang 15. Đó là bài thơ mang tên Dáng Thú. Cuối bài thơ có tên Tiểu Đình Hùng. Duyên mỉm cười khi đọc mấy câu đầu.

*- một buổi trưa mùa hạ
một mình vào sở thú
đứng nhìn con sư tử
tôi thấy nó giống tôi*

Không ngăn được Duyên phải bật thành tiếng cười. Liếc nhanh không thấy ai nàng cúi đầu tiếp.

*- một buổi chiều mùa thu
vào sở thú hút thuốc
đứng nhìn con cạp đực
tôi thấy nó giống tôi
một buổi tối mùa đông
một mình vào sở thú
đứng nhìn con gấu chó
tôi thấy tôi giống nó
một buổi chiều buồn bã
một mình vào sở thú
tôi gặp con voi già
Nó bảo nó là bạn tôi*

*thằng bạn tốt hơn những thằng bạn người của tôi
một buổi sáng mùa xuân
một mình vào sở thú
tôi nghe con sấu gọi tôi
tôi cười ôm hôn nó*

thấy da thịt nó mịn màng hơn da thịt người tình con gái...

Duyên lắc đầu nhẹ. Nàng ngạc nhiên vì cậu học trò babylac của mình lại có những ý tưởng lạ lùng. Nàng hơi đỏ mặt khi nghĩ đến ngày mai mình hỏi Quát có bồ chưa mà dám nói da thịt con sấu mịn màng hơn da thịt người tình con gái...

*- một buổi trưa mùa hạ
âm thầm vào sở thú
tôi thấy tôi ngồi trong chuồng khỉ
giữa con khỉ đột có râu
khỉ cái vú xệ
khỉ già mang kính suy tư
tôi thấy tôi khóc
tôi nhe răng cười
tôi làm tình với con khỉ nhỏ...*

Duyên cười một mình khi đọc hết đoạn trên. Nàng biết Quát đã cóp ý từ thuyết của Darwin cho con người phát xuất bởi một giống khỉ khôn ngoan nhất của loài khỉ sau một chuỗi tiến hóa dài đằng đẳng triệu triệu năm. Nó như là một giả thuyết nhằm cố gắng giải thích về cội nguồn của con người.

Đang cầm cúi đọc Duyên ngược lên khi nghe tiếng tăng hắng. Nàng cười khi thấy ông giám học đứng nơi cửa. Dù còn luyến tiếc song nàng bắt buộc phải bỏ tờ báo xuân xuống rồi theo chân ông ta đi vào phòng. Nửa giờ đồng hồ sau nàng mới ra khỏi phòng của ông ta. Đi ngang qua phòng giáo sư nàng ngần ngừ giây lát đoạn bước nhanh vào. Cầm lấy tờ báo nàng cuộn lại kẹp vào nách.

- Vì em mà cô phải thành kẻ ăn cắp báo đó biết chưa...

Duyên cười vì ý nghĩ của mình. Ra khỏi cổng trường, leo lên chiếc xích lô đạp nàng lại cắm cúi vào tờ báo xuân. Tối hôm đó sau khi soạn bài và tắm rửa xong nàng nằm trên giường đọc tiếp tờ báo xuân. Nàng nghiền ngẫm từng chữ trong truyện ngắn có tên Cô Học Trò Hàng Xóm của Quát. Điều mà nàng nhận thấy, không những ý tưởng ngộ nghĩnh mà từ ngữ trong truyện thật dễ thương. Điểm quý giá nhất là sự thành thật. Quát nói về mối tình lãng mạn và thơ mộng của chính anh, một học sinh Hồ Ngọc Cẩn với một cô học trò tên Hạnh của trường Lê Văn Duyệt. Duyên cười chảy nước mắt khi Quát tả cảnh anh đạp xe đạp chở theo nôi thịt kho trên đường về nhà ở Tân Thới Hiệp sau khi tan trường. Cô bạn gái đạp song song với anh và hai người mãi mê nói chuyện. Vì phải lạng xe tránh ổ gà nên nôi thịt kho rơi xuống đường. Quát mắc cỡ tới độ bỏ chạy luôn và sau đó không dám gặp lại cô bạn gái của mình nữa. Cho tới một hôm anh bị cô bạn phục kích trên đường về và sau đó bị bắt buộc phải đạp xe với cô ta mỗi ngày cho tới hết niên học của lớp đệ ngũ. Vừa đọc nàng vừa nghĩ thầm trong trí: Mai mốt gặp mặt mình phải chộc quê cậu ta chơi... . Duyên lẩm bẩm đọc đi đọc lại bài thơ, đúng hơn là hai câu thơ có cái tựa Ngẫu Hứng: Em trải mùa thu vàng trên tóc. Mắt đông buồn hỏi khóc ai đây... . Tối hôm đó nàng thức quá 10 giờ để đọc hết mấy bài thơ và truyện ngắn của Quát ở trong tờ báo xuân.

Sáng thức dậy, sau khi ăn xong tô cháo trắng với hột vịt muối Duyên vào phòng sửa soạn để tới trường. Đứng tần ngần trước cái tủ treo hàng chục chiếc áo dài đủ màu, đủ kiểu, nàng không biết phải mặc màu áo nào hôm nay. Hôm qua mình đã mặc màu xanh rồi nên hôm nay phải mặc áo màu khác. Duyên lẩm bẩm. Nàng nhớ Quát nói thích màu vàng. Tự nhiên nàng đưa tay lấy cái áo dài màu vàng. Ướm thử vài lần xong nàng nhanh nhẹn thay quần áo. Chải đầu mang giày nàng đứng ngắm mình trong gương. Mái tóc huyền uốn dợn xỏa trên bờ vai nuột nà. Ba nàng thường nói là nàng có khuôn mặt giống bà nội, đẹp, thanh tú và sang cả. Trái lại nàng lại có một thân hình hấp dẫn của mẹ. Xịt vội chút dầu thơm vào người, cầm lấy cái cặp da nàng bước nhanh ra khỏi phòng. Ngang qua chỗ ba má đang ngồi uống trà nàng nói nhanh.

- Thưa ba má con đi làm...

Bước ra tới cửa nàng thoáng nghe tiếng má nói với ba.

- Con nhỏ này không biết có chuyện gì mà tôi thấy nó vui. Hồng lẽ nó có bồ...

- Nó có bồ bà mừng chứ sao lo. Nó hăm hai rồi chứ nhỏ nhít gì nữa...

Ra khỏi cổng nhà, leo lên chiếc xích lô đang chờ sẵn Duyên mỉm cười vui vẻ nói với ông xích lô.

- Bác khỏe hôn bác...

Tuy hơi ngạc nhiên vì câu hỏi của Duyên song ông xích lô đáp vẫn vui vẻ trả lời.

- Cảm ơn cô... Hôm nay tôi thấy cô vui quá...

Duyên cúi mặt giấu nụ cười. Mình có vui không mà ai cũng nói mình vui. Tại sao mình vui... Duyên hỏi với mình. Không lẽ... Nghĩ tới đó nàng cười lắc đầu như cố xua đuổi ý nghĩ vẩn vơ. Tiếng còi xe ô tô buýt vang lên khiến cho nàng giật mình. Nắng vàng rực rỡ trên tàng cây sao ven đường. Lát sau bác xích lô đậu ngay cổng trường. Duyên bước xuống. Có tiếng xì xầm từ nơi đám học trò đang tụ tập trước cổng. Kín đáo quan sát nàng đoán họ là học sinh đệ nhị hoặc đệ nhất.

- Cô giáo mới đó tụi bây...

- Cô dạy lớp nào?

- Hình như đệ tứ...

- Cô ơi cô đẹp mà dạy con nít uống lắmm cô ơi...

Duyên làm mặt nghiêm như không nghe những lời chọc ghẹo của đám học trò lớn tuổi. Vào tới văn phòng, đọc thời khóa biểu nàng biết mình không có giờ Việt Văn ở lớp đệ tứ A2. Bỗng dưng nàng cảm thấy buồn buồn. Nàng tự hỏi tại sao mình lại buồn. Có gì đâu mà buồn.

Quát ngồi im nhìn ra khung cửa sổ. Tiếng ông thầy dạy môn Công Dân Giáo Dục vang đều đều bên tai anh. Công Dân là một trong mấy môn học mà anh chán nhất huống hồ gì ông Chí giảng bài như đọc kinh nên còn chán hơn nữa. Ông đọc kinh nhật tụng... Người ta dạy học trò về bốn phận làm một công dân. Phải tuân hành luật pháp. Phải yêu nước. Phải hiếu thảo với cha mẹ. Phải thương

người. Thương người như thể thương thân. Cũng được đi... Nhưng tại sao người ta không dạy học trò yêu. Bộ học trò không biết yêu à... Bộ yêu là độc quyền của người lớn à... Thơ văn, sách vở, báo chí nói tới yêu... Thiên hạ nói tới yêu ở ngoài chợ, trên xe buýt, trong nhà... Ở đâu cũng nói yêu thế mà lại không cho phép học trò nói, viết, và bàn luận về yêu. Nếu cấm đoán được, người ta cũng dám cấm học trò suy nghĩ về yêu... Anh mỉm cười một mình nhớ lại lời của thầy Doãn Quốc Sỹ nói về cái chính sách gì đó như là ba khoan ở miền bắc. Thứ nhất là khoan yêu. Bảo trai gái khoan yêu là độc ác. Chắc mấy ông lớn ở ngoài bắc không biết yêu hoặc không bao giờ yêu. Hoặc mấy ông không có trái tim. Hoặc mấy ông có trái tim mà trái tim bằng đá hay trái tim hóa đá nên mới bảo người khác khoan yêu. Đã thế khi người ta yêu nhau rồi thời lại bảo khoan lấy nhau, khoan thành vợ chồng. Hai người yêu nhau thời mong ước lớn nhất của họ là được lấy nhau, được thành vợ chồng để sống đời với nhau. Lại thêm một điều ác và điều ác này ngấm ra còn ác hơn nữa. Quát lắc lắc đầu của mình. Khoan thứ ba là khoan đẻ. Cái này là phản lại đất trời, phản lại cái luật tự nhiên. Bảo người ta khoan đẻ là ác độc. Lại thêm một cái ác nữa. Như vậy chính sách ba khoan là ba ác. Bảo người ta khoan đẻ chẳng khác gì mình trồng một cây ăn trái, tưới nước vun phân cho nó tươi tốt rồi lại tìm cách làm thế nào cho nó đừng ra trái. Phản khoa học, phản nhân bản và phản tự nhiên để thế là cùng. Hai người yêu nhau rồi lấy nhau thành chồng vợ thời mong muốn có con bởi vì đứa con là kết quả của tình yêu, là sợi dây ràng buộc hai vợ chồng. Thế mà lại bảo khoan đẻ. Sao không bảo người ta khoan thờ luôn đi. Quát muốn bật cười. Khoan thờ là hay nhất vì nếu mấy đảng lãnh tụ mà khoan thờ là đỡ cho dân lắm nhất là thứ lãnh tụ bất lương. Lãnh tụ mà khoan thờ là đất nước sẽ hòa bình và mình khỏi phải đi lính đánh giặc... Quát nghĩ ngợi lan man... Không biết giờ này cô Duyên đang dạy lớp nào? Anh không hiểu tại sao mình lại có câu hỏi này. Anh không hiểu vì lý do gì mà mình lại nghĩ tới cô Duyên trong lúc đang ngồi trong lớp học. Hình ảnh cô giáo Việt Văn từ từ hiện ra trong trí tưởng của anh. Đôi mắt sáng long lanh. Nụ cười khả ái. Giọng nói thánh thót như giọt mưa thu. Khuôn mặt thanh tú. Cử chỉ dịu dàng. Mùi hương quyến rũ. Tà áo dài màu trắng hồn nhiên. Cô Duyên như là tiên. Quát mỉm cười khi nghĩ tới điều đó.

Bởi vậy tuy mới có mấy tháng mà cô đã chiếm được cảm tình của toàn học sinh trong những lớp mà cô dạy. Hơn thế nữa cô còn giảng bài hay. Tới giờ cô dạy không đứa nào trốn học, không đứa nào làm ồn hay đùa giỡn. Đám học sinh xem cô như thần tượng. Hay là mình đi tìm xem cô Duyên dạy lớp nào rồi mình nhào vào học... . Quát mỉm cười vì ý nghĩ ngớ ngẩn của mình. Bước lên xin phép thầy Chí đi tiểu và được thầy cho phép anh hí ha hí hửng đi dài theo hành lang. A1 không có. A3 không có. Như vậy chỉ còn có A4. Gần tới cửa lớp A4 anh bước chậm lại như để lắng nghe. Giọng của cô Duyên thanh thanh nghe mà mê luôn. Không nhìn ai kể cả cô giáo đang giảng bài Quát đi thẳng xuống cái bàn cuối lớp và ngồi xuống.

Đang cầm cúi viết trên bảng đen, thoáng thấy bóng một đứa học trò bước vào lớp nhưng Duyên không quay lại vì nghĩ chắc là học trò của lớp mình đang dạy.

- Tuần tới các em...

Nói bốn tiếng đó xong Duyên quay lại rồi nín luôn. Nàng không nói tiếp được vì ngạc nhiên khi thấy nơi bàn cuối Quát đang nhìn mình mỉm cười. Nụ cười của anh vui và tinh nghịch. Cố gắng dằn sự ngạc nhiên của mình nàng thông thả lặp lại. Nàng nghe giọng của mình có chút thay đổi.

- Tuần tới các em sẽ làm bài luận văn về truyện Lục Vân Tiên. Cô cho các em biết trước để sửa soạn...

Vừa nói Duyên vừa đi xuống cuối lớp nơi Quát đang ngồi.

- Em đi đâu vậy Quát?

Quát chưa kịp trả lời nàng nghiêm mặt nói tiếp.

- Cô nghĩ lớp này không phải là lớp của em...

Quát cười nhìn cô giáo. Anh mở đầu câu nói thật lễ phép bằng hai tiếng mà Duyên nghe hoài.

- Dạ cô... Em đi lộn lớp?

Thấy cô giáo trừng mắt anh vội sửa lại liền.

- Dạ cô... Hôm qua cô giảng mà em chưa hiểu hết bài của cô. Bữa nay đi ngang qua lớp này nghe cô giảng bài hôm qua nên em đi vào nghe. Cô không đuổi em ra hả cô?

Duyên mỉm môi. Nàng làm sao đuổi đứa học trò ham học ra khỏi lớp vì một lý do như vậy mặc dù nàng biết Quát ranh mãnh viển lý

do chính đáng để được ngồi ngắm mình.

- Cô không đuổi em ra nhưng lần tới em phải xin phép cô...

Nói đến đây Duyên nhũ thầm: Mình ngu quá... Nói lần tới là mình cho phép nó làm nữa... . Nàng chưa kịp sửa lại lời của mình Quát cười nhìn cô giáo.

- Dạ cô... Cảm ơn cô nhiều lắm... Lần tới em sẽ xin phép cô trước...

Duyên háy đưa học trò ranh mãnh của mình rồi ngoe ngoáy đi lên chỗ bảng đen. Đứng nơi đó thấy Quát nhìn mình cười như xin lỗi nàng nghĩ thầm: Thôi đi... Đừng có xin lỗi... Tôi không có tha thứ nữa đâu... Không có lỗi phải gì hết... . Tuy nghĩ như vậy nhưng nàng biết là không thể nào dứt rời khỏi sự đeo đuổi dai như đũa của đứa học trò nhiều mơ mộng và lãng mạn nhưng cũng lì lợm nhất trừ khi nàng không còn dạy ở trường này nữa. Huống hồ gì trong thâm tâm nàng cũng cảm thấy không khó chịu lắm vì hành động của Quát.

Tiếng chuông tan học vang vang. Hôm nay thứ sáu do đó học trò tranh nhau về sớm. Đợi cho đám bạn ra hết Quát mới đứng lên và rời khỏi bàn. Duyên vẫn ngồi yên trên ghế. Đầu nàng cúi xuống. Cây viết vẽ những vòng tròn vô nghĩa lên tờ giấy trắng.

- Dạ cô...

Duyên ngược lên nhìn nhưng không nói gì hết. Quát rụt rè lên tiếng khi thấy nét mặt không vui của cô giáo.

- Em xin lỗi cô...

Thấy cô giáo vẫn im lặng anh biết nàng còn giận. Nở nụ cười cầu tài anh thấp giọng xuống như biết lỗi của mình.

- Em xin lỗi cô... Em hứa sẽ không làm như vậy nữa...

Duyên hơi mím môi như cố gắng để không cười. Nàng biết mình phải có thái độ cứng rắn nếu không Quát sẽ làm tới. Thấy cô giáo vẫn im lìm giận đối Quát thở dài cúi đầu im lìm đi ra cửa. Anh không thấy được nụ cười đắc ý của cô giáo cùng với tiếng thì thầm.

- Đáng đời... Ai biểu...

Nói xong Duyên đứng dậy. Đợi cho học trò khuất dạng nàng mới thông thả đi ra cửa. Tuy nhiên nàng hơi khựng lại khi thấy Quát đang đứng tựa lưng vào vách hành lang và nhìn mình mỉm cười.

- Có chuyện gì vậy Quát?

- Dạ cô... Em xin lỗi cô... Em hứa là sẽ không làm như vậy nữa mà

cô chưa trả lời...

Duyên nói thật nhanh khi nghe tiếng bước chân vọng lên từ cầu thang.

- Cô tha lỗi cho em. Đừng làm như vậy nữa nghe Quát...

- Dạ cô... Em hứa...

Duyên tần ngần nhìn theo bóng người học trò đi xuống thang lầu. Nàng cảm thấy có chút gì buồn phiền trong lòng của mình. Nàng không biết mình nên có một thái độ cứng rắn đối với Quát hay mở miệng năn nỉ học trò đừng có làm những cử chỉ lộ liễu khiến cho người ta dị nghị. Nàng có thể bị chuyển đi trường khác và Quát có thể bị đuổi ra khỏi trường.

Lớp học đang ồn ào như vỡ chợ bỗng im bật khi thấy Duyên bước vào. Có tiếng xì xầm nhỏ nhỏ.

- Ủa sao cô Duyên lại dạy... Đâu có phải giờ Việt Văn...

- Chắc cô đi lộn lớp rồi...

- Hay là cô dạy thế...

Như hiểu được sự thắc mắc của học trò Duyên cười lên tiếng.

- Chắc các em ngạc nhiên hả. Vì thầy Chí bị bệnh bất thành linh nên ông giám học nhờ cô dạy thế. Các em không thích hả?

- Dạ thích chứ cô... Cô dạy mỗi ngày tụi em cũng chịu nữa...

Duyên hơi mỉm cười khi thấy Quát đang ngồi im. Tuy anh không nhìn ngay chỗ của nàng đang đứng song nàng có cảm tưởng là anh nhìn mình vì vành môi hơi kéo lên thành nụ cười thay cho lời chào hỏi.

- Đây là giờ công dân giáo dục của thầy Chí. Cô không thông thạo về môn công dân nên muốn hỏi là các em học cái gì?

Chương lên tiếng trước nhất.

- Thưa cô thầy Chí có nói với em hôm nay lớp sẽ thảo luận về đề tài Lãnh Tụ...

Hơi gật đầu tỏ vẻ hiểu Duyên lắm bầm.

- Như vậy thời cũng dễ cho mình...

Hướng về học trò nàng cười hỏi.

- Trước nhất cô muốn các em định nghĩa hai chữ lãnh tụ ... Em nào tình nguyện...

- Dạ... Em...

Đan gior tay lên trước nhất và Duyên cho phép nó nói.

- Theo em biết thời lãnh tụ là một người đứng đầu của một nước...

An Mặt Ngựa giờ tay.

- Thừa cô lãnh tụ cũng là người lãnh đạo một đảng phái, một tổ chức hay một nhóm người...

Cả lớp hầu như đồng ý với những định nghĩa đó. Ngay cả Duyên cũng công nhận. Nhìn một vòng quanh lớp nàng hắng giọng hỏi.

- Còn em nào có ý kiến về định nghĩa của hai chữ lãnh tụ?

- Dạ em cô...

Quát giờ tay lên. Cả lớp đều chăm chú nhìn vào Quát để chờ nghe vì biết nó là đứa có nhiều ý tưởng lạ lùng hơn ai hết. Tỏ ra mình còn giận bằng thái độ lạnh nhạt và không cười Duyên cho phép Quát phát biểu cảm tưởng.

- Dạ theo em muốn có một định nghĩa chính xác về danh từ lãnh tụ thì mình phải chiết tự. Phải tách hai chữ đó ra thành hai chữ riêng biệt nhau để định nghĩa rồi sau đó gộp hai ý nghĩa của hai chữ này thành một định nghĩa chung...

Dù không cười song Duyên cũng nghĩ thầm: Nó có sự suy nghĩ khác hơn... mà nó cũng có lý...

Giọng nói của Quát trầm và hơi chậm vang lên trong lúc Duyên và học trò im lặng chờ nghe tiếp.

- Dạ cô... Trước hết tụ là gì. Tụ là gom góp, là đem về một chỗ, một nơi, một điểm... Như trong toán học có danh từ hội tụ hoặc thường thường người ta cũng nói qui tụ. Còn lãnh là gì. Theo em lãnh là nhận, là lấy. Như cô lãnh lương hàng tháng hay tụi em lãnh một cái cảm tức hoặc trứng vịt của cô...

Học trò bật cười rần rần vì câu ví dụ có vẻ khôi hài của Quát. Phải dẫn dắt Duyên mới không bật cười lớn như học trò mà chỉ mỉm cười. Nàng muốn tỏ ra cho Quát biết nàng còn giận vì chuyện anh làm hôm trước.

- Từ định nghĩa riêng biệt của hai chữ lãnh và tụ, nếu ghép chung lại ta sẽ có một định nghĩa là gom góp và nhận lấy... Như vậy lãnh tụ là người gom góp và nhận lấy...

- Đúng... Mà nói có lý đó Tiểu Đình Hùng...

Chương buột miệng khen một chữ. Được khen Quát nhìn cô giáo mỉm cười.

- Dưới chế độ quân chủ chuyên chế thời lãnh tụ là vua. Ông vua ổng gom góp và lấy hết. Tiền bạc, của cải trong nước là của ông. Bao nhiêu đàn bà con gái đẹp ổng gom góp rồi lấy về cung làm vợ

hết tron. Dưới chế độ độc tài hay dân chủ hiện hành thời lãnh tụ cũng là người gom góp quyền lực, tiền bạc và nhiều thứ khác rồi lấy làm của riêng cho mình...

Tiếng vỗ tay vang lên. Học trò đứa nào cũng tỏ vẻ thích thú về định nghĩa có vẻ tếu và mỉa mai của Quát. Chương gật đầu nhìn cô giáo.

- Em đồng ý...

- Hay...

- Em chịu định nghĩa đó...

Học trò nhao nhao lên tiếng khiến cho Duyên phải yêu cầu chúng im lặng. Đợi cho cả lớp im lặng xong nàng mới cất giọng hỏi.

- Còn em nào có ý kiến gì nữa không?

Cả lớp im lặng. Quát đột nhiên lên tiếng.

- Dạ cô... Em và mọi người muốn biết ý kiến của cô... cô ơi...

Duyên làm lơ khi nghe Quát kéo hai tiếng cô ơi... ra thật dài thành âm thanh ngộ nghĩnh và dễ thương. Hướng về chỗ Quát đang ngồi nàng từ từ thốt bằng giọng thật nghiêm nghị

- Cô không có ý kiến ngay bây giờ. Tuy nhiên nếu cô có ý kiến thời chắc chắn không đồng ý với em đâu Quát...

Cả lớp bật cười nhưng tiếng cười của Quát nghe rõ hơn hết. Tiếng chuông mãn giờ học vang lên và học sinh lục tục ra về. Vừa thu dọn sách vở bỏ vào cặp da Duyên vừa mỉm cười vì biết có một đôi mắt đang trông chừng mình. Không như những lần trước, lần này nàng đợi cho Quát ra trước rồi mới chịu rời chỗ ngồi. Đi sau lưng, tự dung nàng muốn ký đầu học trò một cái thật mạnh cho hả cơn giận hờn. Ý nghĩ đó làm cho nàng bật cười.

- Cô cười gì vậy cô?

Đi trước Quát lên tiếng hỏi mà không quay đầu lại. Duyên trả lời dăm dẩn làm như mình còn giận hờn.

- Không biết... Tôi cười gì kệ tôi... Mắc mớ gì tới em mà em hỏi...

- Dạ cô... Em tưởng cô cười em...

Duyên lả bả thật nhỏ.

- Xí... Tôi... Sức mảy mà cười em... Mập ốm gì mà cười em...

Chương 3

Nắm tay đưa cháu gái Duyên thông thả đi vào cổng Sở Thú. Trưa thứ bảy người người đi lại đông đảo. Trời tháng 5 man mát nhờ cơn mưa từ tối hôm qua. Hàng bông búp xanh lá. Gốc cây me già cổ. Bóng nắng lổ chỗ trên đường trắng nhựa.

- Cô ơi... Mình đi coi con khỉ nghe cô...

Đứa cháu gái lên tiếng và Duyên cười gật đầu. Tiếng rao hàng lanh lảnh. Ngang qua hồ cá hai cô cháu dừng lại nhìn những con cá màu vàng lớn hơn bàn tay đang nhờn nhờ bơi lội. Tuy chưa tới chuồng khỉ mà nàng đã nghe tiếng khi la hét um trời. Tự dưng nàng nghĩ tới Quát, tới bài thơ Dáng Thú. Đứa cháu gái nắm tay nàng hỏi han lú lo. Nhìn con khỉ cái Duyên liên tưởng tới lời diễn tả của Quát. Con khỉ cái này cũng có hai cái vú xệ. Đàng kia một con khỉ già ngồi im lìm trong góc. Nó tách biệt hẳn với đồng loại. Tay chống cằm, ngồi trên tảng đá nó có thái độ như là suy tư. Duyên mỉm cười với ý nghĩ nếu mang thêm cái kiến lão thời nó giống y hệt như Quát đã diễn tả.

- Cô biết hôn em nói với ông gác vườn thú đeo cho con khỉ già cặp kiến lão mà ông không chịu...

Duyên rùng mình vì giọng nói quen quen cùng hơi thở ấm phà vào mặt của mình. Nàng biết người vừa nói là ai rồi. Quay qua nàng thấy Quát đang nhìn mình mỉm cười.

- Em đi đâu vậy?

Duyên hỏi vì ngạc nhiên thời ít mà mừng rỡ thời nhiều hơn. Dường như nàng quên mất cách đây hai ngày nàng còn giận cậu học trò của mình và tự nhủ với lòng là không thèm nói chuyện một tháng.

- Dạ em đi thăm cô...

Duyên trừng mắt tỏ vẻ không bằng lòng vì câu nói xạo của học trò.

Hiếu ý Quát nhăn răng cười.

- Biết cô đi sở thú hôm nay nên em...

Duyên gạt ngang không cho học trò nói hết câu.

- Thôi đi đừng có xạo... Muốn bị cấm túc hôn?

Quát cười hì hì khi nghe câu hăm he của cô giáo. Tuy nói là hăm he song lại đùa cợt nhiều hơn.

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ cô ơi...

Một ý nghĩ thoáng qua và Duyên reo lên.

- A... Cô biết rồi... Em đi thăm người yêu của em trong sở thú...

Tới phiên Quát ngăn người. Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của học trò Duyên cười hóm hỉnh ngâm nho nhỏ.

- một buổi sáng mùa xuân

một mình vào sở thú

tôi nghe con sấu gọi tôi

tôi cười ôm hôn nó

thấy da thịt nó mịn màng hơn da thịt người tình con gái...

Quát cười hắc hắc. Anh chưa kịp nói gì Duyên liền thoáng tiếp liền.

- Tôi hân hạnh được biết một nhà thơ nhón, một thi sĩ nổi tiếng...

Quát đỏ mặt cười vì bị cô giáo chọc quê. Được thể Duyên chọc tiếp.

- Em có bồ chưa Quát?

Đang thọc tay trong túi quần Quát đưa tay lên xoa xoa chót mũi của mình.

- Dạ chưa...

- Thế thì làm sao em biết da thịt con sấu mịn màng hơn da thịt người tình con gái...

Quát đỏ mặt làm thỉnh giây lát mới cười gượng.

- Dạ cô... Cái này em tưởng tượng...

Duyên bật cười và giọng cười của nàng chứa nhiều tinh nghịch lẫn chế diễu.

- Tưởng tượng... Chuyện tình yêu không thể là chuyện tưởng tượng được. Nó phải là kinh nghiệm thực tiễn, phải là cái mình đã trải qua...

Quát ngắt lời cô giáo của mình.

- Cô ơi... Cô có bồ chưa cô?

Tới phiên Duyên đỏ mặt vì ngượng ngùng. Cuối cùng nàng cười gượng lắc lắc mái tóc dài của mình.

- Chưa... Cô chưa có bồ...

Quát cười hắc hắc. Giọng cười của anh giống hệt cô giáo, vừa tinh nghịch pha lẫn chế diễu.

- Như vậy thời cô đâu có kinh nghiệm thực tiễn để nói...

Duyên cười gượng chế một cách yếu ớt.

- Ít ra cô cũng lớn tuổi, cô cũng già hơn em... Cô cũng biết nhiều về chuyện tình yêu hơn em...

Quát nhìn cô giáo của mình với cái nhìn giễu cợt. Miệng anh tủm tỉm cười và mắt nheo lại cùng với câu nói bật ra.

- Cô ơi... Cô biết gì về chuyện tình yêu hả cô...

Duyên ngẩn người chưa kịp nói gì Quát lắc lắc đầu cười tiếp.

- Những người lớn, chẳng bao giờ tự họ hiểu được cái gì cả và thật là mệt cho trẻ con lúc nào cũng phải giải thích cho họ...

Không hiểu sao Duyên lại bật cười khi nghe học trò của mình lại dùng câu nói trong *Le Petit Prince* của Antoine De Saint Exupéry để *lên lớp* mình. Nàng thật tình không giận có lẽ vì nét mặt khôi hài và câu nói mang âm hưởng trẻ con của Quát.

- Những đứa học trò chẳng bao giờ chúng nó tự hiểu cái gì cả và thật là mệt cho cô giáo lúc nào cũng phải giải thích cho chúng nó...

Quát gặp người lại để cười khi nghe cô giáo ăn miếng trả miếng. Ngưng cười anh nói với Duyên giọng thật lễ phép và dịu dàng.

- Dạ... Cô hết giận em chưa cô?

Ngần ngừng giây lát Duyên mới thông thả lên tiếng.

- Còn nhưng không nhiều lắm. Bởi vậy cô mới chịu nói chuyện với em...

Quát xoa hai bàn tay của mình.

- Để tạ lỗi với cô em xin mời cô ăn mía ghim và đậu phộng rang...

Nắm tay đứa cháu gái Duyên cười đùa.

- Cô nhận lời xin lỗi của em. Để cảm ơn em cô mời em ăn cà rem cây...

Sau khi mua thức ăn uống xong, thầy và trò như đồng tình cùng sóng bước trên con đường đầy bóng cây me mát rượi.

- Nhà em ở đâu hả Quát?

- Dạ Thị Nghè. Bên kia sông. Bởi vậy em đi sở thú hoài... Em chui rào...

- Em bao nhiêu tuổi hả Quát?

- Dạ mười sáu...

- Vậy thì em nhỏ hơn cô sáu tuổi...

Quát cười nhìn cô giáo. Có lẽ nó sớm nhận ra cô giáo của mình định dùng sự khác biệt về tuổi tác cũng như vai vế để làm thứ hàng rào cản ngăn đồng thời cũng ngăn cho nó biết dừng nên xé hàng rào tình cảm để chui qua. Riêng Duyên nhận thấy cậu học trò của mình thật lạ. Có những lúc nó trầm mặc, xa vắng như người lớn thời cũng có những lúc nó hồn nhiên và vui vẻ như một đứa con nít.

- Quê của em ở đâu hả Quát?

- Dạ Bến Tre. Cô biết Bến Tre?

Nói xong Quát đưa cho cô giáo gói đậu phộng rang. Hai bàn tay chạm nhau. Duyên cảm thấy có một dao động nhẹ nhàng trong tâm hồn của mình vì sự đụng chạm này.

- Biết nhưng chắc không nhiều bằng em...

Duyên lắc đầu mỉm cười vì câu trả lời không đúng với văn phạm của mình. Không biết vô tình hay hữu ý nàng lại bắt chước học trò. Đúng ra nàng phải trả lời một câu như thế này *Cô biết nhưng chắc không nhiều bằng em về tỉnh Bến Tre vì nơi đó không phải là nơi có sinh ra...*

Giọng nói trầm và chậm rãi của Quát vang lên.

- Bến Tre bao gồm ba cù lao là cù lao Bảo, Minh và cù lao An Hóa. Có bốn con sông thuộc sông Cửu Long chảy qua trên tỉnh Bến Tre là sông Mỹ Tho, Ba Lai, Hàm Luông và Cổ Chiên. Cô thích ăn trái cây hôn cô?

Duyên cười nhìn học trò của mình trong lúc cả hai ngồi xuống cái băng đá dưới tàng cây rườm rà.

- Đó là thứ mà cô thích nhất. Cô thích xoài tượng và sầu riêng...

- Hôm nào em sẽ mời cô đi về Bến Tre ăn xoài tượng và sầu riêng...

Cười thánh thót Duyên giơ ngón tay trở dứ dứ vào trán của học trò.

- Nhớ nghe chưa... Thất hứa là bị cô cho ăn trứng vịt...

Quát đưa tay lên như thề thốt.

- Em sẽ nhớ... mà cô không được từ chối cô ơi... cô ơi...

Quát lập lại hai tiếng *cô ơi* khiến cho Duyên phải lên tiếng.

- Được rồi cô hứa... Bây giờ cô phải đi về...

Nhìn đứa cháu gái đang ngủ gà ngủ gật trong lòng nàng cười tiếp.

- Cô nhờ Quát ẵm dìu cô con Thảo ra cửa sở thú để cô đón xe...

- Dạ... Nhà cô ở đâu hả cô?

- Cô ở bên Tân Định... Bên hông rạp Văn Hoa...

Duyên cũng không hiểu sao mình lại nói cho Quát biết nhà một cách rành rọt. Đường như ở cạnh Quát nàng đâm ra yếu đuối và mất tự chủ. Hai người đi bộ ra tới cửa chánh. Người đi lại thưa thớt vì đã hơn bốn giờ chiều. Trong lúc đứng chờ xích lô Duyên quay qua nói nhỏ với học trò.

- Quát đừng chui vào lớp khác trong lúc cô dạy nghe Quát...

Quát mỉm cười nhẹ nhẹ gật đầu. Duyên thấp giọng xuống như năn nỉ.

- Quát làm như vậy người ta dị nghị... Cô...

- Em hiểu. Em hứa với cô em sẽ không làm như vậy nữa. Nhưng em...

Duyên quay qua nhìn học trò. Đường như ánh mắt của nàng nói lên điều gì đó làm cho Quát thờ dãi cười nói lảng.

- Xích lô kia cô...

Leo lên xích lô Duyên còn căn dặn.

- Cô về nghe... Mai em nhớ đi học nghe...

Dạ tiếng nhỏ Quát đứng nhìn theo chiếc xích lô từ từ mất dạng nơi ngã tư đường Hồng Thập Tự. Tự dưng anh cảm thấy buồn.

Bốn mươi ba học sinh của lớp đệ tứ A2 im lặng vì phải chú tâm vào giờ thi Việt Văn. Duyên ngồi trên bàn viết của mình nhìn xuống dãy bàn bên phải nơi có Quát ngồi. Nàng hơi ngạc nhiên khi thấy nó ngồi im nhìn ra cửa sổ. Không dẫn được thắc mắc nàng thông thả rời chỗ đi ra cửa nhìn giấy lát đoạn dạo một vòng xuống cuối lớp. Đi tới chỗ Quát ngồi nàng dừng lại quan sát. Thấy nó cầm cùi viết nàng mỉm cười tỏ vẻ hài lòng. Ngược lên thấy cô giáo đứng nơi đầu bàn nó viết lên tờ giấy trắng hai chữ *cô ơi* thật lớn. Duyên mỉm cười liếc nhanh một vòng quanh lớp. Thấy học sinh cặm cùi làm bài nàng lại ngó xuống chỗ Quát ngồi. Trên tờ giấy học trò hiện lên hàng chữ lớn *Hôm nay cô đẹp quá...* . Hơi mỉm cười nàng vội bỏ đi vì nếu biết chân chờ sẽ còn đọc nhiều dòng chữ của đứa học trò có tính si tình, lãng mạn và đam mê.

Tiếng chuông trên bàn viết vang lên báo hiệu đã hết giờ thi. Học sinh tuân tự đem bài của mình lên nộp cho cô giáo xong trở lại chỗ ngồi. Vì là giờ Việt Văn cuối cùng trước hè cho nên học trò được nghỉ nửa giờ trước khi ra về. Tiếng nói chuyện rì rầm. Tiếng cười phát ra nho nhỏ như cố gắng giữ im lặng trong lúc cô giáo chấm bài.

Trời cuối tháng bảy nóng hầm hập. Duyên nằm trên cái võng căng dưới gốc cây vú sữa rườm rà ở sân trước nhà của mình. Chút gió nhẹ làm lay động những lá vú sữa. Trên đùi nàng là quyển tiểu thuyết *Bướm Trắng* của Nhất Linh đang đọc được vài chục trang. Nằm đọc sách mãi cũng chán và khát nước nàng ngồi dậy đi vào nhà pha ly nước chanh. Vừa từ trong nhà bước ra sân nàng thấy bóng một người đi ngang qua cổng nhà của mình. Bóng người đó đi chậm và lại từ chỗ nàng đứng ra tới đường không xa nên nàng có thể nhận ra bóng người đó hao hao giống như Quát. Không dẫn được tò mò và thắc mắc nàng bước nhanh ra cổng. Bóng người mặc chiếc quần xanh, áo trắng và mang giày ba ta. Vì ở xa nên dù ngờ ngợ là Quát song Duyên không dám lên tiếng gọi. Vài phút sau người đó quay trở lại. Khi người đó đi tới gần nàng lùi lại đứng nép vào thân cây nhãn lớn kế bên đường. Bây giờ nàng mới quả quyết chính là Quát. Nàng cười thầm khi thấy cậu học trò đi ngang qua cổng nhà của mình, hơi do dự và liếc nhanh vào trong rồi cúi đầu đi luôn.

- Coi vậy mà nhát...

Duyên cười vì ý nghĩ của mình. Bước ra cổng, nhìn sau lưng cậu học trò nàng gọi nhỏ. Nghe tiếng gọi Quát quay lại thật nhanh. Dường như nó chờ nghe cô giáo gọi tên của mình.

- Dạ cô...

Quát quay trở lại chỗ cô giáo đang đứng.

- Em đi đâu vậy?

- Dạ em đi tìm nhà thằng bạn... Nó cũng ở trong xóm này...

Duyên cười nói một câu nghe như đùa giỡn.

- Vậy hả. Cô tưởng em tìm cô thôi cô mời em vào nhà chơi còn nếu em tìm nhà bạn thì em cứ đi tìm đi...

Quát ngập ngừng với nụ cười và nét mặt hơi đỏ lên. Cuối cùng anh nói chậm và nhỏ.

- Dạ em đi tìm cô...

- Sao em biết nhà cô?

Quát ấp úng.

- Dạ em hỏi thằng Chương...

Duyên cười nhìn cậu học trò với cái nhìn thật dịu dàng cùng với giọng nói thân mật vang lên.

- Vậy hả. Mời em vào nhà cô chơi... Nhà ba má của cô thôi đúng

hơn...

Quát cười im lặng. Hai người bước song song trên nền đất trắng mịn đầy bóng nắng. Ngược đầu lên nhìn tầng cây nhãn cao rồi nhìn quanh quất như quan sát và nhận xét cuối cùng Quát cười.

- Em thích nhà của cô. U tịch... cổ kính... liễu trai giống như cô...

Duyên bật cười khi nghe học trò ví mình với ngôi nhà. Thỉnh thoảng nàng cũng nghĩ như Quát. Ngôi nhà này của ông cố nội nàng cất lên từ lâu lắm. Có lẽ nó còn lớn tuổi hơn ba của nàng. Ngôi nhà đã xưa mà đất quanh nhà cũng rộng lại thêm cây cối xum xê biến khu vườn thành u tịch, cổ kính và phảng phất nét liễu trai. Chính nàng đôi lúc ở nhà một mình vào ban đêm cũng đâm ra sợ ma.

- Quát nói cô cổ, cô xưa hả...

Duyên cười hỏi đùa và Quát cười hắc hắc.

- Cô có vẻ hoài cổ hơn mấy cô giáo trẻ trong trường...

Thấy học trò nói xong rồi nhìn mình cười chúm chím Duyên đâm ra mắc cỡ. Nhất là khi thấy Quát ngó đăm đăm vào chiếc áo cánh ngắn tay của mình. Vì là mùa hè vả lại trong nhà không có ai nên nàng chỉ mặc chiếc áo bằng lụa mỏng cho mát. Cho tới lúc gặp Quát nàng hầu như quên rằng mình tuy không ăn mặc hở hang hay lộ liễu nhưng thân thể vẫn lộ ra nhiều phần không nên cho người lạ nhìn nhất là người lạ lại chính là cậu học trò si mê mình.

Ấn học trò ngồi xuống chiếc võng nàng nói như ra lệnh.

- Cấm nhìn nghe chưa. Ngồi xuống đây và nhắm mắt lại để cô vào thay áo...

Đi được ba bước Duyên quay lại hăm he.

- Cấm mở mắt ra nghe chưa. Em mà mở mắt nhìn là cô mời em đi về liền...

Quát mỉm cười nhắm mắt lại. Dù nhắm mắt lại anh cũng hình dung ra được hình ảnh của cô giáo với chiếc áo cánh ngắn tay hở cổ phô bày cái hằn sâu của hai bờ ngực trắng ngần. Từ người cô giáo toát ra mùi hương dịu dàng và đậm thắm giống như hương của hoa ô môi tuy không ngạt ngào song làm người ta nhớ hoài. Tiếng gió rì rào hòa lẫn với tiếng chim cu gáy và tiếng ca vọng cổ làm thành thứ tiếng động êm đềm của buổi trưa hè.

- Em ngoan lắm. Thôi mở mắt ra được rồi...

Quát mở mắt. Trước mặt là cô giáo Duyên, áo bà ba màu xanh, nút

cải tận cổ, quần đen, guốc vông và mái tóc huyền xóa bờ vai thon mềm. Anh mơ hồ ngửi được mùi hương như của hoa me vừa mới nở. Đưa ly nước chanh cho Quát Duyên cười hỏi.

- Em tìm cô có chuyện gì?

- Cô còn nhớ là cô có hứa đi với em về Bến Tre?

Duyên gật đầu uống ngụm nhỏ nước chanh.

- Cô còn nhớ...

- Chùng nào cô mới đi?

Ngẫm nghĩ giây lát Duyên mới lên tiếng.

- Bến Tre thời xa lắm. Mình sáng đi chiều về chắc không kịp mà ở qua đêm thời không tiện... Mà em thi đậu không?

- Dạ đậu... Bình cô ơi...

Khẽ gật đầu Duyên cười cười.

- Giỏi... Cô biết em sẽ đậu nhưng không ngờ em lại đậu bình.

Ngồi xuống chiếc vông đối diện với vông của học trò nàng cười tiếp.

- Để mừng em thi đậu cô đề nghị mình đi Lái Thiêu. Ở đó cũng có sầu riêng...

Mặc dù không muốn song Quát cũng không cãi lại lời của cô giáo. Riêng Duyên đã suy nghĩ kỹ càng trước khi nói. Trót nhận lời với Quát đi về Bến Tre nhưng sau đó nghĩ lại nàng thấy có nhiều bất tiện. Thứ nhất là đi chơi xa. Thứ nhì là ngủ qua đêm trong phòng ngủ. Dù nhỏ tuổi hơn song Quát vẫn là đàn ông. Do đó ở chung với học trò trong phòng ngủ làm cho nàng không được thoải mái lắm.

- Chùng nào mình đi hả cô?

- Hôm nay thứ hai. Thứ năm mình đi. Đi ngày thường ít người hơn nên mình tha hồ ăn trái cây... Em xin phép ba má của em chưa?

- Dạ rồi. Má em dễ lắm. Má em thương em lắm. Em xin gì cũng được...

Duyên cười đùa.

- Bởi vậy em mới hư...

Quát lắc đầu thở dài. Khuôn mặt của nó thoáng chút buồn rầu.

- Tại vì em là con trai út nên má em cưng...

- Ủa ba em đâu mà cô không nghe em nhắc tới...

Quát cúi đầu nhìn xuống đất. Duyên nghe như có tiếng thở dài.

- Dạ ba em ở xa lắm...

Quát ngước lên. Duyên thấy trong mắt của học trò có chút long

lạnh.

- Ba em ở trên Nam Vang. Lâu lắm rồi em không có gặp ba em...

Hồi còn nhỏ má em có dẫn em lên thăm ba một lần...

Duyên thở dài trầm lặng. Bỗng dung nàng cảm thấy thương Quát như thương đứa em nhỏ dại của mình. Nàng hiểu nó thiếu tình phụ tử. Nó kém may mắn hơn nàng.

- Em có nhớ ba em không?

Im lặng giây lát Quát mới lắc đầu.

- Hồi nhỏ thời nhớ mà bây giờ thời không. Lâu lắm rồi...

Duyên hiểu ý của học trò. Tình cảm phải phát khởi và tăng trưởng từ sự săn sóc, gần gũi, kề cận với nhau hằng ngày. Làm sao nó có thể thương yêu một người ở xa, không một mối dây liên lạc hay không thấy mặt mũi. Cô giáo và học trò đều im lặng thật lâu. Đường như mỗi người đều mãi suy nghĩ chuyện riêng tư của mình.

- Nhà của cô im thật. Cô sợ ma hôn cô?

Quát cười nhìn cô giáo. Liếc nhanh vào ngôi nhà gạch lớn của mình Duyên cười đáp.

- Đôi khi cũng sợ. Nhất là khi ba má cô đi vắng ban đêm...

Uống hớp nước chanh Quát cười nhìn cô giáo.

- Khi nào ba má cô đi vắng em tới phụ coi chừng nhà với cô...

Liếc một vòng quanh ngôi nhà gạch xưa củ anh cười nhỏ.

- Khung cảnh này mà trời mưa lất phất nằm đọc truyện Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh thời hết sảy cô ơi...Em nhớ hồi nhỏ hè em về ở với bà ngoại. Mỗi khi bà ngoại đi thăm bà con mà về trễ là em sợ không dám ở trong nhà. Em ra ngoài sân đứng chờ...

Quát cười hắc hắc khi ôn lại chuyện cũ. Duyên cười góp chuyện.

- Lúc đó em đang ở đâu?

- Dạ ở Bến Tre. Em ở với má... Má em đẹp lắm cô... Má em hồi còn trẻ chắc cũng đẹp như cô...

Duyên cười gật đầu. Nghe giọng của Quát nói về mẹ của mình nàng biết nó rất thương mẹ. Có lẽ vì không sống gần cha do đó nó dồn hết tình thương về người mẹ hiền đã nuôi dưỡng nó.

- Để hôm nào em đem hình của má em chụp hồi còn trẻ cho cô xem...

Thấy Quát uống cạn ly nước chanh Duyên đưa tay ra cười bảo.

- Em uống nữa không cô lấy thêm...

Quát lắc đầu rời khỏi vũng.

- Dạ cảm ơn cô. Em phải đi về... Em chỉ muốn gặp cô để nhắc lại lời hứa của mình...

Có lẽ cũng không muốn lưu khách lâu hơn nên Duyên cười bước đi. Cô giáo và học trò bước song song ra cổng.

- Hè này em có đọc sách không Quát?

- Dạ có... Em không có tiền mua sách nên ra thư viện quốc gia đọc ké...

Quát cười hắc hắc sau khi nói. Duyên cũng nói theo cho vui.

- Cô cũng hay ra đó ngồi đọc sách một xong đi bát phố...

- Dạ... Chào cô em về... Thứ năm em sẽ mượn xe của chị em tới đón cô...

Không biết nghĩ ngợi điều gì mà Duyên lại thay đổi ý kiến.

- Hay là cô tới nhà em...

- Dạ khỏi cần cô ơi... Cô đừng lo em lái xe chì lắm. Không sợ té đâu cô...

Như sợ cô giáo không tin Quát cười nói tiếp.

- Chị hai của em mới mua xe. Em chở chỉ đi hoài...

Dừng lại khi ra tới cổng Duyên nói.

- Vậy hả. 10 giờ em tới nhà cô. Hôm nay em đi xe buýt tới đây hả?

Quát cười lắc đầu.

- Dạ hông. Em đi bộ...

- Đi bộ mỗi chân chết...

- Dạ em đi bộ quen rồi cô... Dạ chào cô em về...

Duyên im lặng đứng nhìn theo bóng dáng gầy gầy và nhỏ thó của đứa học trò. Từ khi biết Quát không có cha ở gần nàng cảm thấy thương nó nhiều hơn. Bây giờ nàng có thể đoán ra nguyên nhân vì sao mà nó ít nói, trầm mặc và buồn nhiều hơn vui. Nàng cũng nhận ra một điều là nó cười nhiều hơn khi ở cạnh nàng. Nó vui vẻ nhiều hơn vì được nói chuyện với nàng. Ngay cả nàng cũng vậy. *Có lẽ vì Quát biết nói chuyện và nhất là hợp gu với mình... Nó thích văn chương mà mình cũng thích...* . Duyên lẩm bẩm trong lúc cúi đầu đi vào nhà.

Chương 4

Chiếc velosolex chạy chậm chậm qua cầu Bình Lợi rồi lát sau quẹo trái vào con lộ tráng nhựa đi Lái Thiêu. Gió từ mặt sông bốc lên man mát. Quát ngồi trước lái xe còn Duyên ngồi phía sau.

- Mát quá...

Duyên nói nhỏ như nói với mình song Quát nghe được.

- Ngày nghỉ em với thằng Chương hay lên sông Bình Lợi để tắm...

Nó có bà cô nhà ở gần sông nên tụi này chèo xuồng đi hái bần...

- Em coi chừng chết chìm nghe...

Quát cười hắc hắc quay lưng lại nhìn cô giáo.

- Em biết lội từ hồi mới sanh ra mà cô...

Duyên lườm cậu học trò của mình.

- Thôi đừng có xạo... Có ai mới sinh ra mà biết lội...

- Có chứ cô... Ông Yết Kiêu đó... Cô biết không?

- Không... Yết Kiêu là ai vậy?

Bật cười sảng sặc Quát lại quay đầu nhìn cô giáo.

- Trời ơi... Cô là giáo sư mà cô không biết Yết Kiêu...

Duyên làm thinh không trả lời vì đang cố lục lọi trong trí nhớ của mình. Cuối cùng nàng lên tiếng.

- Tên nghe quen nhưng cô không nhớ là ai?

- Yết Kiêu là gia tướng của Hưng Đạo Vương. Ông ta nổi tiếng về tài lặn lội. Người ta đồn ông ta có thể lặn sâu ở dưới nước cả ngày...

- Chuyện đó cô nghĩ người ta đồn quá đáng. Làm gì có người ở dưới nước lâu như vậy được...

- Em cũng đồng ý với cô. Tuy nhiên chuyện Yết Kiêu bơi lội giỏi là chuyện có thật. Em là hậu duệ của Yết Kiêu mà cô...

Hơi rướn người cho khỏi mỏi rồi Duyên buông một câu có vẻ thờ ơ.

- Thật vậy à...

- Dạ... Gia phả nhà em nói như vậy. Má em nói khi có thai em thời nằm mơ thấy ông Yết Kiêu về dẫn đi tắm sông nên sau này khi em vừa sinh ra ba em bỏ vô nước là em lội bùm bùm liền...

- Thật hả Quát...

- Dạ thật mà cô... Bởi vậy em không bao giờ bị chết chìm vì xuống nước là người của em nổi như bong bóng vậy cô ơi...

- Vậy bữa nào mình đi tắm để cô xem em có nổi trên nước...

Khi Duyên nói xong thời Quát cười hắc hắc rồi quay lại nhìn cô giáo. Nhìn nét mặt của học trò Duyên biết mình bị mắc lừa.

- Em xạo quá...

Vừa nói Duyên vừa thò tay nhéo vào hông cậu học trò một cái thật mạnh.

- Ái da...

Quát kêu lên một tiếng lớn xong buông tay lái để ngăn không cho cô giáo nhéo thêm cái nữa. Cừ chỉ đó khiến cho chiếc xe mất thăng bằng lao đảo rồi lúi vào bờ. Duyên sợ hãi la tiếng lớn đoạn vòng hai tay ôm chặt ngang hông của học trò. Cũng may nhờ Quát lanh trí cầm chặt tay lái bằng một tay nên chiếc xe chỉ lao đảo mấy lần rồi lấy thăng bằng trở lại.

- Cô có sao hôn cô?

Thở hổn hển Duyên trả lời.

- Không sao... Em làm cô sợ gần chết...

Vì sợ té nên Duyên quên mất là mình đang ôm eo ếch của học trò. Tới chừng hết sợ nàng cảm thấy mặt nóng bừng vì cảm giác âm ấm từ da thịt của Quát truyền sang người. Len lén như sợ học trò biết nàng từ từ rút tay ra. Tuy nhiên vì ngồi phía sau lưng nên nàng không thấy được nụ cười tinh nghịch của Quát.

- Em đừng xạo nữa nghe Quát. Cô không thích em xạo đâu...

- Dạ em xin lỗi cô...

- Em mà xạo là cô không đi chơi với em nữa... nghe chưa Quát...

Nghe giọng nói nghiêm nghị của cô giáo Quát le lưỡi. Quay nhìn ra sau nó cười chúm chiểm rồi lên tiếng.

- Cô giận em hả cô?

Duyên im lặng không trả lời như cố ý tỏ ra mình giận, trong lúc quay mặt nhìn vào lề đường nàng cười chúm chiểm và lẩm bầm trong trí.

- Mình phải hù cho nó sợ... Đừng để nó coi thường mình...

Xe chạy qua vườn trái cây. Những ngôi nhà lá hay lợp ngói thấp thoáng.

- Mình ghé đâu hả cô?

- Em cứ chạy đi... Chừng nào tới chỗ cô chỉ cho. Cô biết một vườn trái cây ngon mà rẻ nữa... Cô có lên chỗ đó vài lần...

- Cô đi với ai vậy cô?

Nghe cái giọng của Quát Duyên mỉm cười.

- Đi với bạn chứ đi với ai...

- Bạn trai hay bạn gái hả cô?

Như muốn chọc cho cậu học trò tức Duyên đáp nước đôi.

- Bạn trai cũng có mà bạn gái cũng có. Em hỏi chi vậy?

Quát làm thinh không trả lời. Điều đó khiến cho Duyên thích thú. Thật lâu thấy học trò cứ làm thinh Duyên cười.

- Cô có một người bạn trai hồi học ở sư phạm. Anh ta thích cô lắm... Anh ta hay mời cô lên đây ăn trái cây hoài...

Quát quay lại cười. Duyên thấy nụ cười của học trò nhuốm chút tinh nghịch.

- Em biết cô chưa có bồ...

- Sao em biết. Bộ em là thầy bói hả...

Quát quay lại cười khi nghe lời vặn hỏi của cô giáo. Riêng Duyên thấy nét mặt của nó vui vẻ một cách khác thường ngoài ra nụ cười cũng có vẻ giễu cợt.

- Cô khó có bồ lắm cô ơi...

Duyên bật cười vì cái giọng thầy đời nhất là hai tiếng cô ơi kéo dài của học trò...

- Cô là một cô gái hoài cổ lại thêm tính mơ mộng và lãng mạn. Tình yêu mà cô đi tìm là thứ tình yêu trong tiểu thuyết. Người yêu mà cô muốn gặp là người tình trong mộng của cô. Hai thứ đó khó tìm thấy trong đời sống của chúng ta...

Duyên biết Quát nói đúng ngay vào những gì mình đã nghĩ nhưng lại không muốn nói ra. Nàng không muốn cho Quát biết là nó nói đúng. Có thể vì tự ái. Có thể nàng muốn giấu kín ý tưởng thầm kín của mình. Nàng mê văn chương và nó ảnh hưởng rất nhiều vào đời sống tinh thần của nàng. Nó ảnh hưởng tới cách sống của nàng. Ở vào thời đại mà ảnh hưởng của tây phương xâm chiếm hầu hết mọi lãnh vực trong xã hội thời nàng vẫn còn mơ những huyền thoại xa

xưa. Người tình của nàng phải là hình ảnh của vua Quang Trung chiến y cháy nám vì súng đạn trong cuộc chiến chống xâm lăng hắc hùng của dân tộc. Nó là hình ảnh của Lý Thường Kiệt, dẫn đầu đoàn quân Đại Việt trong chiến công chưa từng có trong suốt dòng lịch sử đấu tranh của dân Việt. Hình ảnh người yêu của nàng như lẽ hình ảnh của Ngô Quyền chìm quân Nam Hán xuống lòng sông Bạch Đằng mở đầu kỷ nguyên tự chủ và tự cường của dân Giao Chi sau hơn một ngàn năm nô lệ Tàu. Người yêu hay người chồng tương lai của nàng phải là hình ảnh của *chàng trai trẻ vốn dòng hào kiệt. Xếp bút nghiên theo việc binh đao... Múa gươm rượu tiễn chưa tàn. Chàng ngang ngọn giáo vào ngàn hang beo...* Người tình trong mộng của nàng là hình ảnh của một chàng trai sinh ra trong thời tao loạn, noi theo bước của tiền nhân trở thành người lính chiến để giữ quê hương khỏi rơi vào bàn tay của kẻ bạo tàn.

- Sau khi thi tú tài 1 xong em sẽ tình nguyện đi lính...

Giọng của Quát nhỏ nên hầu như bị át vì tiếng gió thổi và lại đang mãi suy nghĩ nên Duyên không nghe được. Nói xong nhưng không nghe cô giáo lên tiếng Quát hơi quay đầu lại nhìn. Nét mặt của Duyên đăm chiêu như đang suy nghĩ chuyện gì do đó không nghe nó nói chuyện.

- Quát nói gì mà cô không nghe rõ...

- Dạ đâu có nói gì đâu cô...

Giọng của nó như hờn dỗi. Duyên cười dễ dàng.

- Có... Cô có nghe mà... Quát nói cho cô nghe đi...

Duyên nghe học trò lên tiếng bằng giọng buồn buồn và bùi ngùi.

- Dạ... Sau khi thi tú tài 1 xong em sẽ tình nguyện đi lính...

- Đi lính...

Duyên kêu lớn. Giọng của nàng đầy thẳng thốt vì ngạc nhiên xer lẫn hoảng hốt.

- Dạ em sẽ đi lính...

- Em chưa tới tuổi đi lính mà...

- Thi tú tài 1 xong là em đủ 18 tuổi rồi cô...

- Đi lính cực lắm...

Duyên viện ra đủ mọi cố mong thay đổi ý định của học trò. Nàng nghe Quát nói với giọng nghiêm nghị và cương quyết.

- Dạ em biết... Em chịu cực được. Và lại người ta sao mình vậy...

- Em đi lính cô buồn lắm...

Duyên phải viện tới điều này với hy vọng cuối cùng là dựa vào lý do tình cảm giữa thầy trò để mong Quát bỏ ý định đi lính.

- Dạ em cũng buồn... Có thể còn buồn nhiều hơn cô. Tuy nhiên...

- Má em có bằng lòng cho em đi lính không?

Duyên hỏi. Đường như nàng không muốn Quát đi lính nên tìm đủ mọi cách để lung lạc học trò.

- Dạ em chắc má em không chịu. Nhưng em có hỏi mấy người anh bà con, họ bảo nếu em đủ 18 tuổi thì không cần sự ưng thuận hoặc cho phép của cha mẹ...

- Cô ước gì em đừng lớn, cứ 16 tuổi hoài...

Duyên cười thánh thót sau câu nói. Quát cũng quay đầu lại nhìn nàng rồi cười lớn.

- Cô không muốn em lớn lên à?

- Không... Em nhỏ như vậy em dễ thương hơn...

- Em thì em muốn em lớn. Em ước bây giờ em bằng tuổi hoặc lớn tuổi hơn cô... Như vậy vui hơn...

Duyên hiểu câu nói của học trò ám chỉ điều gì nhưng nàng không muốn nói ra. Nàng lờ đi làm như không hiểu.

- Tới rồi Quát... Em quẹo vào chỗ đó đó. Có tấm bảng đó...

Nhìn thấy tấm bảng gắn lên trên thân cây Quát giảm tốc độ và từ từ quẹo vào con lộ nhỏ bằng đất. Nhìn tấm bảng viết nguệch ngoạc mấy chữ *Tại đây có bán trái cây* Quát cười lên tiếng.

- Em bao cô ăn à nghe...

Duyên kêu lên.

- Không được đâu... Cô bao em mà. Mừng em thi đậu mà...

Quát vỗ vỗ vào túi áo của mình.

- Em có tiền mà cô...

- Xạo... Em có đi làm đâu mà có tiền...

- Em có mà cô... Em có nhiều lắm...

Im lặng giây lát Duyên lên tiếng.

- Bây giờ mình làm như vậy... Ai có nhiều tiền hơn thì người đó trả tiền. Chịu hôn?

- Chịu... Cô có bao nhiêu tiền?

- Khoan đã... Em phải nói thật nghe... Không được xạo...

Quát gật đầu.

- Em hứa không xạo với cô... Cô có bao nhiêu tiền?

Duyên cười thánh thót trước khi trả lời vì tin chắc học trò làm gì có

tiền nhiều hơn mình trừ khi nó giàu từ trong trứng giàu ra mà nàng biết nhà Quát không giàu.

- Cô có một ngàn đồng... Em có bao nhiêu?

Quát cười hắc hắc. Nghe giọng cười đắc thắng của học trò Duyên cau mày hỏi dồn.

- Bao nhiêu?

- Dạ một ngàn hai trăm đồng. Cô ít hơn em rồi cô ơi...

Duyên lắc lắc đầu.

- Hồng tin. Tiền của em để đâu đưa cho cô xem cô mới tin...

- Em để trong túi quần bên hông nè...

Háo hức muốn biết học trò có bao nhiêu tiền Duyên thò tay vào túi quần của nó để lục tìm. Vì túi quần bên hông sâu và rộng nên bàn tay của nàng chạm vào đùi của Quát. Đứa con trai mới lớn rùng mình, cảm thấy bàn tay mềm mại, âm ẩm như có điện truyền sang làn da đùi của mình gây chấn động toàn thân, làm run rẩy từng sợi thịt đường gân. Thêm vào đó là mùi hương toát ra từ mái tóc, từ hơi thở nóng của cô giáo khiến cho nó rùng rờ, bàng hoàng ngây ngất. Riêng Duyên, dù cách một lớp vải mỏng manh, cũng có cảm giác kỳ lạ khiến cho bàn tay của nàng run run, tim đập mạnh và mặt nóng bừng lên.

- Đây... rồi... Để cô... đếm... xem em có bao nhiêu tiền...

Duyên cố gắng lên tiếng như để đánh tan cảm giác vừa có. Giọng của nàng như lạc đi. Một tay ôm vòng ngang hông, lưng tựa sát vào lưng, một tay giữ cọc tiền, một tay kia nàng chậm chạp tháo phanh xấp tiền của Quát ra để đếm. Mãi mê đếm tiền do đó nàng không để ý tới chuyện là nguyên bộ ngực con gái của mình đè mạnh vào lưng đứa con trai vừa mới lớn làm cho nó rùng mình như bị điện giật.

Cuối cùng Duyên thở dài nhè nhẹ.

- Cô thua... Em nhiều tiền hơn cô...

Quát cười hắc hắc đùa.

- Vậy là em được quyền làm người lớn hôm nay rồi cô ơi...

- Cái gì?

Duyên hỏi gọn. Ngừng xe nơi cái sân rộng có vài chiếc xe đang dựng Quát cười trả lời.

- Chị hai của em nói con trai mà đi chơi với con gái, nếu muốn làm người lớn thì phải trả tiền...

Duyên cười nhìn cậu con trai mới lớn bằng ánh mắt là lạ.

- Nhưng cô không phải là con gái. Cô là thầy của em...

Quát cãi lại liền.

- Cô là thầy nhưng cô cũng là con gái mà... Em xin cô để cho em làm người lớn một lần...

Nghे lời xin của học trò Duyên ưng thuận. Không biết nghĩ sao mà nàng lại cười nói.

- Lần này cô để em trả tiền. Mai mốt cô sẽ mời em đi ăn kem...

Buột miệng nói xong câu này Duyên giật mình. Thật ra nàng muốn giữ nguyên giới hạn giữa mình với Quát thuần túy là tình thầy trò. Nàng biết là Quát thích mình. Đó chỉ là thứ tình cảm bông bột của đứa con trai mới lớn nhiều mơ mộng và lãng mạn. Sau này khi rời khỏi mái nhà trường nó sẽ quên nàng, quên đi thứ tình cảm mong manh này. Do đó nàng không muốn mối liên lạc giữa mình với học trò càng ngày càng thêm mật thiết và chặt chẽ hơn. Tuy nhiên có một điều lạ lùng là dường như nàng không thể kiểm soát và không làm chủ được tình cảm của mình dành cho Quát. Nó lén lút và âm thầm; nó lẩn trốn và giấu mặt rồi thừa cơ hội nàng không để ý lại xuất hiện bất thành linh. Dường như nó muốn chứng tỏ rằng dù nàng cố gắng dập tắt nó vẫn hiện hữu hoài hoài, đâu đó trong góc thẳm tâm hồn của nàng.

- Cô nói thật hả cô?

Duyên gật đầu cắn môi của mình. Đứng nhìn Quát dựng chiếc velo vào thân cây măng cụt và khóa lại cẩn thận nàng nói với chút gì nghe như buồn buồn.

- Thật... Cô chưa hứa cưới với em mà...

Khóa xe xong Quát ngược lên cười. Duyên cảm thấy lòng mình lao chao vì nụ cười của học trò.

- Cô mà hứa cưới là cô biết em làm gì hôn?

- Làm gì?

- Em tới nhà cô nằm vạ trước sân...

Duyên bật cười thánh thót. Nhìn nàng giây lát Quát mới từ từ lên tiếng. Giọng của anh nhuốm nhiều si mê mà cũng nhiều buồn rầu.

- Hôm nay em thấy cô đẹp tuyệt vời...

Duyên háy học trò rồi ngoe ngoáy bước đi. Dĩ nhiên là Quát không thấy được nụ cười tự mãn của nàng. Hôm qua trước khi đi ngủ nàng đã băn khoăn không biết mặc quần áo gì để đi chơi với học

trò. Cuối cùng nàng chọn bộ quần áo này. Đó là chiếc quần dài xanh và áo sơ mi trắng ngắn tay. Nếu gắn lên cái huy hiệu Hồ Ngọc Cẩn thời nàng sẽ biến thành một cô học trò, có nghĩa là nàng cùng vai vế với Quát. Cả hai cùng là học trò chứ không phải thầy trò. Đường như trong thâm tâm nàng không muốn có sự cách biệt giữa mình với Quát.

- Cô đi đâu vậy cô?

Quát vừa đi sau lưng vừa hỏi. Hơi chậm bước như chờ Duyên đáp vọng lại.

- Đi dạo chứ đi đâu... Em có đi bộ trong vườn trái cây lần nào chưa...

Hai người song hành trên đường mòn chạy giữa hai hàng cây ăn trái cao đầy bóng mát. Ánh nắng của mặt trời xuyên qua lá cây dội xuống nền đất đen mịn và trên áo của thầy trò thành những đốm sáng lung linh. Ngược lên nhìn tàng cây cao đầy trái xong Quát len lén nhìn cô giáo của mình. Anh ngửi được mùi hương thoang thoang tiết ra từ mái tóc huyền buông lơ lửng trên chiếc áo sơ mi trắng. Anh quay mặt cười khi quan sát cô giáo thọc hai tay trong túi quần dài xanh thông dong bước. Không phải là hình ảnh của cô Duyên, giáo sư Việt Văn mà là hình ảnh của một cô gái mang tên Duyên xuất hiện thường xuyên trong trí tưởng nhiều mơ mộng của mình. Duyên hiện lên trong khi bó gối ngồi trước hàng hiên nhìn mưa rơi hay trong đêm sáng trăng nào đó, trái chiều nằm trước sân mơ mộng. Duyên là hình bóng khi nhạt khi mờ trên trang báo xuân, trong những bài thơ tình của anh đăng trên đặc san hoặc chuyển tay cho cả lớp đọc để rồi ngẩn ngơ vì hình bóng đó chỉ có trong trí tưởng của một tâm hồn lãng mạn.

- Em nghĩ gì vậy Quát?

Duyên hỏi như muốn phá tan bầu không khí im lặng giữa mình với học trò.

- Em mơ tới ngày em đi lính rồi trở về thăm cô...

Muốn giấu kín tâm tư của mình Quát trả lời một câu mà khi nghe xong Duyên lại thở dài.

- Em muốn làm người lớn hả Quát?

- Dạ... Em muốn mau lớn... Em muốn cao hơn cô...

Cười nhìn học trò Duyên nói một câu.

- Em không bao giờ lớn hơn cô. Em có thể cao hơn cô nhưng em

không bao giờ lớn hơn cô...

- Đo đi... Em nghĩ là em cao hơn cô...

Bật cười Duyên dừng lại.

- Đo liền... Đứng sát vào cô xem ai cao hơn ai...

Hai thầy trò đứng sát nhau. Duyên đưa tay của mình lên đầu để đo.

- Ê đừng có ăn gian... Em đừng có nhón chân lên...

Quát cười hắc hắc.

- Cô cao hơn em là vì cô mang guốc cao gót...

- Đầu có... Cô mang giày ba ta mà...

Đứng đo đi đo lại ba lần xong Duyên cười cười. Nụ cười thú nhận.

- Em cao hơn cô một chút...

Duyên đưa hai ngón tay của mình lên làm dấu để cho học trò thấy một chút là bao nhiêu. Quát chưa kịp nói nàng tiếp nhanh.

- Tuy nhiên cô lại già hơn em một chút...

Duyên cười vì thấy mình ra dấu cao một chút chỉ bằng lòng tay còn già hơn một chút lại dài bằng ngón tay.

- Cô ăn gian cô ơi...

Duyên cười hắc hắc vì cũng biết mình ăn gian.

- Cô không có ăn gian đâu. Cô muốn ăn sâu riêng măng cụt hà...

Duyên nói bằng giọng có chút gì ngông nhẽo. Quát quay người trở lại.

- Mình về chỗ hồi nãy đi cô. Em hân hạnh được trả tiền cho cô ăn và hy vọng sẽ có nhiều lần vui như vậy...

Duyên nhìn học trò bằng ánh mắt biết ơn.

- Cám ơn em...

Duyên chứng tỏ lời cảm ơn của mình bằng cách hôn lên trán Quát như người chị hôn đứa em trai thân yêu của mình. Nàng không biết được là nụ hôn đó đã làm chuyển hướng tình cảm của Quát. Nàng cũng không nghĩ là cái hôn tâm thường đó Quát đã mang theo suốt cuộc đời.

Chương 5

Năm đệ tam bắt đầu khi Duyên bước vào lớp đệ tam A1. Vì phải chọn ban A, B hoặc C nên nàng nhận thấy có những khuôn mặt quen mà cũng có nhiều khuôn mặt lạ. Tất cả hầu như đều nhỏ hơn ba tháng hè ăn ngủ. Nàng cười thầm khi nhìn bộ ria mép lún phún đen của Chương. Nàng hơi lắc đầu khi thấy những mụn mụn đỏ đỏ trên gương mặt dài của An Mặt Ngựa hay giọng nói đòi ra khảo khảo của Đan và Thắng. Học trò, mỗi đứa mỗi cách, đều tỏ ra mình là người lớn. Nhiều đứa đi học không mang cặp nữa. Đường như càng mang ít sách vở chừng nào nó càng chứng tỏ mình khôn, mình thông minh và mình lớn hơn. Khi bị đưa học trò lớp đệ ngũ hỏi sao không mang sách vở Chương trả lời bằng cách gõ gõ ngón tay trở vào trán của mình cùng với câu trả lời: Sách vở ở trong này nè... . Điều đó khiến cho nàng buồn cười và khi về nhà kể lại cho ba má nghe trong bữa cơm tối đều khiến cho ông bà cười ra nước mắt.

Đứng trên bục gỗ cao Duyên thấy Quát ngồi ở bàn cuối cùng. Trong lần đi ăn trái cây ở Lái Thiêu anh có nói cho nàng biết là anh đổi ý chọn ban A thay vì ban C. Lúc đó trường Hồ Ngọc Cẩn chưa có ban C là ban văn chương; vì vậy nếu chọn ban C anh phải chuyển sang học ở Chu Văn An hoặc Petrus Ký. Sợ sẽ không được thu nhận vào hai trường đó nên Quát phải đổi ban để ở lại trường cũ. Tuy anh nói như vậy nhưng nàng hiểu lý do thâm kín tại sao Quát lại đổi ý. Anh không muốn xa nàng. Tình cảm của anh đối với nàng ngày một nhiều, một mạnh tới độ không thể rời xa cô giáo của mình. Riêng Duyên lại có ý nghĩ phức tạp và mâu thuẫn. Nàng muốn Quát đi học trường khác đồng thời lại muốn Quát cứ ở lại trường cũ. Nàng muốn ngày ngày, từ trong cửa sổ của phòng giáo

sư được thấy Tiểu Đình Hùng đứng lẻ loi trong góc của sân trường. Nàng muốn được nhìn thấy nụ cười của nhà thi sĩ nhỏ của mình lưng thưng bước vào lớp học ít nhất ba ngày một tuần.

- Trong chương trình Việt Văn của lớp đệ tam thời các em sẽ học về Chinh Phụ Ngâm Khúc. Đây là một áng văn chương được viết bằng Hán văn mà tác giả là Đặng Trần Côn và bà Đoàn Thị Điểm dịch ra chữ nôm. Trong các em có em nào đọc qua Chinh Phụ Ngâm Khúc chưa?

Cả lớp đều không có ai trả lời câu hỏi của cô giáo. Thật lâu mới có một học sinh đưa tay lên.

- Thưa cô em có đọc...

Duyên mỉm cười nhìn về chiếc bàn nơi cuối lớp.

- Quát đọc rồi hả. Vậy em hãy đọc lên cho cả lớp nghe một đoạn...

Liếc một vòng quanh lớp Quát cất giọng ngâm nga.

- Thuở trời đất nổi cơn gió bụi

Khách má hồng nhiều nỗi truân chuyên

Xanh kia thăm thẳm tầng trên

Vì ai gây dựng cho nên nỗi này

Trống trảng thành lung lay bóng nguyệt

Khói Cam Tuyền mờ mịt thức mây

Chín tầng gương báu trao tay

Nửa đêm truyền hịch định ngày xuất chinh

Nước thanh bình ba trăm năm cũ

Áo nhung trao quan vũ từ đây...

Sứ trời sớm giục đường mây

Phép công là trọng niềm tây sá nào...

Giơ tay ra hiệu cho Quát ngưng đọc xong Duyên cười lên tiếng.

- Có em nào có ý kiến hoặc câu hỏi về mấy câu thơ mà Quát đã đọc không?

An Mặt Ngựa rụt rè đưa tay lên.

- Dạ em... Thưa cô câu Thuở trời đất nổi cơn gió bụi... Có phải là ông Đặng Trần Côn muốn nói tới chiến tranh phải không cô?

- An nói đúng. Chiến tranh xảy ra cho nên khách má hồng ý chỉ đàn bà phải chịu nhiều điều khổ sở như chồng phải đi lính, rồi việc ở nhà vợ phải đưa vai ra gánh vác. Có em nào có ý kiến gì nữa không?

Quát đưa tay lên thật nhanh. Tuy hơi ngạc nhiên song Duyên vẫn tươi cười nói.

- Em có ý kiến gì nữa Quát?

- Dạ... Em thấy mấy câu thơ khởi đầu của Chinh Phụ Ngâm Khúc có vẻ Tào quá...

Duyên nhúm mày nhìn học trò của mình. Bất gặp nụ cười tinh nghịch của anh nàng biết là mình phải cẩn thận vì Quát sẽ tuôn ra những ý tưởng lạ đời.

- Lý do nào mà em nói mấy câu này có vẻ Tào quá?

- Đọc kỹ mấy câu thơ này ta sẽ thấy là truyện có vẻ Tào liền. Như câu Trống Tràng Thành lung lay bóng nguyệt. Tràng thành này chắc thành Tràng An, kinh đô của nước Tàu chứ Việt Nam ta làm gì có Tràng Thành. Câu thứ nhì sẽ chỉ rõ hơn. Khói Cam Tuyền mờ mịt thức mây. Cam Tuyền là một địa danh của Tàu. Cô đồng ý không?

Duyên im lặng. Nàng không đồng ý cũng không được bởi vì chính nàng cũng nhận thấy điều đó.

- Thừa cô... Bộ nước ta không có địa danh nào cho ông Đặng Trần Côn dùng hay sao mà ông ta phải dùng tới tên của Tàu như Tràng An, Cam Tuyền, Hàm Dương... Em nói Tàu là ở chỗ đó...

Cả lớp vỗ tay rào rào khiến cho Duyên phải giơ tay cho học trò im lặng. Thoạt đầu nàng hơi có vẻ sùng vì bị Quát bắt bẻ. Tuy nhiên sau đó nàng lại nảy ý nghĩ mới. Nhìn Quát nàng cười hỏi.

- Em chê thơ của ông Đặng Trần Côn có vẻ Tào vậy em đổi được không?

Quát gật đầu liền dường như anh đã suy nghĩ chuyện này rồi.

- Em nghĩ em có thể. Tuy câu thơ mà em sửa nghe gượng ép nhưng lại không có vẻ tào... Trống Đồng Cổ lung lay bóng nguyệt. Khói biên thùy mờ mịt thức mây. Chín tầng gương báu trao tay. Nửa đêm truyền hịch định ngày xuất chinh. Nước thanh bình ba trăm năm cũ. Áo nhung trao Hưng Đạo từ đây... Hành động của Hưng Đạo Vương chỉ sông Hóa và nói một câu là: Không đánh tan giặc Nguyên thời không trở lại sông này... là một hình ảnh đẹp và hào hùng vì nó tượng trưng cho lòng bất khuất và can đảm của dân tộc ta... So về danh tiếng và tài cán thời em nghĩ Hưng Đạo Vương xứng đáng cho chúng ta đem vào văn chương...

Mặc dù Duyên đưa tay lên ra hiệu song học trò vẫn vỗ tay tán

thường thật lâu. Duyên cũng vậy. Nếu không đứng tại lớp học có lẽ nàng còn vỗ tay nhiều hơn.

- Hay lắm... Em còn gì để nói nữa không?

Duyên cười hỏi và Quát trả lời không rồi ngồi xuống. Chuông báo hiệu giờ ra chơi. Đợi cho học trò đi ra hết xong Duyên mới thông thả ra sau cùng. Tới cửa nàng thấy Quát đứng nơi cầu thang như có ý chờ mình.

- Em xin lỗi cô...

Quát lên tiếng và Duyên làm mặt nghiêm.

- Xin lỗi không chưa đủ. Em đáng bị cấm túc...

Quát nhìn cô giáo của mình rồi lát sau cười lên tiếng.

- Cô cứ việc cho em cấm túc nếu cô muốn...

Duyên mím môi để không cười. Thật lâu nàng mới nói nhỏ.

- Vậy là tuần tới nữa cô mời em đi cấm túc...

Xuống hết cầu thang Quát ngừng lại. Anh không lên tiếng chào từ giã mà cô giáo cũng làm thỉnh cúi đầu bước.

Thấy Chương chìa cho mình tờ giấy Quát hỏi liền.

- Cái gì vậy?

- Giấy phạt cấm túc...

- Tao làm gì mà bị cấm túc. Ai phạt?

Chương cười hì hì.

- Cô Duyên...

Quát lập lại.

- Cô Duyên?

Chương gật đầu.

- Ủ... Cô Duyên phạt mày 4 giờ cấm túc thứ bảy tuần tới...

- Tao không ký. Tao có làm gì đâu mà bị phạt...

- Mày ký thời mày đi cấm túc. Mày không ký thời mày phải trình diện ông giám học rồi sau đó mày cũng đi cấm túc... Mà có thể tới hai kỳ cấm túc...

Nghĩ ngợi giây lát Quát cầm tờ giấy phạt và ký tên vào. Nó trợn mắt khi biết lý do mà cô Duyên phạt mình là không làm bài và nói chuyện trong lớp. Ký xong ngồi im anh cảm thấy buồn. Mình có làm gì đâu mà cô ấy phạt mình. Hay là cô giận mình... Cô hết thương mình... Quát ứa nước mắt khi nghĩ tới đó nhưng anh cố gắng không khóc hoặc có cử chỉ khác lạ làm cho Chương để ý. Đợi

cho thẳng bạn đi khỏi anh mới lặng lẽ quay mặt nhìn ra cửa sổ. Hình ảnh cô Duyên với nụ cười, ánh mắt, màu áo dài vàng kiêu sa, mùi hương trên tóc lan tỏa dịu dàng trong trí não. Minh đệ tam rồi. lớn rồi không thể khóc. Quát lắm lắm. Dù cổ không còn thương mình cũng không sao. Minh cũng không còn gần cổ bao lâu nữa. Hai năm nữa thôi. Minh sẽ đi lính. Minh sẽ mất cô Duyên. Ba tiếng mất cô Duyên khiến cho Quát cảm thấy lòng quặn thắt, đầu óc trở nên trống rỗng và nước mắt tự nhiên ứa ra làm nhạt nhòa khung trời xanh ngoài cửa sổ.

Thứ bảy. 6 giờ rưỡi sáng Quát uể oải chui ra khỏi mùng. Thấy em trai thức dậy sớm hơn thường lệ nhất là sáng thứ bảy Hương, chị hai của anh hỏi.

- Thứ bảy mà sao mày dậy sớm vậy?

Quát ngáp dài vắn mình mấy cái rồi trả lời nhát gừng.

- Đi học...

- Đi học... Mày mà đi học thứ bảy à...?

- Em bị phạt cấm túc...

Hương ré lên cười hắc hắc khi nghe em trai của mình trả lời.

- Đáng đời... Tao mà dạy mày tao còn cho mày cấm túc dài dài...

- Sức mấy...

Xúc miệng, chải đầu và thay quần áo thật nhanh, nhét cuốn tập vào túi quần sau Quát bước ra đường. Hôm nay anh phải đi xe buýt vì xe đạp bị xẹp bánh chưa vá được. Trong lúc đứng nơi trạm xe buýt gần nhà thờ anh cảm thấy vừa buồn vừa sùng cô Duyên. Mai một gặp mặt cổ mình đừng cười, đừng nói chuyện và đừng... đừng... Vừa lắm lắm anh vừa leo lên xe. Ngồi trên băng cuối anh biết tuy nói vậy nhưng biết mình không thể làm được. Cô Duyên như có một sức hút vô hình mạnh hơn sức hút của quả đất nữa. Bởi vậy cô ấy mới hút mình rời khỏi mặt đất bay tới cô ấy. Quát nghĩ thầm rồi cười khi liên tưởng tới ông Newton với thuyết vạn vật hấp dẫn. Ông khác mình... Ông nằm dưới gốc cây táo để ngắm táo rơi và tìm ra sức hút của quả đất. Trong khi mình nằm dưới gốc mận chỉ thấy cô Duyên cười. Chỉ hình dung ra khuôn mặt, đôi mắt, mái tóc huyền của cô Duyên. Ông khác mình... Quát ngồi im trong xe buýt suy nghĩ vẩn vơ. Xe ngừng nơi ngã tư Hàng Xanh. Anh lơ

đăng nhìn ngắm quang cảnh nhộn nhịp của bến xe vào sáng thứ bảy. Mùi xăng nhớt nồng nặc. Khói bốc như sương mù. Tiếng rao hàng lanh lảnh. Xe ngừng nơi ngã tư. Quát xuống xe. Đường Lê Quang Định nhằm sáng sớm thứ bảy lựa thưa người đi. Theo cửa hông anh vào bên trong. Sân trường vắng lặng. Ghé qua phòng giám thị để biết mình phải ở phòng nào xong anh lảng lảng lên lớp. Chừng mười đưa học trò đủ mọi lớp ngồi rải rác. Quát hơi vui vì không nhận ra ai quen mình. Đi một mạch tới cái bàn trống cuối lớp anh ngồi xuống rồi rút cuốn tập ra để trên bàn đoạn cặm cùi viết.

- Dạ chào cô...

- Cô ơi...

Nghe tiếng nói chuyện lao xao Quát ngược lên nhìn sững sờ. Cô Duyên... Cô Duyên... Quát lẩm bẩm... Tà áo dài thướt tha. Vóc thân uyển chuyển. Nụ cười dịu dàng thay cho lời chào hỏi. Đứng nơi đầu bàn Duyên cười nói với học trò bị cấm túc.

- Tôi không bắt các em làm gì hết nhưng các em cần im lặng. Các em có thể đọc sách, học bài hoặc làm thơ hay viết văn...

Nói tới bốn tiếng làm thơ hay viết văn Duyên hơi mỉm cười nhìn xuống chiếc bàn nơi cuối lớp đoạn trở về chỗ ngồi của mình. Chừng mười lăm phút sau Duyên ngược lên khi thấy Quát đang đứng đối diện với mình qua chiếc bàn giáo sư.

- Em cần chuyện gì vậy Quát?

- Dạ em làm luận văn. Xin cô chấm coi em được mấy điểm...

Quát đưa hai tờ giấy cho cô giáo. Duyên mở ra đọc và mỉm cười lắc lắc đầu. Tờ thứ nhất có bốn chữ Em xin lỗi cô... . Duyên hơi mỉm môi lại như cố gắng không cười khi thấy trên nền giấy học trò trắng tinh của tờ thứ nhì vồn vện có năm chữ thật lớn. Em nhớ cô... c... ô... ơ... i... . Ngược nhìn Quát giây lát xong Duyên lấy viết vẽ số không và chua thêm hàng chữ: Viết như vậy là sẽ bị cấm túc dài dài... . Viết xong nàng trao trả bài luận văn cho học trò. Quát vừa đi vừa đọc vừa mỉm cười trở lại chỗ ngồi. Hai giờ cấm túc trôi qua chậm chạp. Tất cả học sinh ra sân chơi mười lăm phút chỉ trừ Duyên và Quát còn ngồi lại. Chờ cho học sinh ra hết xong nàng mới đi xuống cuối lớp chỗ Quát ngồi.

- Chắc em thắc mắc tại sao cô cho em cấm túc?

Quát gật đầu nhè nhẹ. Duyên cười hỏi tiếp.

- Chắc em giận cô lắm?

Quát im lặng không trả lời. Lát sau anh mới lên tiếng.

- Em có sùng cô nhưng bây giờ thời hết rồi... Trẻ con phải hết sức rộng lượng đối với người lớn...

Duyên mỉm cười. Nàng biết Quát đã dùng một câu trong truyện Le Petite Prince để nói với mình.

- Tại sao?

- Mặc dù bị cảm tức nhưng em hết giận cô. Được nhìn cô cười, được ở bên cô là em hết giận mà còn cảm ơn cô nhiều...

- Cô cũng cảm ơn em. Nếu không có em chắc cô sẽ chán vì phải ngồi bốn tiếng ở đây... Em có đem theo sách đọc không?

- Dạ không. Em tính viết...

Duyên mỉm cười nói với giọng nhẹ nhàng như lời khuyên nhủ của người chị lớn đối với đứa em nhỏ dại của mình.

- Quát đừng viết như vậy nữa. Người ta biết được thời phiền phức lắm...

Ngừng lại Duyên nhìn học trò với cái nhìn mà cho mãi về sau này Quát vẫn còn nhớ.

- Cô biết Quát thương cô. Cô muốn Quát giữ kín tình thương đó ở trong lòng mình. Càng giữ kín chừng nào thời cái tình đó càng sâu đậm và bền vững. Cô cũng vậy...

Duyên nói ba tiếng Cô cũng vậy thật nhỏ xong cúi đầu trở về bàn của mình. Ngồi yên soạn bài cho tuần tới nàng thỉnh thoảng thấy học trò húy hoáy viết rồi ngược lên nhìn mình mỉm cười. Đồng hồ chỉ 11 giờ Duyên rời chỗ ngồi. Nàng tò mò muốn biết Quát đang làm cái gì.

- Em làm gì đó Quát?

- Dạ em làm thơ để đăng vào số báo xuân...

Duyên mỉm cười.

- Cô nghe nói em được bầu là trưởng ban văn nghệ toàn trường...

Quát cười hắc hắc.

- Còn cô là giáo sư phụ trách văn nghệ của trường. Như vậy là mình phải hội họp với nhau nhiều lắm cô ơi...

Duyên lắc đầu cười gượng.

- Đúng ra đó là trách nhiệm của cô Phần nhưng vì cô ta có thai nên ông giám học giao cho cô... Cô chưa bao giờ làm chuyện đó. Chắc cô phải thỉnh ý của em...

- Dạ em có tham gia vào vụ báo xuân nhưng cũng như cô em mới làm trưởng ban văn nghệ năm nay. Em với cô đều là lính mới...

Duyên bật cười vì tiếng lính mới của học trò. Đứng tựa vào tường, xoay người đối diện với Quát nàng cười hỏi.

- Thường thường thời khi nào mình bắt đầu làm báo xuân?

- Dạ ngay bây giờ. Phần của em là cổ động học sinh viết bài. Phần cô là cổ động giáo sư viết. Ngoài ra cô phải viết bài cảm tưởng để đăng nơi trang đầu. Phần văn nghệ thời có thơ, truyện ngắn và tùy bút...

Cô giáo chưa bao giờ làm văn nghệ đứng chăm chú nghe học trò nói về chuyện làm đặc san Xuân của trường. Hai thầy trò mãi mê bàn luận cho tới khi nghe chuông reo báo hiệu giờ tan học.

- Em về trước đi. Cô còn phải gặp ông giám thị...

Quát chào Duyên xong theo cửa hông ra đường. Trời tháng 9 nắng chang chang khiến cho anh phải nhắm mắt lại. Từ trường ra tới chợ Bà Chiểu khá xa. Vừa đi anh vừa suy nghĩ vẩn vơ.

- Quát...

Nghe tiếng gọi Quát ngược lên thấy Duyên đang ngồi xích lô vẫy mình.

- Lên xe đi cô cho em quá giang về nhà...

- Dạ cảm ơn cô... Em đi xe buýt về được...

Duyên trừng mắt nói như ra lệnh.

- Đừng có cãi lời cô. Em đi ngoài nắng coi chừng bệnh...

Ngần ngừ giây lát Quát mới bước lên xe. Duyên nhích ra một bên nhường chỗ cho học trò xong nàng nói với bác phu xe.

- Bác cho tôi về Thị Nghè. Bác chịu khó chở hai người tôi trả thêm tiền cho bác...

Ông đạp xích lô bằng lòng. Lúc chiếc xích lô bắt đầu lăn bánh Duyên cảm thấy ngay một điều bất ổn. Lòng xe chật hẹp lại thêm hai người ngồi thành ra càng chật chội hơn. Hết chật chội thời sinh đụng chạm và cọ sát. Sự cọ sát giữa hai người khác phái, giữa âm và dương sẽ tạo ra lửa. Hết có lửa là có nhiệt hay sức nóng. Duyên cảm thấy làn da đùi của Quát nóng dần dần lên, truyền qua làn vải quần mỏng manh của mình khiến cho người nàng cũng nóng theo rồi sau đó là cảm giác bàng hoàng, ngây ngất và lâng lâng như bị say rượu. Một thứ cảm giác mới lạ và kỳ diệu lần đầu tiên nàng mới cảm thấy. Len lén liếc Quát nàng thấy anh cũng ngồi co rút lại

và da mặt đỏ lên như uống rượu, miệng há ra như bị thiếu không khí nên phải thở thêm bằng miệng. Bằng một cố gắng Duyên hơi trở người để mong làm cho lòng xe rộng hơn. Nhưng khi trở người xong nàng mới biết làm như vậy là nguyên cả cái mông của nàng chạm vào và đè nặng lên đùi của Quát. Đụng chạm này tạo ra sự kích thích mạnh mẽ hơn khiến cho nàng phải rùng mình nhắm mắt lại. Không biết trong đầu nàng có ý nghĩ gì mà nàng cảm thấy mặt nóng bừng lên và người như gầy gầy sốt. Nàng như nghe được tim của mình đập thình thịch và máu chạy rần rật trong cơ thể.

- Tới đâu rồi Quát?

Duyên lên tiếng và giọng của nàng như lạc đi. Không nghe học trò trả lời, quay qua nhìn nàng mới biết Quát cũng đang nhắm mắt lại và mặt đỏ ửng. Hai bàn tay của anh nắm chặt lại như đang phải chịu đựng một tình trạng căng thẳng cực độ. Hai cánh mũi phập phồng có lẽ vì thiếu không khí để thở hoặc anh đang bị ngạt thở vì mùi dầu thơm và mùi hương thân thể của cô giáo toát ra càng lúc càng mạnh và càng nhiều làm cho anh bị ngầy ngật nửa tỉnh nửa say. Theo sự dẫn xóc của chiếc xích lô Duyên cảm thấy hai thân thể như bị dính chặt vào nhau và sự cọ sát hoặc nhúc nhích tạo thành một cảm giác kích thích cực độ khiến cho nàng phải trăn trăn mình chịu đựng. Đây là cảm giác mới lạ và kỳ thú nàng mới có được lần đầu tiên vì tuy đã hai mươi hai tuổi nàng chưa hề đụng chạm thân xác với bất cứ người đàn ông nào. Xe tới ngã tư Hàng Xanh rồi quẹo vào xa lộ mới xây và chưa tráng nhựa nên mặt đường không được bằng phẳng và có nhiều lồi lõm. Chiếc xích lô dẫn lắc, ngã nghiêng nên trong lòng xe hai thầy trò cũng phải ngã nghiêng theo. Nhiều lúc hai khuôn mặt gần sát nhau hoặc hai thân thể chạm nhau. Mới đầu Duyên còn dùng tay bấu vào thành xe sau đó mỗi tay quá nên nàng để mặc cho người ngã và tựa hẳn vào vai học trò.

- Em... có sao... không Quát?

Giọng của Duyên rời rạc và Quát hỏn hển lên tiếng trả lời cô giáo của mình.

- Dạ... mệt... còn hơn chạy nước rút trăm thước cô ơi...

Câu trả lời của Quát làm cho Duyên bật cười. Nhờ vậy mà mọi kích thích và căng thẳng trong lòng nàng được dịp xì ra cũng như cảm giác rạo rức và ngất ngây giảm đi cường độ. Nhìn học trò nàng

cười nói đùa.

- Cô cũng vậy... Mai một mình đi xe buýt cho khỏe nghe Quát...

Quát cười hăng hắc.

- Vậy tuần tới cô cho em cấm túc nữa đi. Hết giờ cấm túc xong mình đi ra Lê Lợi ăn kem...

Duyên lườm học trò.

- Thôi đi đừng có xúi dại... Cô đâu có lý do gì mà cho em cấm túc. Vả lại...

Nói tới đó Duyên ngừng lại kịp lúc. Thấy học trò nhìn mình như chờ nghe nói tiếp Duyên cười lảng sang chuyện khác.

- Tới rồi...

- Dạ...

Quát chỉ cho ông đạp xích lô ngừng lại. Bước ra khỏi xe anh khom người vào cười nói với cô giáo của mình.

- Dạ cô về... Em cảm ơn cô?

Duyên hỏi nhỏ.

- Cảm ơn cái gì?

Quát cười không trả lời. Duyên đỏ mặt vì nụ cười nhiều ý nghĩa của học trò. Hơi ngược lên nàng nói với ông đạp xích lô.

- Bác chạy lẹ lên bác...

Xe vừa chuyển bánh nàng nhích người ngồi vào chính giữa. Nệm xe còn ấm ấm làm cho nàng liên tưởng tới một điều khiến cho da mặt của nàng đỏ lên và cảm giác xuyên xao lại dâng lên trong lòng. Ngó về sau nàng thấy Quát còn đứng trơ vơ trên con đường đất đỏ. Quát đã đi song hơi nóng như còn lưu lại đâu đây trong tâm tưởng của nàng.

Trưa thứ bảy. Thư viện im vắng. Lua thừa vài người ngồi đọc sách hay viết lách. Duyên ngồi im nơi cái bàn nằm khuất trong góc. Cuốn tập học trò được mở ra trước mặt. Trên trang giấy kẻ hàng đầy đặc chữ. Những khi nhàn rỗi nàng thường tới đây để soạn bài đọc sách hay suy nghĩ. Sự im vắng và mát mẻ của thư viện làm cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn ở nhà. Hôm nay nàng vào thư viện với mục đích nhờ không khí yên tĩnh để suy nghĩ và viết lời tựa cho số báo xuân sắp tới. Chỉ còn gần hai tháng nữa tới tết do đó nàng cần viết cho xong càng sớm càng tốt. Cầm cúi viết một mạch xong ngừng lại vì mỏi tay nàng nghĩ viết cũng không khó lắm. Viết vãn thời nàng chưa viết nên chưa biết nhưng viết lời tựa thời nàng nghĩ mình có thể làm được. Nàng mỉm cười nghĩ tới câu nói của Quát *Cô viết được và cô viết hay nhưng tại cô không chịu viết và nhất là tin tưởng vào khả năng của mình. Cô mơ mộng, lãng mạn và đam mê văn chương. Ba thứ đó là điều cần thiết để viết văn, làm thơ hay nói chung là sáng tạo. Nó đẩy tưởng tượng của mình vượt qua khỏi giới hạn thường tình...*. Quát còn trẻ mà nhiều khi nói chuyện như ông cụ non. Duyên bật lên tiếng cười khẽ song vội đưa tay bịt miệng khi nhớ ra mình đang ở tại thư viện chứ không phải nhà riêng. Nàng dạy cho Quát nhiều điều song ngược lại nàng cũng học được nhiều thứ ở đứa học trò đặc biệt này. Biết Quát rất ngưỡng mộ Đinh Hùng cho nên một lần nàng hỏi học trò về chuyện Đinh Hùng hút thuốc phiện. Câu trả lời của đứa học trò 17 tuổi và đang học đệ tam khiến cho nàng phải suy nghĩ. Thi sĩ Đinh Hùng nói riêng hay nghệ sĩ nói chung, là những người khác thường. Do đó mọi phê phán dựa vào nhân sinh quan bình thường của thiên hạ để mà xét đoán thời hơi khắt khe nếu không muốn nói thiên cận. Em thích thơ Đinh Hùng bởi vì thơ của ông có nhiều ý tưởng và ngôn từ thật lạ

lòng. Chẳng hạn như câu *Ta gần em mê từng ngón bàn chân...* Hay như câu thơ *Em dài các lòng cũng thoa son phấn...* Duyên nhớ khi nói câu này Quát nhìn vào mặt mình và mỉm cười. Nàng còn nhớ cảm giác lao đao, hụt hẫng vì nụ cười của Quát...

Đang chìm đắm trong suy nghĩ và mơ mộng, nghe tiếng tăng hắng Duyên ngược lên. Quát... Đồng phục Hồ Ngọc Cẩn, mắt ẩn ước nụ cười tươi vui, tay thọc túi quần, Quát đang nhìn nàng bằng tia nhìn tinh nghịch và âu yếm.

- Đi đâu vậy?

Duyên thì thầm. Quát nói nhỏ vừa đủ cho cô giáo nghe.

- Dạ thư viện...

Chỉ cái ghế ra đầu cho học trò ngồi xuống Duyên hỏi tiếp.

- Để làm gì?

Ngồi xuống ghế, liếc một vòng không thấy ai Quát cười nhẹ. Mở cuốn tập ra Quát viết nhanh.

- Để làm thơ. Đọc sách. Viết truyện. Và để gặp cô...

Hiểu ý học trò muốn bút đàm để khỏi làm phiền người lân cận Duyên viết.

- Đừng có xạo nha... Muốn bị ký đầu hôn?

Quát nhăn răng cười. Đưa cuốn *Pilote De Guerre* của Antoine de Saint-Exupéry ra trước mặt cô giáo Quát cười hạ bút.

- Em đọc quyển này... Hơi khó nuốt nhưng em nhớ lời cô dạy nên...

Duyên cười sung sướng nhìn học trò của mình.

- Em mà nghe lời cô thời cô cảm ơn...

Dừng lại ngẫm nghĩ giây lát nàng mới viết tiếp.

- Nghe lời thời cô thương...

- Nhiều hay ít...

Duyên lắc lắc mái tóc hơi uốn quăn của mình.

- Thương được rồi... Đừng đòi hỏi nhiều quá...

- Cô mới uốn tóc?

- Hôm qua. Em thích không?

- Thích nhưng em mê mái tóc huyền của cô hơn... Máy giờ rồi cô?

Duyên đưa tay lên xem đồng hồ.

- 12 giờ. Chi vậy?

- Em mời cô đi ăn kem

- Cô trả tiền nghe... Em đã bao cô ăn sầu riêng rồi...

Quát cười viết gọn.

- Mời cô đi trước...

Hai thầy trò đứng dậy và song song ra cửa. Nắng gần cuối tháng 11 óng ánh đọng trên tàng cây me. Sài Gòn vào mùa này đẹp vì bớt nóng và không có mưa. Hôm nay Duyên không mặc áo dài. Chiếc quần dài bằng kaki may thật khéo. Áo thun hở cổ ôm gọn thân hình mảnh mai khiến cho Quát nhìn lên hoài.

- Nhìn gì vậy. Bộ lạ lắm sao?

Thầy học trò liếc mình hoài Duyên cười vắn. Từ khi Quát lên đệ tam nàng đối xử với học trò khác hơn ở lớp đệ tứ. Thứ nhất hai bên thân thiết nhiều hơn và nhất là cậu học trò của nàng lớn hơn. Quát lớn thấy rõ. Chỉ có mấy tháng mà anh cao hơn cô giáo của mình cái đầu.

- Cô lạ lắm... Mỗi lần gặp cô em thấy cô lạ. Mai một em đi lính lâu gặp cô chắc em nhìn cô không ra...

Duyên thở dài.

- Em tính đi lính thật hả Quát?

- Dạ... Em không muốn nhưng nhiều khi mình bắt buộc phải làm điều mà mình không muốn. Em muốn nói mình không có chọn lựa hoặc là một chọn lựa bị bắt buộc...

Duyên mỉm cười khi nghĩ Quát nói chuyện như người lớn. Tuy nhiên cười chưa trọn vẹn nàng lại ứa nước mắt khi nghĩ tới lúc Quát đi lính, tới lúc hai thầy trò phải chia lìa và xa cách. Nàng cũng biết trước sau gì hai người cũng phải xa nhau. Nếu không đi lính, học xong tú tài rồi Quát cũng phải rời xa trường Hồ Ngọc Cẩn. Nàng không thể giữ mãi đứa học trò mà nàng quý mến bên cạnh mình. Con chim lớn lên phải rời tổ. Nàng biết điều đó nhưng lại nghe lòng bồi hồi. Dường như nàng cảm thấy chuyện Quát đi lính có dính dáng ít nhiều tới mình. Dường như Quát thất vọng điều gì.

- Nếu nói như em thời chuyện em đi lính là một chọn lựa, một tình nguyện...

Duyên nhấn mạnh câu nói của mình. Quát quay qua nhìn cô giáo của mình rồi chậm chậm lên tiếng.

- Em đi lính là một chọn lựa được thúc bách bởi hoàn cảnh. Em đi lính là một sự tình nguyện-bắt buộc...

Duyên nhún mày rồi cười đùa.

- Em đừng có ngụy biện. Em nên nhớ cô là giáo sư Việt Văn của em...

Quát bật lên tiếng cười rồi ngừng lại nơi ngã tư chờ qua đường.

- Cô biết thầy Doãn Quốc Sỹ không cô?

- Biết... Cô có nói chuyện với ông về những cuốn sách mà ông đã viết...

- Trong các giáo sư Việt Văn thời em thích cô nhất rồi tới thầy Sỹ...

Duyên liếc nhanh học trò.

- Em thích cô vì lý do gì?

Quát không trả lời. Mắt anh nhìn đắm đắm vào con đường đông đúc xe cộ.

- Thứ nhất cô là con gái... Thứ nhì cô giảng bài hay. Thứ ba cô đẹp, duyên dáng và hiền...

- Có bao nhiêu đó thôi à?

Duyên hỏi dò. Quát gạt đầu nhìn xuống lề đường đầy tàn thuốc lá và giấy báo.

- Có thể có thêm vài điều khác mà em chưa nghĩ ra... Mình qua đường đi cô... Cô có cần em nắm tay dẫn cô băng qua đường hôn cô...

Quát hỏi trong tiếng cười và Duyên vừa bước vừa trả lời.

- Cám... ơn...

Nàng kéo hai tiếng cám ơn ra thật dài trong lúc bước qua đường.

- Em muốn ăn kem ở đâu?

- Ở đâu cũng được... Với em người ngồi ăn quan trọng hơn...

Duyên liếc học trò. Nét mặt tư lự và đắm chiêu của Quát làm cho nàng thấy buồn. Nàng không hiểu tại sao mình lại tỏ ra quan tâm tới nó. Thương hại vì nó không có cha. Quý mến vì nó dễ thương và hợp tính với nàng. Còn lý do nào khác hơn nữa. Duyên lục lợi lòng mình để tìm ra lý do. Nàng biết phải có lý do nào khác hơn. Có thể là sự đồng điệu. Có thể là sự thông cảm. Có thể là sự hiểu biết. Phải có lý do nào đó mới khiến cho nàng quan tâm tới cậu học trò của mình dù hai bên có nhiều khác biệt về tuổi tác và địa vị trong xã hội. Nàng là giáo sư và Quát là học trò. Học trò thời cũng được đi nhưng oái ăm Quát lại là học trò của nàng. Rắc rối nằm ở chỗ đó. Duyên miên man suy nghĩ cho tới lúc bước vào tiệm kem.

- Em viết gì cho báo xuân hả Quát?

Duyên tìm cách gợi chuyện vì nàng không muốn im lặng.

- Dạ em viết một truyện ngắn...

Múc muỗng kem bỏ vào miệng Duyên cười nói.

- Truyện ngắn giống như truyện Cô Học Trò Hàng Xóm hả. Cô thích truyện đó... Cô thích thứ tình cảm thơ mộng và lãng mạn...

Quát cười chum chím.

- Truyện này còn thơ mộng và lãng mạn hơn nhiều. Em biết cô sẽ thích...

- Tên gì?

Quen nhau và nói chuyện với nhau hoài nên Duyên bị lây bởi cách nói chuyện của học trò. Nàng cười ra nước mắt khi Quát nói đó là sự truyền nhiễm của tình cảm.

- Cô giáo sư của tôi...

Thấy Duyên trợn mắt và há miệng nhìn mình Quát muốn cười mà không dám cười vì thấy hàm răng trắng đều đặn và miếng kem nằm trên cái lưỡi xinh xinh của cô giáo.

- Cái gì?

Duyên hỏi với giọng thẳng thốt như không tin lời của học trò.

- Viết xong chưa?

- Dạ xong rồi cô...

- Đâu đưa cô coi... Em nên nhớ là cô có quyền kiểm duyệt...

Quát cười hắc hắc. Nghe giọng cười Duyên biết là học trò xạo. Quát có hai giọng cười khác nhau. Nghe quen rồi nên nàng có thể nhận ra giọng cười nào biểu lộ Quát nói thật và giọng cười nào tỏ ra anh xạo.

Nhìn cô giáo đang ngồi đối diện qua chiếc bàn hẹp Quát nói với giọng buồn nhiều hơn vui.

- Hù cho cô sợ chơi chữ chuyện cô giáo sư của em em không muốn cho ai biết. Nó không thể san sẻ hay tiết lộ...

- Cô cũng nghĩ như vậy. Nó là cái hiếm quý nhất đời mình thời tại sao lại chia xẻ với người ta...

Múc muỗng kem bỏ vào miệng Quát nhìn cô giáo.

- Cô biết bài thơ *Tình Tuyệt Vọng* hôn cô?

Duyên nhú mày. Nàng biết tuy là giáo sư Việt văn nhưng chuyện thuộc thơ văn thời nàng còn thua xa Tiểu Đình Hùng. Tuy nhiên tự ái không cho phép nàng nói không biết do đó nàng phải trả lời lúng lờ con cá vàng.

- Cô biết nhưng không nhớ hết...

- Dạ đây là bài thơ tiếng Pháp của tác giả nào thời em không nhớ tên nhưng được dịch ra tiếng Việt như vậy.

- Lòng tôi chôn một khối tình

Tình trong giây phút mà thành thiên thâu

Tình tuyệt vọng nỗi thảm sâu

Mà người gieo thảm như hầu không hay

Hỡi ơi người đó tôi đây

Sao tôi thui thủi đêm ngày chiếc thân...

Dẫu tôi đi trọn đường trần

Chuyện riêng dễ dắm một lần hé môi

Người dù ngọc thốt hoa cười

Nhìn tôi như thể nhìn người không quen...

Quát đọc tới đó thời Duyên gật đầu nói nhỏ. Giọng của nàng như nghẹn đi.

- Cô nhớ bài này rồi. Bài thơ buồn lắm... Theo cô nghĩ tình tuyệt vọng là tình yêu đẹp nhất, thơ mộng nhất và lãng mạn nhất...

- Nhưng cũng đau khổ nhất...

Quát phụ họa và Duyên gật đầu như đồng ý.

- Cô đồng ý với em. Hạnh phúc và đau khổ là hai mặt của tình yêu...

Nói tới đó Duyên bỗng bật cười.

- Hai đứa mình nói chuyện tình yêu mà không có đứa nào biết yêu...

- Sao cô biết em chưa biết yêu...

Quát nói trong lúc mắt nhìn ra đường Lê Lợi. Duyên hỏi dò trong lúc nhìn vào mặt học trò.

- Em yêu ai đâu nói ra cho cô nghe...

Quát nín lặng rồi lấy muỗng gõ vào ly kem và ngâm nga. Giọng của anh nghe thật buồn.

- Lòng tôi chôn một khối tình

Tình trong giây phút mà thành thiên thâu

Tình tuyệt vọng nỗi thảm sâu

Mà người gieo thảm như hầu không hay

Hỡi ơi người đó tôi đây

Sao tôi thui thủi đêm ngày chiếc thân...

Dẫu tôi đi trọn đường trần

Chuyện riêng dễ dắm một lần hé môi...

Ngừng lại nhìn cô giáo Quát cười hỏi.

- Cô ơi cô biết bài Kỳ Nữ của Đinh Hùng hôn cô?

Duyên lắc đầu cười. Ở một lúc nào đó nàng thích cái ngông của Quát, cái tốc kê kỳ quái của học trò.

- *Ta thường có những buổi sâu ghê gớm*

Ở bên em ôi biển sắc rùng rùng hương

Em đến đây như đến tự thiên đường

Những buổi đó ta nhìn em kinh ngạc...

Duyên cúi xuống mỉm cười làm bộ múc kem khi thấy học trò nhìn đắm đắm vào mặt của mình.

- *Hồn mắt dần trong cặp mắt lưu ly*

Ôi mắt xa khơi, ôi mắt dị kỳ

Ta trông đó thấy trời ta mơ ước...

Thấy cả bóng một vầng đông thưở trước

Cả con đường sao mọc lúc ta đi

Có chiều xương mây phủ lối ta về

Khắp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ

Ta run sợ cho yêu là mệnh số

Mặc tay em định hộ kiếp nghìn sau

Vì người em có bao phép nhiệm màu

Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc...

Duyên cúi đầu xuống thấp. Bên tai nàng văng vẳng tiếng đọc thơ buồn, khàn khàn nặng nặng nước mắt của học trò. Nàng hơi mỉm cười khi nghe câu *một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc...*

- Cô ơi cô...

Ngước lên nhìn thấy nụ cười của học trò nàng cười hỏi một câu.

- Nếu cô có một điều yêu cầu...

Nhận thấy mình dùng chữ có lẽ không được chuẩn lắm nên nàng cười sửa lại.

- Nếu cô có một điều xin ở Quát thời em có ưng thuận không?

Quát nhìn cô giáo với ánh mắt như muốn đọc được ý nghĩ.

- Điều gì cô cứ nói. Nếu làm được em sẵn sàng...

Duyên nhẹ lắc đầu. Nàng nhìn Quát bằng ánh mắt như van nài và cầu khẩn khiến cho anh bối rối không biết đối phó ra sao.

- Không. Quát phải ưng thuận rồi cô mới nói...

Im lặng giây lát Quát mới lên tiếng.

- Em ưng thuận. Cô cứ nói đi...

- Nếu em muốn đi lính thời cô xin em nên suy nghĩ lại. Em nên bàn với cô trước...

Thấy Quát nhìn mình nàng cười buồn.

- Cô không muốn mất Quát... Cô không muốn em chết...

Quát rom rom nước mắt. Anh hiểu được sự lo âu và mối quan tâm của cô giáo. Ngoài má và ba người chị ra anh còn có thêm được một người lo lắng cho mình.

- Em hứa với cô...

Múc một muỗng kem bỏ vào miệng Quát cười cười.

- Cô khôn lắm... Cô gài em vào thế kẹt...

Duyên bật cười thánh thót. Đường như nàng lấy làm thích thú khi gài được học trò vào cái thế kẹt.

- Cô phải giả vờ ngây thơ mới lừa được một kẻ khôn ngoan như em...

Nói xong Duyên lại cười khi nhìn thấy nét mặt ung ứng đỏ của học trò. Liếc đồng hồ nàng nói nhỏ.

- 2 giờ rồi. Cô phải đi về...

Trả tiền xong hai thầy trò ra cửa. Đứng nơi hàng ba nhìn người qua lại xong Duyên lên tiếng.

- Thôi cô về. Em về Thị Nghè còn cô về Tân Định... Em đi xe buýt hả?

Quát cười hắc hắc.

- Dạ em đi xe buýt trừ khi nào cô cho em quá giang xích lô với cô...

Duyên đỏ mặt lắc đầu đùa bằng hai câu thơ.

- Em đi đường em tới đường tôi. Tình nghĩa hai ta có thể thôi...

Thấy Quát trợn mắt nhìn mình nàng cười thánh thót chui vào lòng xe xích lô đang chờ. Quát lắc đầu đứng trông theo chiếc xích lô khuất dạng trong rừng xe cộ của Sài Gòn vào một buổi chiều thứ bảy. Tự nhiên anh cảm thấy buồn thật nhiều. Tự dưng anh ứa nước mắt. Đứng trên hàng ba đầy người đi lại anh lầm nhảm đọc.

- *Lòng ta chôn một khối tình*

Tình trong giây phút mà thành thiên thâu

Tình tuyệt vọng nổi thảm sâu

Mà người gieo thảm như hầu không hay

Hỡi ơi cô đó em đây

Sao em thui thủi đêm ngày chiếc thân...

Dẫu em đi trọn đường trần

Chuyện riêng dễ dắm một lần hé môi

Cô dù ngọc thốt hoa cười

Nhìn em như thể nhìn người không quen...

Chương 7

Dù không phải là thí sinh nhưng Duyên cũng nôn nóng chờ đợi nhà trường niêm yết danh sách thí sinh đậu tú tài 1. Nàng không phải nôn nóng cho mình mà quan tâm tới Quát. Đường như bằng linh cảm nàng biết Quát sẽ đậu và anh sẽ tình nguyện đi lính. Cứ nghĩ tới ba tiếng *Quát đi lính* nàng lại buồn. Nàng không biết tại sao mình buồn. Chỉ nghĩ tới chuyện rồi đây sẽ không được nghe giọng nói, không được thấy dáng đi lừng khừng và ánh mắt u ầu với nụ cười truyền nhiễm tình cảm của Quát nàng thở dài muốn khóc. Quát đi lính rồi nàng sẽ không có ai để nói chuyện văn chương. Không có ai để cùng nhau bút đàm ở thư viện. Nàng sẽ không có ai làm cho nàng giận, chọc cho nàng cười. Rồi ngày chờ đợi cũng tới. Không thể và cũng không có lý do để chen lấn với đám học trò nên Duyên đành đứng nơi phòng giáo sư ngó ra. Cuối cùng nàng thấy Quát. Hai tay thọc túi quần, đầu hơi cúi nhìn xuống, Quát chậm rãi bước trên sân trường lưa thưa bóng học sinh vì nhằm vào ba tháng bãi trường. Dáng đi lừng khừng và đầu hơi cúi nhìn xuống đất đó lũ học trò gọi đùa là lượm bạc cắc. Duyên mỉm cười khi thấy Quát nhìn về phòng giáo sư. Đường như thấy nàng đưa tay vẫy vẫy nên anh thông thả đi lại.

- Quát đậu rồi phải không?

Quát trả lời bằng cái gật đầu và nụ cười buồn như xác nhận.

- Cô mừng cho em...

Duyên nói mừng mà lòng nàng ủ ê.

- Em muốn ăn kem không cô bao...

Duyên hỏi cho có chuyện vì thấy học trò im lặng không nói lời nào cả.

- Dạ thôi... Em phải về nói cho má em biết. Hôm rày má em lo lắm...

Duyên gật đầu mặc dù nàng muốn mời Quát đi chơi và nói tới chuyện khiến nàng phải bận tâm là chuyện Quát sẽ đi lính sau khi thi đậu. Đứng nhìn theo bóng dáng gầy gầy và dáng đi lừng khừng nàng lẩm bẩm.

- Người như thế mà đòi đi lính... Thử sinh trời gà không chặt mà đòi đi lính...

Đang ngồi nói chuyện với ba má nơi tròng kỹ Duyên hơi cau mày khi thấy bóng dáng quen quen của Quát đi ngang cổng nhà mình. Xin lỗi ba má nàng bước vội ra đường.

- Quát...

Duyên gọi lớn và Quát quay lại cười.

- Dạ cô...

- Em kiếm cô hả?

- Dạ...

- Sao em không vào nhà?

Quát cười gượng.

- Dạ em sợ ba má cô rầy...

Bật cười Duyên đưa một câu.

- Đã sợ thời đừng đến. Đã đến thời đừng sợ. Em vào nhà không?

Quát cười nhìn cô giáo của mình.

- Đã đến thời phải vào. Đã vào thời phải ở chơi tới khi ba má cô đuổi. Cô chịu không?

Duyên cười thánh thót khi nghe cậu học trò nhái lại câu nói của mình.

- Cô rất vui mừng và hân hạnh có một đứa học trò hay chữ như Quát...

Cả hai đi vào nhà. Quát cúi chào ba má cô giáo. Chỉ Quát Duyên nói với ba má của mình.

- Thừa ba má. Quát là học trò của con. Quát sắp đi lính nên tới đây gặp con đề từ già...

Ba má Duyên nói mấy câu xã giao xong lui vào nhà trong nhường chỗ cho thầy trò tự do nói chuyện.

- Má em chắc mừng khi em thi đậu hả?

- Dạ mừng mà cũng buồn...

- Cô cũng vậy. Tại sao em muốn đi lính hả Quát. Nói thật cho cô nghe đi. Đừng giấu cô điều gì hết...

Nghe giọng nói van nài của Duyên Quát tỏ vẻ bối rối. Cuối cùng anh thông thả lên tiếng.

- Em phải đi lính vì nếu em có học thêm cũng chẳng đi tới đâu. Má em nghèo không có tiền cho em học đại học. Em đi lính thì má em khỏi phải nuôi em. Hơn nữa em còn có tiền để cho má em dưỡng già...

Duyên có nhiều điều muốn tỏ bày để ngăn Quát bỏ ý định đi lính. Nhưng khi nghe anh nói như vậy nàng im lặng luôn.

- Em cũng buồn khi phải đi lính...

- Cô cũng buồn như em...

Duyên thở dài sau khi nói. Nhìn nét mặt dàu dàu của cô giáo Quát gượng cười nói đùa một câu.

- Phải hôn... Hay là cô mừng vì từ nay không có em chọc cô nữa, không làm phiền cô nữa...

- Quát nói như vậy mà nói được à... Cô thích có một đứa em trai như Quát...

Nói xong Duyên cười chúm chím. Từ khi biết Quát sẽ đi lính nàng nhũn thằm trong lòng là mình phải chấp nhận một chia tay dù sớm hay muộn. Do đó nàng gượng vui, muốn vui rồi sau đó có buồn cũng được. Liếc nhanh vào nhà trong không thấy bóng ba má Duyên nói nhỏ vừa đủ cho học trò nghe.

- Mình đi *ciné* đi Quát. Rạp Văn Hoa ngoài đầu ngõ nhà cô...

Duyên nhận thấy ánh mắt của học trò sáng lên nét mừng rỡ.

- Em muốn đi không?

Duyên hỏi và Quát hấp tấp trả lời.

- Dạ muốn... Em muốn mời mà sợ cô giận... Mà cô phải để em bao cô...

Duyên gật đầu không cãi lại.

- Quát bao cô rồi một hồi cô bao em ăn thạch chè Hiền Khánh... Để cô vào thưa với ba má và thay quần áo...

Ngồi chờ giây lát Quát lặng lẽ bước ra sân. Cây nhãn già cỗi khẳng khiu. Hai chiếc võng căng song song với nhau. Bỗng dưng anh cảm thấy buồn. Rồi đây anh sẽ không được nhìn thấy cô Duyên nữa. Không được nghe tiếng cười, giọng nói. Không được ngửi mùi hương từ mái tóc dài. Anh ước gì mình không lớn và cứ học mãi

lớp đệ tứ với cô Duyên.

- Minh đi chưa Quát?

Quát ngược lên. Duyên đọc trong ánh mắt của học trò một vẻ gì nhuốm đăm đúi mà pha trộn với buồn rầu và hối tiếc. Khuôn mặt u ám buồn, nụ cười ẩn ước nước mắt hay một lời nói gì mà nàng không biết. Quát lớn rồi và anh phải rời tổ ấm để lặn vào đời. Hai thầy trò đi song song với nhau và không ai nói với ai lời nào mà chỉ thỉnh thoảng nhìn nhau cười. Vài người trong xóm ngó Duyên với vẻ tò mò nhưng nàng làm lơ. Ra tới đầu ngõ quẹo trái chừng vài chục bước cả hai dừng lại trước cửa rạp Văn Hoa. Quát mua vé rồi cả hai im lặng đi vào. Phim đang chiếu dở dang nên rạp tối hù. Họ phải đứng một lúc cho mắt mình quen với bóng tối mới thấy được mờ mờ.

- Tối quá Quát...

- Dạ cô coi chừng té. Hay là cô đưa tay ra cho em nắm để em dẫn cô đi...

Duyên đưa tay ra và Quát nắm lấy bàn tay của cô giáo để đi tìm chỗ ngồi. Quen nhau từ năm đệ tứ cho tới bây giờ là đệ nhị, lần đầu tiên hai người mới nắm tay nhau. Nàng cảm thấy bàn tay của Quát run rẩy, ướt mồ hôi rồi sau đó nóng lên dần dần. Bàn tay của Quát thật mềm, ấm và như có điện vì nó hút chặt lấy bàn tay nàng và giữ chặt lại không rời.

- Minh ngồi đây nghe cô. Chỗ này vắng...

Mỉm cười trong bóng tối Duyên nghĩ thầm: *Đi xem phim chứ hẹn hò sao mà tìm chỗ vắng...* . Nghĩ tới chuyện hẹn hò nàng đỏ mặt về hồi hộp vì đi ciné chính là ý kiến của nàng. Dường như ý nghĩ hẹn hò với Quát đã có sẵn đâu đó trong tâm tưởng của nàng và nó chỉ chờ một cơ hội thuận tiện để bộc lộ. Nàng để yên cho Quát dìu nàng ngồi xuống ghế. Lại một điều là anh vẫn còn nắm tay nàng cho tới khi ngồi xuống một lúc lâu mới chịu buông ra. Lại một điều là nàng vẫn để yên cho học trò nắm tay mà không chịu rút tay lại. Lại một điều là cả hai đều nhìn nhau mỉm cười vui vẻ như không ai làm phật lòng ai.

- Chắc em đi ciné thường lắm hả Quát?

Duyên hỏi trong lúc quay đầu qua nhìn Quát. Nàng quên là mình vào đây để xem phim chứ không phải để nói chuyện. Đường như nàng chỉ mượn cớ đi ciné để có được những giây phút riêng tư với Quát trước khi anh đi lính.

- Dạ thỉnh thoảng thưa cô... Em thích đọc sách hơn...

- Cô cũng vậy... Cô thích đêm mưa nằm ăn đậu phộng rang và đọc sách...

Quát cười nhỏ. Trong bóng tối anh thấy lò mờ khuôn mặt của Duyên với đôi mắt đen long lanh.

- Cô ơi tại sao cô không có bồ hả cô?

- Cô không biết... Có lẽ chưa tới lúc...

- Cô không sợ già sao cô...

Duyên im lặng rồi lát sau mới thở dài.

- Sợ chứ... nhưng bảo phải đi tìm người để yêu và làm vợ họ thời cô không thích...

- Cô không thích hạ mình?

Duyên mỉm cười và Quát hiểu là cô giáo cũng nghĩ như vậy. Quay mặt trong lúc nhìn cô giáo Quát cười.

- Cô thích làm nữ hoàng...

- Quát nói gì cô không hiểu...

- Dạ em muốn nói là cô muốn được người yêu tôn thờ và kính trọng trước. Phải có kính trọng thời người ta mới quý mình...

Duyên bật thành tiếng cười thánh thót. Quay nhìn học trò nàng thấy anh cũng đang nhìn mình mỉm cười.

- Quát làm thầy bói được đó... Mà sao em lại nghĩ đúng như cô... Cô chờ tình yêu đến...

- Cô định chờ một cơ duyên hay một tình cờ đưa đẩy hả cô?

Duyên cười gật đầu mặc dù trong bóng tối chưa chắc Quát đã thấy được cái gật đầu của nàng.

- Có thể là như vậy... Em nghĩ có cơ duyên không Quát?

- Dạ em nghĩ là có. Nhưng nhiều khi cơ duyên tới chậm quá. Lúc đó mình già rồi cô...

Đường như muốn đổi đề tài nên Duyên nói nhỏ vào tai học trò.

- Em đi mua đậu phộng đi...

Quát gật đầu đứng lên. Vừa đi được một bước anh quay đầu lại dặn.

- Cô ngồi đây. Cô đừng đi bậy bạ nghe...

Duyên cười khẽ.

- Ừ ẹ lên. Cô ngồi đây chờ em... Em làm như cô còn nhỏ lắm sao mà phải dặn dò...

Quát cười khom người thì thầm vào tai cô giáo.

- Em sợ mất cô...

Duyên cảm thấy mắt mình cay cay. Nàng không hiểu tại sao mình lại khóc. Nàng không có lý do gì để phải rơi nước mắt khi sắp chia tay với đứa học trò. Rồi nó sẽ quên. Rồi nàng cũng sẽ quên. Không có ai nhớ mãi thứ tình cảm mong manh như tình thầy trò giữa nàng với Quát. Không ai có thời giờ để hoài niệm chút tình cảm nhạt hờ. Nàng phải sống, phải trôi theo dòng chảy của đời. Như mọi người con gái khác, nàng cũng phải có chồng, có con và có gia đình để lo âu. Nàng không có thời giờ để nghĩ và để nhớ về một đứa học trò được quan tâm chỉ vì chút lòng thương hại hay chút tình cảm lãng mạn của mộng mơ tuổi trẻ.

Mười phút sau Quát trở lại. Vì là ngày thường và nhằm buổi trưa nên rạp vắng người. Hai thầy trò thủ thi trò chuyện. Họ xem phim thì ít mà ăn uống và cười đùa với nhau nhiều hơn.

- Đậu phộng còn hết hả Quát. Em ăn hết phần của cô rồi...

Duyên cười đùa. Dường như khung cảnh vắng người và trong bóng tối làm cho Duyên bạo dạn hơn, buông thả và phóng túng hơn. Quát đưa bịch đậu phộng ra. Duyên thò tay vào bóc thời cùng lúc Quát cũng thò tay vào và đụng nhằm tay của Duyên. Không hiểu nghĩ sao anh nắm lấy bàn tay của nàng và nàng cũng để yên không rút lại. Không phản kháng còn có nghĩa là đồng tình và ưng thuận. Duyên hiểu điều đó hơn ai hết. Phần Quát liếc thấy Duyên đang mỉm cười mắt nhìn lên màn ảnh. Thật lâu Quát khẽ thở dài lấy tay của mình ra cũng chăm chú nhìn lên màn ảnh. Đột nhiên anh nghe tiếng thì thầm của Duyên vang nho nhỏ bên tay của mình.

- Em thích nắm tay cô hả Quát?

- Dạ thích...

Quát trả lời với giọng ngập ngừng. Duyên bậm môi như cố gắng lắm để cho lời nói không thoát ra nhưng cuối cùng nàng cũng phải nói.

- Em biết em đi lính là em sẽ không còn gặp cô nữa...

- Dạ biết...

- Em biết là cô cũng sẽ và phải lấy chồng...

Giọng Quát nghẹn lại như có cái gì chẹn ngang khí quản của mình.

- Dạ biết...

Im lặng thật lâu Quát mới từ từ lên tiếng. Duyên nghe giọng nói của học trò nặng như có chất nước mằn mặn.

- Em cầu mong cô được hạnh phúc... Chắc em không đi dự đám cưới của cô được...

Duyên đột ngột nắm lấy bàn tay của Quát và từ từ xiết chặt lại với tất cả sức mạnh mà nàng có thể có được trong lúc này. Năm móng tay dài nhọn và sắc của nàng bầu gằn lủng da bàn tay của Quát nhưng anh cảm thấy sự đón đầu không nhiều lắm vì có thứ khác đau hơn. Cái xót nhức của tình si làm anh ứa nước mắt và hai giọt nước mằn từ từ chảy âm thầm trên mặt.

- Em khóc hả Quát?

- Sao cô biết em khóc?

- Cô cảm như vậy. Phải có cái gì mới làm em khóc... Cô biết em lì lăm...

Duyên không nói tới hai tiếng yêu thương nhưng vẫn đủ nghĩa để cho Quát hiểu nàng muốn nói điều gì. Giữa hai người đâu có cái gì để cho họ khóc, họ đau ngoại trừ tình yêu. Quát rùng mình khi bàn tay của cô giáo sờ soạng trên mặt mình như để biết mình có khóc hay không.

- Cô xin lỗi em...

Quát muốn nói. Nói thật nhiều. Muốn tỏ bày nỗi lòng của mình cho Duyên biết nhưng không hiểu sao anh lại không thể thốt thành lời. Đường như có cái gì khúc mắc. Có cái gì trắc trở trong tình cảm mà anh dành cho cô giáo của mình. Có một chút, một chút thôi nhưng cũng đủ để làm thành giới hạn phân chia anh và Duyên mỗi người phải đứng bên bờ của mình. Có thể nhìn nhau, thấy nhau, cảm thông nhưng không thể vượt qua lằn ranh đã được định sẵn. Anh với Duyên có thể làm gì cũng được, từ trò chuyện, đi chơi với nhau, cười đùa với nhau song không thể nào yêu nhau, lấy nhau, nghĩa là bước qua khỏi lằn ranh mà con người đã vạch ra. Nhìn mái tóc đen mờ, nhìn ánh mắt long lanh, nụ cười phô hàm răng trắng, cảm thấy sự mềm ẩm của bàn tay đang bầu chặt mình không chịu

rời, Quát muốn làm một cái gì để... Anh muốn vùng dậy. Anh muốn có hành động nổi loạn. Anh muốn bứt phá. Nhưng sự xót nhức của tình yêu có sức mạnh ghì chặt anh trên ghế. Mọi cử chỉ hay hành động đều không xảy ra. Họa chẳng chỉ có nước mắt và tiếng thở dài.

Phim dứt và đèn bật sáng. Lại một điều là Duyên vẫn còn bầu lầy bàn tay anh. Dường như nàng cố bám víu vào một cái gì mặc dù nó mong manh và dễ vỡ vụn.

- Cô làm em đau hả Quát?

Quát quay nhìn cô giáo. Anh thấy một nụ cười.

- Dạ không... Cô muốn néo, muốn phạt em nữa cũng được. Em đi lính rồi em nhớ gì cô biết không?

- Nhớ gì?

- Em nhớ nhiều thứ lắm cô ơi... Nhớ giờ cảm xúc của cô... Nhớ xe xích lô...

Duyên cười thánh thót. Bể hột đậu phộng nàng chia cho học trò phân nửa rồi nói với giọng buồn buồn.

- Quát đi lính rồi nhưng cái bệnh truyền nhiễm tình cảm của em sẽ làm cô buồn nhiều lắm...

Quát thờ dài đứng lên. Đưa tay ra cho Duyên nắm lấy anh kéo nàng đứng dậy rồi hai người đi ra cửa. Ra tới đường trong lúc chờ băng qua đường Duyên quay qua hỏi.

- Mình xem phim gì vậy Quát?

Quát mỉm cười bước xuống đường.

- Em có xem phim đâu mà biết. Cô biết hôn?

Duyên cười thành tiếng nhỏ.

- Cô cũng như em... Sợ còn tệ hơn em...

Băng qua đường hai người đi tới tiệm thạch chè Hiễn Khánh. Quán đông người nên họ không nói chuyện nhiều mà ăn lẹ lẹ xong ra khỏi tiệm.

- Em về hả Quát?

- Dạ cô về. Chắc...

- Có gì em tới thăm cô nghe Quát...

- Dạ...

Đứng trên lề đường nhìn theo Quát thọc hai tay trong túi quần cúi đầu chậm bước Duyên ứa nước mắt. Nàng biết, còn lâu lắm hoặc

có thể không bao giờ nàng gặp lại người học trò dù đã xa nhưng hình bóng vẫn còn in đậm nét trong ký ức của mình. Dù đã ra khỏi cuộc đời của nàng, Quát, đâu đó trong góc cạnh tâm hồn, vẫn là hình bóng khó thể phai nhòa theo năm tháng và truân chuyên của đời nàng. Tự dung nàng mong ước một điều thật kỳ cục là Quát sẽ quay trở lại, nắm tay nàng, nhìn vào mắt nàng và nói câu *Cô ơi em yêu cô...* . Chỉ như vậy thôi. Nàng chỉ cần có bao nhiêu đó thôi. Rồi Quát có đi xa, vĩnh viễn rời xa, nàng cũng an tâm vì biết có một người yêu mình. Nàng đứng trông theo Quát nhưng anh không quay đầu lại để nhìn nàng. Phải chăng anh muốn đoạn tuyệt với quá khứ. Phải chăng anh muốn quên đi chút xót nhức tình si đang cấu xé lòng mình.

Chương 8

Đang ngồi trong lớp học chăm bài Duyên hơi cau mày khi nghe có tiếng la, hét, cười cợt và một câu nói khiến cho nàng giật mình.

- Đi... đi tụi bây ơi... đi coi Tiểu Đình Hùng tụi bây ơi... Nó đi lính Biệt Động Quân oai lắm...

Ba tiếng Tiểu Đình Hùng như tia lửa điện nẹt ra trong trí của Duyên. Không tự chủ được nàng hấp tấp bước ra cửa. Cách chỗ nàng không xa là đám đông chừng hai ba chục mạng đang bao quanh một người lính. Thỉnh thoảng có tiếng cười vang vang. Duyên thấy sự hiện diện của ông giám học và hai ông giám thị. Khi tiếng chuông reo báo hiệu giờ học bắt đầu đám đông tản mác dần dần rồi cuối cùng còn trơ lại người lính. Duyên phải đưa tay lên ngực như ngăn không cho tim mình đập mạnh. Vóc dáng xa lạ mà như quen thuộc đang tiến tới gần rồi dừng lại trước mặt nàng. Nụ cười âm cúng và giọng nói khàn chậm vang lên.

- Cô ơi... Cô khỏe hôn cô?

Duyên ước gì trên trái đất này chỉ có một mình nàng với Quát để nàng được tự do gục đầu vào vai anh khóc vì vui mừng. Tuy nhiên dù anh không còn là học trò của nàng nữa cái giới hạn giữa hai người vẫn còn đó. Dù đi lính. Dù khoác vào người mảnh chiến y. Dù là lính chiến, trong mắt của mọi người chung quanh Quát vẫn là học trò của nàng. Cho nên Duyên không thể làm gì khác hơn là mỉm cười trả lời.

- Cảm ơn em cô khỏe. Còn em?

Quát mỉm cười. Không có gì đẹp. Không có gì giá trị, ngay tại phút này, đối với Duyên là nụ cười của Quát. Nó y nguyên như ngày

xưa. Có thể nó còn đẹp hơn ngày xưa. Có thể nó còn quyến rũ hơn ngày xưa vì bây giờ không phải nụ cười của một cậu học trò mà nụ cười của một người lính chiến. Chiếc bê rê màu nâu đội xiên xiên, khuôn mặt gân guốc, cháy vì nắng gió, ánh mắt rực lửa, nụ cười mê dụ; ngần thứ đó làm cho Quát lớn lên, vượt lên cao để ngang hàng với nàng. Nó toát ra một sức hấp dẫn khiến cho nàng cảm thấy hồn mình lao chao và ngây ngật như say.

- Quát đen thui...

Duyên lên tiếng. Quát cười chưa kịp nói gì nàng lại tiếp.

- Đen và ốm... Hết vóc dáng thư sinh rồi...

Quát gật đầu nhìn đăm đăm cô giáo của mình và Duyên im lặng chịu đựng cái nhìn thăm thẳm của người lính.

- Cô ơi cô đẹp hơn ngày xưa... Có lẽ còn quyến rũ hơn ngày xưa nữa cô ơi...

Duyên mỉm cười. Lần đầu tiên Quát dám tán nàng một cách lộ liễu. Hai tiếng ngày xưa của Quát làm nàng tưởng chừng như xa xưa lắm. Xưa như nàng lúc mới bước vào cửa lớp đệ tứ A2. Xa như bay giờ hai người đứng cách nhau không đầy tầm tay. Chỉ cần giơ tay lên là đụng nhau. Chỉ cần đưa tay ra là tay nắm tay. Là có nhau. Tuy nhiên cái khoảng cách ngắn đó lại dài ra hơn nữa. Duyên chăm chú nhìn học trò. Bộ quân phục rằn ri. Đôi giày đinh bóng. Tóc ngắn. Chiếc mũ nâu đội lệch một bên làm cho Quát có nét vừa ngang tàng ngạo nghễ mà cũng còn sót lại chút hồn nhiên của tuổi học trò. Trên chiếc mũ nâu có hình con cọp đang nhe răng. Quát của nàng biến dạng. Khuôn mặt xương, làn da đen, ánh mắt nhìn nghiêm nghị chứ không còn vẻ bồn chột hoặc chán chường. Tuy nhiên nàng vẫn nhận ra đằng sau đó nhuốm nhiều u uất và buồn đau nín lặng không thể nói thành lời.

Tiếng học trò trong lớp cười đùa la hét kéo Duyên về với thực tại. Nhìn Quát nàng chưa kịp nói thời anh đã lên tiếng trước.

- Quát sẽ ra đơn vị sáng mai. Nếu cô không phiền thời Quát sẽ đón cô...

Duyên cười đùa.

- Cái này là ông chuẩn úy ra lệnh cho cô hả?

Quát cười lớn giơ tay chào cô giáo rồi bước nhanh. Duyên đứng nhìn theo giấy lát mới thông thả trở vào lớp học. Hai giờ Việt Văn sau đó nàng không nhớ là mình đã giảng bài gì hay nói điều gì. Tâm trí của nàng mãi bèn bồng trôi theo hình bóng của người lính chiến vừa trở về để thăm viếng mình. Nghĩ tới chuyện đón đưa và hẹn hò nàng cảm thấy sung sướng trong lòng. Ít nhất Quát cũng không quên nàng.

12 giờ. Học sinh đã ra về từ lâu. Chậm chạp bước ra khỏi cổng trường đứng trên lề đường Duyên nhìn quanh quất như tìm kiếm ai. Chiếc xe solex trở tới. Quát cười nhìn cô giáo của mình.

- Cô mà ra chậm một chút nữa là Quát vào văn phòng công cô ra...
- Dám làm hôn mà hăm he...

Nói xong Duyên nín liến vì biết đừng nên thách thức. Ngày xưa khi còn học trò Quát đã nổi tiếng lì lợm rồi thời bây giờ trở thành lính chắc sẽ phải lì lợm hơn ngàn lần. Ngày xưa si mê nàng cho nên biết lớp nào nàng sẽ dạy là Quát chui vào lớp đó để ngồi nghe và ngắm nàng. Lần đầu ngạc nhiên nàng hỏi thời Quát cười chum chiêm nói: Dạ cô giảng bài ở lớp em mà em chưa hiểu nên phải qua lớp khác để nghe tiếp... . Lý do chính đáng khiến cho nàng phải để cho Quát ngồi hết giờ. Tuy nhiên ngày qua ngày tình trạng cũ tái diễn và nàng từ từ hiểu ra lý do thâm kín đó. Cuối cùng nàng phải năn nỉ đưa học trò lì lợm của mình đừng làm như vậy nữa vì sợ người ta dị nghị.

Ngồi lên yên Duyên hỏi nhỏ.

- Mình đi đâu vậy Quát?
- Trước Quát chở cô đi ăn mì Cây Nhãn rồi mình đi ciné, sau đó đưa cô về nhà cho cô nghỉ ngơi. Bảy giờ tối Quát tới nhà đón cô đi chơi tiếp... Cô chịu không?

Quát nói như ra lệnh và Duyên làm thinh không trả lời. Im lặng là đồng tình. Nàng không hiểu sao mình lại yếu đuối. Đáng lẽ nàng phải từ chối, bảo cô bận soạn bài, bảo phải về nhà làm việc nọ việc kia hay ít nhất cũng có ý kiến. Đẳng này làm như nổi vui mừng gặp lại Quát khiến cho nàng trở thành thụ động, nghe lời anh và để anh muốn đưa nàng đi đâu cũng được.

Quát lái xe nhanh và quẹo cua thật gắt khiến cho Duyên phải la nhỏ.

- Chậm lại Quát... Cô té...

Cười hắc hắc Quát nói lớn.

- Cô ôm Quát đi cho khỏi té...

Không biết nghĩ sao mà Duyên lại nghe lời học trò. Một tay ôm cặp còn một tay nàng ôm vòng ngang hông Quát. Ánh mắt trời của buổi chiều chóa mắt khiến cho nàng phải úp mặt vào vai Quát để tránh nắng. Nàng ngửi được mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi áo lính thành thứ mùi hăng hắc.

- Lính ở dơ lắm phải không Quát?

Đang lái xe, quay đầu lại nhìn thấy cô giáo đang dựa đầu vào lưng của mình Quát cười chúm chím.

- Sao cô biết lính ở dơ. Bộ cô ngửi mùi à?

Duyên gật đầu.

- Ủ... Mồ hôi không hà...

- Cô phải ngửi cho quen rồi sau đó cô không nghe hôi nữa...

- Thôi cảm ơn... Một lần là tôn tới già rồi...

Duyên cười thánh thót sau khi nói. Xe chạy qua cầu xa lộ rồi rẽ trái đường Đinh Tiên Hoàng sau đó ngừng trước tiệm mì nằm dưới cây nhãn già xum xê cành lá. Khóa xe xong hai người đi vào tiệm mì. Đứng chờ Quát kéo ghế cho mình ngồi Duyên mỉm cười nghĩ thầm.

- Lịch sự dữ... Học đâu vậy ta...

- Cô ơi... cô ăn gì hả cô?

Quát hỏi Duyên trong lúc cởi chiếc mũ nâu gắn vào cầu vai áo của mình. Nhìn cái đầu con cạp đang nhe răng ở trên túi áo của học trò Duyên đùa.

- Ăn con cạp trên túi áo của Quát đó...

Quát cười hắc hắc.

- Coi chừng cô bị cạp vồ...

Duyên lắc đầu.

- Hồng sợ. Cô thấy nó dễ thương hơn em...

Quát cười gọi một tô mì cho mình còn Duyên chọn hoành thánh. Trong lúc ăn Duyên hỏi và Quát kể hết cho nàng nghe hết những gì

xảy ra với anh trong gần một năm rưỡi hai người xa nhau. Mười tháng ở trường sĩ quan Đồng Đế. Ra trường tình nguyện đi Biệt Động Quân. Thụ huấn khóa sinh lầy xong được đổi về tiểu đoàn 30. Làm trung đội trưởng. Có lẽ vì là lính mới và cũng không muốn cho cô giáo lo âu về mình nên Quát không đề cập nhiều tới chuyện đánh nhau và chết chóc.

- Sao Quát không viết thư cho cô hả Quát?

Quát cười cúi xuống ăn giấu không cho Duyên thấy nét buồn rầu của mình. Muốn viết thư nhưng viết cái gì và nói cái gì. Làm sao anh có thể nói hết. Làm sao anh có thể nói cho Duyên hiểu nỗi nhớ nhung của mình. Nhớ như điên. Nhớ tới độ cảm thấy được hơi thở thơm tho và nóng ấm của cô phả lên cổ, lên má của mình khi hai người ngồi cạnh nhau trong rạp Văn Hoa. Nói làm sao được cái cảm giác bàng hoàng ngây ngất khi lần đầu tiên được nắm tay cô. Nói làm sao được trong đêm di hành, đi giữa trời âm u đầy sao, ánh mắt, nụ cười và tiếng nói chột dấy lên làm bênh bồng tâm trí. Làm sao anh có thể nói cho cô giáo nghe sự xót nhức của mình khi biết sẽ mất nàng mãi mãi. Làm sao anh có thể nói lên được nỗi tình si lớn dần theo ngày tháng mà gian khổ của đời lính cũng không thể xóa nhòa hình bóng của nàng. Nói làm sao được khi anh, hàng ngàn, hàng vạn lần nhũ với mình phải quên, quên tuốt luốt, quên đến không còn gì để nhớ mối tình vô vọng của mình. Làm sao nói được một điều làm cho anh rơi nước mắt khi nghĩ hoài về một câu hỏi không có câu trả lời. Cô Duyên có yêu mình không? Có lẽ anh sẽ vui thương nhớ và đau khổ khi trả lời được câu hỏi đó. Tuy nhiên chỉ có Duyên mới là người trả lời được thắc mắc của anh. Bây giờ ngồi đối diện anh lại không thể mở miệng hỏi. Có thể anh không dám hỏi vì mơ hồ đã có câu trả lời. Có thể anh sợ đối diện với sự thật. Có thể và có thể...

- Cô đi dạy về trễ có bị ba má rầy hôn cô?

Quát hỏi Duyên khi hai người ra khỏi tiệm mì Cây Nhãn. Duyên gõ gõ vào cái trán của mình.

- Cô bị rầy quen rồi. Huống chi lâu lâu Quát mới về...

Quát gật đầu cười nói với giọng buồn buồn.

- Dạ... Chắc lâu lắm Quát mới được về phép. Có thể sẽ được nghỉ phép dài hạn chưa biết chừng...

Dĩ nhiên là Duyên không chú ý cũng như không hiểu được câu nói

của Quát. Nàng mãi nhận xét một điều mới lạ nơi người học trò cũ. Quát không còn xưng em với nàng nữa mà lại xưng tên. Quát lớn rồi. Duyên len lén nhìn người học trò cũ đang khom người mở khóa xe. Đưa cái cặp của mình cho Quát bỏ vào giỏ, nàng ngồi lên yên đoạn vòng hai tay ôm lấy hông của Quát còn đầu thời tựa vào vai và lẩm bầm trong trí.

- Đây là quà mà cô dành cho người lính chiến... cho em lần cuối nghe Quát...

Suốt hai giờ ngồi xem phim trong rạp Eden hai người im lặng nhiều hơn nói. Không nắm tay như lần ở rạp Văn Hoa, họ chỉ ngồi cạnh nhau và thỉnh thoảng nhìn nhau cười. Tới một lúc nào đó cười có ý nghĩa nhiều hơn nói. Tới một lúc nào đó im lặng là sự cảm thông vô cùng tận. Được nửa phim Quát chợt nắm lấy bàn tay của Duyên đang để yên trong lòng và nàng không hưởng ứng mà cũng không phản đối. Rồi không biết nghĩ gì nàng nghiêng người tựa vào vai của Quát thì thầm.

- Cô muốn Quát cho cô cái áo mà Quát đang mặc...

Quát cười trong bóng tối.

- Cô muốn Quát cởi trần à...

Duyên cười cúi xuống nắm lấy tay Quát.

- Chiều nay tới đón cô Quát nhớ mang theo một cái áo nghe chưa. Quên là bị cấm túc đó... Quên là cô nghỉ chơi... Quên là cô sẽ không có nhớ Quát đâu...

- Cô có nhớ Quát không cô?

Duyên trả lời một cách thành thật.

- Không nhiều và thường xuyên lắm nhưng cô có nhớ Quát...

- Cô muốn áo Quát để làm chi vậy?

Vì trong bóng tối nên Quát không thấy mặt cô giáo của mình đỏ lên.

- Để làm kỷ niệm... Để treo trong phòng... Mỗi khi nhớ Quát cô nhìn cho đỡ nhớ... Để cô khoe với bạn là mình có học trò đi lính làm tới chức chuẩn úy...

Duyên cười khúc khích sau khi nói câu cuối cùng. Nàng cũng không hiểu sao mình lại nói ra cảm nghĩ của mình cho Quát nghe. Dường như ở bên Quát nàng không tự chủ được hoặc nàng nói ra với dụng ý khác. Tuy biết mình với Quát không thể nào thành vợ chồng nhưng nàng muốn Quát vẫn thương nhớ, vẫn si mê mình. Có

thể nàng cũng yêu Quát nhưng không nhiều lắm, không đủ cho nàng có thể gạt bỏ mọi hệ lụy và phiền phức của cuộc đời để làm vợ Quát.

- Cô biết mỗi khi nhớ cô Quát làm gì không?

- Làm gì?

- Quát uống rượu say rồi khóc...

- Quát biết uống rượu à...

- Dạ... Quát mới tập uống...

- Vậy à. Cô chưa bao giờ uống rượu...

Quát cười cầm bàn tay của Duyên lên mân mê.

- Coi chừng người ta thấy Quát...

Duyên nhắc chừng như không muốn Quát tiến xa hơn nữa. Phim dứt. Đèn bật sáng. Chờ cho tới khi rạp vắng không còn ai Duyên mới đứng lên. Khẽ vuốt mái tóc và vài nếp nhăn của áo dài nàng đi cạnh Quát ra cửa. Chiều thứ sáu xe cô dập dìu. Nắng tháng 10 vàng úa. Lá me rơi đầy đường. Ngồi sau lưng Duyên nghĩ tới ngày mai. Quát của nàng sẽ phải đi xa. Đi biển biệt. Họa hoằn lắm mới có lá thư nhàu nát. Nếu lấy nhau nàng sẽ thành một chinh phụ ngồi ôm con chờ chồng. Nàng không thích như vậy. Nàng muốn nhìn thấy nụ cười của chồng mình mỗi ngày. Chắc nàng cũng phải lấy chồng thôi. Lấy ai cũng được. Không yêu thương thì cần gì hạnh phúc. Nó như là món quà đắt tiền mà một kẻ nghèo như nàng không thể mua được mà xin thì không có ai cho.

7 giờ tối. Quát có mặt ở nhà Duyên đúng giờ. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy Duyên chưa sửa soạn. Hiểu ý Duyên cười nói.

- Ba má cô đi vắng và cô phải coi chừng nhà. Mình ở nhà nói chuyện nghe Quát...

Quát cười ưng thuận khi thấy Duyên trải chiếc chiếu ngoài sân đủ cho họ ngồi vừa đập muỗi vừa nói chuyện.

- Quát đi mua bia uống được hôn cô?

Duyên cười gạt đầu.

- Ủ đi mua đi... Quát ra ngoài đầu ngõ có tiệm tạp hóa...

Mười lăm phút sau Quát trở lại. Duyên tròn mắt khi thấy người học trò cũ của mình đặt lên chiếu hai chai bia 33, bịch đậu phộng, mấy miếng soài tượng ngâm cam thảo và một gói thuốc lá.

- Quát hút thuốc nữa à?

Duyên hỏi trong lúc mân mê gói thuốc lá rồi đưa lên mũi. Hít hít

mấy cái nàng nhăn nhăn mặt cười.

- Hôi quá nhưng chưa bằng mồ hôi của lính...

Quát cười khì. Ánh mắt của anh nhìn cô giáo đầy buồn rầu và u ẩn.

- Dạ... Quát hút thuốc cho đỡ buồn...

- Hư quá... Điều này cô phải bắt nằm dài quất cho mấy roi...

Quát cười hắc hắc. Duyên nhận thấy học trò của mình thay đổi quá nhiều, lớn lên và có những cái tốt lẫn cái xấu.

- Có bồ chưa?

Duyên hỏi trống và Quát trả lời bằng cái lắc đầu. Duyên cười cúi đầu xuống để tránh cái nhìn của người lính trẻ. Trong ánh trắng mờ mờ khuôn mặt của anh như bức tượng đồng đen đầy u buồn và khắc khổ.

- Quát cũng muốn có bồ nhưng không yêu được ai...

Quát nói với giọng buồn buồn khi rót bia vào ly rồi bỏ vài cục nước đá vào. Dưới ánh trắng màu nước bia vàng sẫm.

- Như vậy là Quát chưa có bồ... chưa yêu ai hết phải không?

Đưa ly bia lên, lắc lắc mấy cái Quát cười nói lảng sang chuyện khác như không muốn trả lời câu hỏi của cô giáo.

- Cô uống hôn cô... Ngon lắm cô ơi...

Duyên lắc đầu lặp lại câu hỏi của mình.

- Như vậy là Quát chưa có bồ... chưa yêu ai hết phải không?

Quát chậm chậm gật đầu xác nhận.

- Tại sao?

- Chưa có bồ... mà... có yêu một người...

Nhẹ thở dài sau khi trả lời Quát đưa ly uống một hơi dài gần nửa ly. Không hiểu nghĩ sao mà Duyên lại cười lên tiếng.

- Quát đưa cô nếm thử xem...

Đón ly rượu từ tay Quát nàng uống một hớp thật nhỏ. Chép chép miệng mấy cái nàng cười nói.

- Hơi đắng nhưng...

Trả ly bia lại cho học trò nàng cúi đầu nhìn bàn chân nhỏ nhắn của mình. Nàng cảm thấy ngượng ngượng và hơi xao xuyến khi nghĩ Quát cũng đang ngắm nghía bàn chân trần của mình. Đột nhiên câu thơ ngày nào mà Quát đã đọc cho nàng nghe hiện lên trong trí: *Ta gần em mê từng ngón bàn chân... Mắt nhắm lại để lòng nguôi giào bão... Khi sùng bái ta quì nâng nếp áo...* Nàng cảm thấy mặt nóng lên và tim đập mạnh. Dường như nàng nghe rõ tiếng thở của Quát

Dường như nàng thấy được ánh mắt si mê đờ đẫn của Quát đang nhìn, đang ngắm, đang chiêm bái mình. Đường như ánh mắt của Quát đang cọ sát lên mặt, lên tay, lên chân, lên mái tóc, tạo nên một rạo rực và ngất ngây làm tê liệt thân thể. Nàng trân mình chịu đựng cái nhìn bốc lửa của người lính đang ngồi trước mặt mình.

- Bia cạn rồi Quát...

Duyên lên tiếng và Quát cười. Nụ cười ngây thơ như vừa trở về từ cơn mơ. Khi ly bia được Quát rót đầy nàng tự động cầm lấy uống một ngụm.

- Khi nào cô say...

Duyên ngừng nói nhìn Quát rút điều thuốc đưa lên môi xong quẹt diêm. Ánh lửa bùng lên cho nàng thấy ánh mắt u uẩn của học trò. Ánh mắt đó khiến cho nàng mũi lòng. Nó còn quá hồn nhiên, ngây thơ để đi lính. *Có phải tại vì mình mà Quát phải đi lính hay là điều gì...?* . Câu hỏi bật ra và nàng loay hoay tìm kiếm câu trả lời. Không thuốc lá hăng hăng khiến cho Duyên hít hít mũi.

- Tại sao Quát đi lính hả Quát?

Duyên hỏi. Đường như nàng không tìm được câu trả lời thỏa đáng nên nàng phải hỏi hoặc nàng muốn phá tan bầu không khí im lặng giữa hai người.

- Tại sao cô muốn biết?

Duyên nín lặng khi bị Quát hỏi. Tại sao mình muốn biết. Quát bỏ học đi lính là chuyện của Quát. Nó đâu có liên quan gì tới mình. Đi lính vì nhà nghèo không có tiền học đại học. Đi lính vì thích đời sống mạo hiểm. Đi lính để có tiền giúp đỡ mẹ già. Đi lính vì chán học. Đi lính vì thất tình. Mà thất tình ai. Quát yêu ai mà thất tình. Duyên nghĩ lan man. Ba hộp bia không nhiều lắm nhưng cũng đủ để làm cho đầu óc của nàng bớt đi sự tỉnh táo và suy tư bér nhay. Không tìm ra câu trả lời Duyên tự động cầm ly bia uống thêm một hớp nữa.

- Cô coi chừng say cô ơi...

Duyên gật đầu một cách lơ đãng. Câu hỏi vẫn lảng vảng trong trí nàng. Quát thất tình ai. Quát yêu ai mà thất tình. Hay là... hay lẽ Quát yêu mình. Duyên bàng hoàng, chới với khi nghĩ ra điều đó. Nàng sung sướng, vui mừng đồng thời cũng buồn rầu và lo âu khi biết được điều đó. Bấy lâu nay nàng chỉ nghĩ Quát si mê mình thôi. Đó là thứ tình cảm bông bột của tuổi trẻ phát khởi từ sự choáng

ngợp bởi một hình ảnh tuyệt vời của mộng ảo. Sự si mê theo thời gian và sự trưởng thành sẽ phai nhạt dần dần. Như nàng, lúc tuổi mười bảy đã thầm kín si mê một người bạn của anh mình. Rồi khi lớn lên, sau mấy năm xa cách, gặp lại người đó nàng thấy lòng mình đứng đưng. Riêng yêu thương lại khác. Nó lây, nó truyền nhiễm và nó là căn bệnh không có thuốc chữa, ngay cả đối với thời gian. Rồi mình phải làm sao khi Quát yêu mình. Mình có yêu Quát không. Câu hỏi như tia lửa điện nẹt ra rồi tắt ngấm. Không yêu sao mình lại nhớ. Không yêu sao mình lại buồn. Không yêu sao mình lại quan tâm, thắc mắc. Không thương sao có Quát thời mình vui, vắng thời mình buồn. Không yêu sao mình lại muốn Quát nhớ mình. Không yêu sao mình lại muốn Quát không có bồ và Quát đừng yêu ai. Không thương sao mình mơ thấy Quát. Không thương sao mình lại cứng chiều. Quát muốn gì mình cũng chiều. Quát năn nỉ gì mình cũng làm.

Mãi suy nghĩ nên Duyên tự động cầm ly bia lên định uống. Nàng không để ý nhưng Quát lại để ý. Anh lo lắng không dám để cô giáo của mình bị say rượu.

- Cô coi chừng say cô ơi...

Vừa nói Quát vừa đưa tay ra nắm tay Duyên để ngăn không cho nàng uống thêm. Vừa đưa ly lên tính uống lại bị Quát nắm tay Duyên giật mình ngơ ngác nhìn Quát. Nàng thấy một ánh mắt quan hoài. Một tia nhìn buồn rầu nhưng có chút gì si mê và say đắm. Khuôn mặt đồng đen khắc khổ. Bàn tay chai cứng đang nắm lấy tay mình. Duyên cảm thấy thương Quát vô cùng.

- Quát ơi... Cô...

Duyên nức nở. Nàng đặt ly bia xuống chiếu. Hai bàn tay nắm lấy bàn tay chai cứng của Quát áp lên mặt mình. Nước mắt nàng ứa ra. Nàng nhìn Quát đắm đắm. Trong đôi mắt còn sót chút hồn nhiên của anh nàng như thấy lại thời xa xưa, ngày đầu tiên bước vào lớp học và thấy anh ngồi nơi cuối lớp nhìn ra cửa sổ. Quát cảm thấy một hơi ấm thật dịu dàng từ hai bàn tay của cô giáo truyền sang bàn tay của mình. Thứ hơi ấm dịu dàng đó như cơn mưa trái tim của mình, phả vào tâm hồn mình thứ tình cảm mới mẻ.

- Cô ơi...

Quát kêu lên một tiếng. Môi của Duyên hơi động đậy. Bàn tay cọ quẹt như muốn kéo anh lại gần hơn, thật gần, gần tới độ anh ngửi

được mùi hương thân thể, hơi thở nóng và ánh mắt ngời sáng như muốn nói điều gì. Tất cả làm ngây ngất, bàng hoàng tới độ tay chân hầu như không còn sức lực. Anh nghe được nhịp tim mình đập hỗn loạn. Bằng tất cả cố gắng anh khom người tới chút nữa. Hai bờ môi đụng nhau và bất động. Nụ hôn không trọn vẹn nhưng đủ để cho hai người trong cuộc biết được một điều mà bấy lâu nay họ thắc mắc không trả lời được. Yêu. Quá đủ rồi. Họ chỉ cần như vậy thôi. Không hôn nhau cuồng nhiệt. Không ái ân đắm say. Không mê đắm tuyệt vời. Chỉ là nụ cười được đo bằng nhớ thương. Chỉ là ánh mắt nhìn được cân bằng ước vọng. Chỉ là cái nắm tay không rời để ấp ủ nhớ thương.

- Cô ơi...

Duyên mở mắt mỉm cười. Vẫn còn áp bàn tay của Quát trong hai bàn tay mình Duyên cười nhỏ.

- Tại sao Quát không hôn?

Quát cười.

- Quát chưa biết hôn. Cô là người thứ nhất... Tại sao cô không hôn hả cô?

Duyên bật cười khi bị học trò hỏi dồn.

- Tại vì cô... cô đâu có biết hôn. Quát là người thứ nhất...

Quát nghiêng mình hôn lên mái tóc ẩm chút sương đêm.

- Khuya lạnh rồi cô...

- Áo của Quát cho cô đâu...

Quát mở ba lô lấy ra cái áo choàng lên người cô giáo. Duyên xuýt xoa.

- Ấm... Quát lạnh hôn Quát?

- Dạ không. Quát chịu lạnh quen rồi...

Duyên vỗ vỗ lên chiếu bên cạnh mình.

- Quát ngồi cạnh cô nè cho ấm...

Cạn hai chai bia, Duyên la đà say dù chỉ uống có mấy hớp rượu. Quát dìu nàng vào giường ngủ xong trở ra ngồi một mình ngoài sân. Anh thức suốt đêm. Khi tỉnh dậy Duyên mới biết Quát đã đi. Chỉ có chiếc áo lính mà nàng đang mặc còn ở lại như chứng tích cho một đêm gặp gỡ để rồi xa nhau.

Chương 9

Duyên thần thờ bước ra khỏi văn phòng giáo sư. Sân trường lác đác vài cậu học trò đứng nói chuyện trước khi chia tay về nghỉ ba tháng hè. Lật bật mà Quát đã đi hơn nửa năm. Đi biệt vô âm tín. Không một lá thư. Không một chữ. Không một lời nhắn. Chắc Quát đã quên mình. Duyên nhũ thầm.

*Chàng thì đi cõi xa mưa gió.
Thiếp thì về buồng cũ gói chăn.
Những người chinh chiến bấy lâu.
Nhẹ xem tính mệnh như màu cỏ cây.*

*Hồn tử sĩ gió ù ù thổi.
Mặt chinh phu trăng dỗi dỗi soi.
Chinh phu tử sĩ mấy người...
Nào ai mặc mặt nào ai gọi hồn.
Dấu binh lửa nước non như cũ.
Kẻ hành nhân qua đó chạnh thương.
Phận trai già ruỗi chiến trường.
Chàng Siêu mái tóc điểm sương mới về.*

Tin thường lại người không thấy lại... Thư thường tới người không thấy tới... Người chinh phụ trong thơ của ông Đặng Trần Côn còn có may mắn hơn nàng. Quát đi không lời từ biệt. Quát đi không bịn rịn. Đi là đi luôn. Đi biệt biệt. Quát ở đâu. Đang làm gì. Có nhớ mình không. Duyên ứa nước mắt. Khẽ liếm môi nàng nhớ lại nụ hôn đêm hôm đó. Nụ hôn không trọn nhưng âm hưởng còn mãi trong hồn. Đường lưa thưa người. Leo lên chiếc xích lô, nàng thu hình ngồi im nhìn xuống hai bàn chân của mình. Mỗi ngày hai lần, leo lên ngồi trong lòng chiếc xích lô nàng lại nhớ tới lần đi xích lô

chung với Quát. Hơi hám thân quen còn nồng. Cảm giác xuyên xao vì sự cọ sát của hai làn da còn đầy trong tâm hồn. Ánh mắt nàng thờ thẩn. Ánh mắt Quát đờ đẫn. Hơi thở nặng nhọc. Nàng nhớ tới Quát. Người lính chiến đã bỏ nàng nhưng hình bóng vẫn còn đó, như chiếc áo rằn đầy hơi hám ấp ủ nỗi cô đơn. Quát đi không lưu lại kỷ vật nào ngoài chiếc áo lính. Chỉ có vậy thôi. Nó không đủ để cho nàng bầu víu vào mà đợi chờ. Hôm tết má của nàng có nói sơ sơ về chuyện mai mối. Có một ông giáo sư nào đó con một người bạn của ba, muốn hỏi nàng làm vợ. Nàng nhủ thầm trong trí Người gì đâu mà tệ. Chuyện lấy vợ mà cũng nhờ người ta đi hỏi dùm... Như thế mà cũng đòi lấy vợ... . Má nàng hỏi dò nàng có bằng lòng không để bà trả lời. Nàng nói má tính sao cũng được. Lấy chồng cũng được. Không yêu thương cũng không sao. Người ta không thương mình cũng được. Mình không thương người ta cũng được luôn. Cứ lấy chồng, sống với nhau và sinh con đẻ cái. Thế thôi. Giản dị lắm. Thương yêu làm chi cho khổ. Bởi vì yêu người mà không lấy, không sống được với người mình yêu mới khổ. Còn không yêu không thương sống với nhau, rồi có bỏ nhau cũng không khổ. Còn hai tuần nữa là tới đám hỏi và một tháng sau đám hỏi sẽ là đám cưới. Ba má nàng chọn ngày và nàng để ông bà tổ chức đám cưới của đứa con gái út cho nở mày nở mặt với chòm xóm và bà con hai họ. Riêng nàng thời dừng dừng. Hôm qua ông chồng chưa cưới tới gặp nàng nói chuyện gọi là để tìm hiểu nhau. Nhìn cái bản mặt của anh ta nàng cảm thấy như nhìn cục đá. Nhìn nụ cười của anh ta nàng buồn muốn khóc. Đúng là người chồng chân chỉ hạt bột. Đúng là con cầu tự. Đúng là con đẻ bọc điều... Ngồi nghe anh ta bàn chuyện đám cưới, khoe mua cho nàng chiếc nhẫn kim cương lớn hơn con mắt hí của anh ta nàng cười hắc hắc. Nàng các có hỏi anh ta có biết uống bia không. Cái lắc đầu thay cho câu trả lời. Hút thuốc cũng không. Có hôn ai chưa. Cũng không luôn. Nàng nghĩ mình lấy một người đàn. Nghĩ sau này mình phải sống, phải ăn, phải ngủ, phải ôm, phải hôn, phải vờ âu yếm một người như thế nàng đâm ra giận Quát, ghét Quát vô cùng. Tại sao Quát nhút nhát. Tại sao Quát không nói yêu nàng. Tại sao Quát không ngỏ lời cầu hôn. Tại sao Quát không nhờ mai mối. Cả nàng nữa. Nàng cũng ghét, cũng giận mình luôn. Tại sao nàng không ra lệnh cho Quát lấy nàng. Ngay cả làm như thế nàng trở thành một người nham nhở

và lố bịch nhưng ít ra nàng cũng được sống cạnh một người mà mình thương yêu và người đó yêu thương mình. Sau đêm hôm đó nàng biết Quát yêu mình. Nàng cũng biết nàng yêu Quát. Nhưng khi biết nhau rồi thời quá muộn, quá trễ. Quát không còn thuộc về nàng nữa. Anh đã có một chọn lựa thích hợp cho đời anh. Đau đớn thay Quát đã không chọn nàng... Tuy nhiên có một điều mà mãi bây giờ nàng mới nghĩ ra là nếu Quát yêu nàng, muốn lấy nàng làm vợ nàng có ưng thuận không. Duyên tự hỏi và loay quay tìm câu trả lời. Liệu nàng có dám vượt qua giới hạn thầy trò, dám đạp trên dư luận để đi lấy một người học trò trẻ hơn sáu tuổi. Mình có dám làm không? Duyên hỏi và nàng thở dài. Dường như nàng đã có câu trả lời. Nàng không dám làm. Nàng sợ dư luận. Có lẽ Quát hiểu điều đó nên anh không mở miệng nói yêu nàng và hỏi nàng làm vợ.

Chiếc xích lô dừng lại trước cổng. Duyên bước xuống vừa lúc một người lính mặc đồ rằn lải chiếc xe Honda chạy chậm chậm tới. Anh ta ngừng lại khi thấy nàng.

- Cô ơi... Đây có phải là nhà cô Duyên không cô?

Duyên nhìn trân trân người lính. Thấy anh ta mặc đồ rằn mang huy hiệu con cọp nàng biết anh ta là lính biệt động.

- Anh là lính biệt động hả?

- Dạ... Tôi tìm cô Duyên... Nguyễn Thị Quỳnh Duyên?

Duyên cười với người lính biệt động.

- Tôi là Quỳnh Duyên. Anh kiểm tôi có chuyện chi?

Người lính rút trong túi áo ra một phong thư gấp lại làm đôi rồi cười hỏi Duyên.

- Cô có quen với chuẩn úy Quát hôn cô?

Phải cố gắng kềm hãm Duyên mới không giật lấy phong thư trên tay của người lính.

- Tôi có quen... Phải chuẩn úy Nguyễn Đình Quát không anh?

- Dạ đúng... Ông ta là trung đội trưởng của tôi. Tôi đi phép về Sài Gòn nên chuẩn úy nhờ tôi mang thư tới cho cô...

Người lính đưa lá thư ra xong vội vàng leo lên xe. Cảm lá thư Duyên cảm thấy tay run run và tim đập thành thịch vì sung sướng và hồi hộp. Chờ người lính đi khuất xong nàng tất tả bước vào nhà. Nàng đi như chạy. Dường như nỗi vui mừng thúc hối nàng phải

bước thật nhanh. Vào nhà không thấy ba má nàng đi thẳng vào phòng của mình. Khép cửa lại, để nguyên quần áo nàng buông mình xuống giường.

Phong thư của Quát được xé ra một cách hối hả.

- *Cô ơi...*

Duyên nhắm mắt lại. Hai tiếng cô ơi làm cho nàng mừng tượng như Quát đang ở bên cạnh mình, đang thủ thi bên tai mình, đang phà vào tâm hồn đơn côi của mình thứ hơi ấm hạnh phúc rất cần thiết.

- *Quát gọi hoài tên của cô... cô ơi... Quát gọi tên cô khi cô mình trong hố cá nhân nghe tiếng một ché hú qua đầu. Quát kêu tên cô khi ngồi bó gối trong đêm âm u. Nhìn ánh trăng thượng tuần Quát nhớ đêm nào ngồi bên cô trong sân nhà, nhìn cô, ngửi mùi hương diễm tuyệt của cô để rồi nó động hoài trong trí nhớ. Quát nhớ bàn tay mềm ấm của cô... cô ơi...*

Duyên thấy những dòng chữ viết nguệch ngoạc nhòa đi vì nước mắt bắt đầu ứa ra. Nàng mừng tượng khuôn mặt đen sạm, mái tóc khô cháy, ánh mắt buồn u ám của Quát. Nàng thêm nụ hôn nửa chừng của Quát. Mỗi lần nghĩ đến nàng cứ mắng mình ngu tại sao không chịu hôn hoặc bảo Quát hôn mình lần nữa.

- *Cô ơi...*

Duyên có cảm tưởng hai tiếng *cô ơi* của Quát như một lời van xin một tiếng kêu tuyệt vọng của một kẻ si tình biết mình sắp chết nên chỉ mong được gặp lại người mà mình thương yêu lần cuối cùng.

- *Sau một trận đánh có nhiều người chết của cả hai bên Quát cùng lính được nghỉ dưỡng quân ở Tân Uyên. Quận lỵ buồn. Quát còn buồn hơn. Suốt ngày ăn với ngủ hay đi câu cá. Nhớ cô nhiều cô ơi.. Đêm nằm ngủ nhìn sao, ngóng về hướng Sài Gòn rồi hỏi giờ nay cô đang làm gì? Cô có nhớ tới Quát không? Chắc là cô không nhớ Quát như Quát nhớ cô đâu...*

Duyên lắm bầm. Sao Quát biết cô không nhớ... Nhớ muốn bịnh đây nè... Về đây mà coi...

- Xa cô rồi và không biết ngày nào mới gặp lại cô Quát buồn lắm. Nhiều khi suy nghĩ Quát muốn nói. Hay đúng hơn xin cô một điều là cô đừng có lấy chồng. Van xin cô một điều là cô ráng chờ. Cô chờ Quát nghe cô. Năm năm nữa Quát lên lon, lên lương, có tiền Quát sẽ về cưới cô. Quát thậm mong đừng có ai đi hỏi cô làm vợ, để cô có vậy chờ Quát...

Đọc tới đó Duyên bật cười lắm lắm: Bộ tính cho tôi ở giá hay sac mà mong như vậy. Ác lắm nghe...

- Nhưng Quát cũng biết là cô đẹp, cô hiền hậu, dễ thương do đó có khối người mê cô, thương cô và sẵn sàng cưới cô làm vợ. Cô là giáo sư nên phải lấy chồng giàu sang và danh giá. Cô không thể lấy một người lính chiến nghèo như Quát dù Quát thương yêu cô...

Đọc tới đây Duyên cảm thấy thương Quát vô cùng. Bây giờ nàng mới hiểu. Bây giờ nàng mới biết Quát yêu nàng nhiều hơn nàng nghĩ. Bây giờ nàng mới nhận ra mình thương Quát. Không phải là tình thương giữa thầy với trò mà chính là tình thương yêu giữa hai người nam và nữ. Nhìn lên đầu lá thư nàng thấy đề ngày 30 tháng 3. Hôm nay là 1 tháng 4. Trong thư Quát cho biết đang ở tại Tân Uyên. Lục tìm bản đồ nàng mới biết Tân Uyên là một quận thuộc tỉnh Biên Hòa và cách Biên Hòa chừng 20 cây số. Như vậy Tân Uyên cách Sài Gòn khoảng 50 cây số. Muốn đi thăm Quát nàng phải đón xe đò đi Biên Hòa rồi từ đó lại đón xe đi Tân Uyên. Tuy nói ở Tân Uyên song Quát lại không nói rõ làng xã nào. Đọc lại lá thư lần nữa và đọc thật kỹ nàng mới thấy Quát nói là đơn vị của anh đóng tại địa điểm gần một hồ nước lớn tên Hồ Đá Bàn. Duyên quyết định đi thăm Quát vào ngày mốt, tức trước đám cưới của nàng năm tuần lễ. Nàng muốn gặp Quát, muốn biết anh đang làm gì. Có thể ngoài lòng thương yêu và nhớ nhung, nàng muốn gặp Quát để nói lời từ biệt trước khi đi lấy chồng. Nàng muốn đoạn tuyệt với quá khứ. Nàng muốn được an tâm để bước sang đời sống mới.

Duyên nói dối với ba má là nàng sẽ đi thăm một người bạn học ở Biên Hòa và sẽ ở chơi với gia đình của bạn hai ngày. Mới hơn 6 giờ sáng mà nàng đã có mặt nơi bến xe từ Sài Gòn đi Biên Hòa. Ngồi

trong lòng xe chật hẹp, bên cạnh hai người xa lạ nàng cảm thấy đơn côi và lạc lõng. Điều đó làm cho nàng nhớ Quát nhiều hơn. 7 giờ xe tới Biên Hòa. Hỏi han một hồi nàng lại lên chiếc xe đồ cũ kỹ, dơ dáy đi Tân Uyên. Thấy nàng ăn mặc sang trọng, một bà già bắt chuyện hỏi nàng đi đâu. Nàng cho biết đi thăm chồng là lính biệt động đóng ở Tân Uyên. Sau gần hai giờ ngừng rồi chạy cuối cùng chiếc xe đồ cũng tới nơi. Quận lỵ điêu hiu và thưa vắng người. Duyên đứng lớ ngớ kiếm người hỏi thăm đường đi Hồ Đá Bàn. Thấy một người lính mặc quần áo rằn trên vai mang phù hiệu con cọp Duyên mừng rỡ vì biết đó là lính biệt động quân.

- Anh ơi... Anh cho tôi hỏi thăm...

Quan sát Duyên giây lát người lính biệt động mới nhỏ nhẹ trả lời.

- Chị muốn hỏi cái gì?

- Anh là lính biệt động đóng ở Tân Uyên chắc anh biết chuẩn úy Quát?

Chăm chú quan sát Duyên giây lát rồi người lính mới chịu trả lời.

- Chuẩn úy Quát là trung đội trưởng của tui. Chị là gì của ông ta?

- Tôi là vợ của ông ta...

Nghe cô gái trẻ đẹp xưng là vợ của trung đội trưởng của mình, tới lúc đó người lính lễ phép cười nói với Duyên.

- Cô chờ tui một chút rồi tui sẽ đưa cô đi gặp chuẩn úy của tui...

Ông ở tại Suối Sâu... Tôi đi mua thuốc lá và rượu rồi tôi trở lại...

Đi được ba bước người lính còn quay lại dặn dò.

- Cô đứng đây chờ tôi nghe. Cô đừng đi đâu nghe...

Duyên cười nói với người lính.

- Anh cứ đi đi. Tôi sẽ đứng đây chờ anh...

Trong lúc chờ người lính trở lại Duyên lơ đãng quan sát ngôi nhà lòng chợ và hai dãy nhà tồi tàn nằm dọc theo con đường đất đỏ. Lính với dân trộn lẫn. Nàng thấy người lính trở lại trên chiếc xe lam.

- Cô lên đi cô... Tui dẫn cô đi gặp chuẩn úy của tui...

Duyên khom người chui vào lòng chiếc xe lam dơ bẩn bốc mùi hăng hắc. Bây giờ nàng mới biết là mình đã làm khi mặc áo dài để đi thăm Quát. Nó làm cho mọi người chú ý tới nàng nhất là nó làm cho nàng đi lại khó khăn. Từ khi biết cô gái trẻ đẹp là vợ của chuẩn úy trung đội trưởng của mình người lính tỏ ra lễ phép và ăn nói mềm mỏng hơn. Anh ta xưng tên Kính và hỏi nàng đủ thứ về Sài

Gòn.

Đang ngồi lau chùi lại khẩu súng của mình Quát nghe có tiếng lao xao rồi người lính mang máy truyền tin bước vào.

- Chuẩn úy... Tui thấy thằng Kính đi với con nhỏ nào đẹp ghê vậy chuẩn úy... Chắc vợ của nó...

Hơi gật đầu Quát vẫn ngồi im lau súng.

- Chắc vợ nó chứ gì... Tao nghe nói nó có vợ ở Sài Gòn...

Lát sau Kính ló đầu vào hầm trú ẩn. Thấy Quát đang ngồi chùi súng nó nói lớn.

- Chuẩn úy... chuẩn úy...

Quát hỏi trong lúc lắp băng đạn vào súng.

- Cái gì?

- Có một cô đẹp lắm. Cô ta nói là vợ của chuẩn úy...

Quát quay đầu nhìn Kính.

- Cô ta nói là vợ của tao. Cô ta tên gì?

Hàn gãi gãi đầu cười.

- Tôi quên hỏi tên của cô ta. Cô ta nói ở Sài Gòn lên...

Cau mày Quát đứng lên. Vươn vai một cái, nhét khẩu súng Colt vào bao anh bước ra khỏi hầm trú ẩn.

- Để tao ra coi ai kiếm tao... Chắc con nhỏ nào lộn tên của tao...

Bước từng bước chậm chạp, đầu hơi cúi xuống như tránh ánh nắng mặt trời buổi xế chiều chiếu vào mặt mình nên anh không thấy một cô gái đang đi ngược chiều với mình. Khi hai người tới gần cô gái lên tiếng.

- Tiểu Đình Hùng...

Giọng nói thanh thanh, êm êm như tiếng giọt mưa thu trong nhạc cùng với ba tiếng Tiểu Đình Hùng làm cho Quát run người. Lâu lắm rồi không có ai gọi anh bằng ba tiếng đó. Tiểu Đình Hùng đã ngủ yên từ lâu lắm rồi. Lâu lắm rồi. Kể từ ngày anh rời mái trường Hồ Ngọc Cẩn thân yêu để trở thành người lính chiến. Từ đó lính gọi anh là chuẩn úy Quát hay ông thầy. Ba tiếng Tiểu Đình Hùng như đánh thức quá khứ đã ngủ vùi.

Quát ngược lên nhìn và anh hầu như tê liệt vì kinh ngạc lẫn mừng vui. Trước mặt anh là hình tượng có thật của người trong mơ. Mái

tóc huyền buông lơ lửng trên bờ vai gầy. Khuôn mặt thanh tú hơi có dáng nét mỗi mệt và u buồn nhưng cũng vì thế làm tăng thêm nét quyến rũ và bởi ánh mắt nhìn tha thiết yêu thương. Đôi môi son hơi mím lại ẩn ước nụ cười thay cho lời chào hỏi. Con gió đồng quê thổi tà áo dài bay bay, làm chiếc quần lụa màu đen dán sát vào đôi chân dài gợi cảm.

- Cô... cô ơi...

Quát kêu ba tiếng thôi. Bao nhiêu ngày vọng tưởng. Bao nhiêu ngày nhớ thương. Bao nhiêu đêm mất ngủ. Bao nhiêu lần gọi tên người yêu trong đêm tối thâm u. Bao nhiêu giọt nước mắt âm thầm chảy. Nhớ thương làm thâm quầng mắt. Si mê làm úa héo tâm hồn. Tình yêu vô vọng làm người lính trẻ già nhanh hơn gian khổ của chiến trường. Sự hiện diện bất ngờ của Duyên khiến cho anh mừng rơi nước mắt. Hai người lặng nhìn nhau giây lát. Ánh mắt của họ nói lên vô vàn chữ nghĩa, ngôn từ. Cuối cùng Duyên lên tiếng trước.

- Quát khỏe không Quát?

Quát cười nhìn cô giáo.

- Dạ bình. Còn cô?

- Cô cũng bình... Cô bị lây cái bệnh truyền nhiễm tình cảm của Quát rồi Quát ơi...

- Cô ơi cô...

Chỉ kêu được ngần ấy tiếng Quát bước tới định ôm choàng lấy cô giáo của mình nhưng nghĩ sao anh lại nắm lấy hai tay của nàng đặc đặc mấy cái rồi mới thì thầm.

- Cô ơi... Quát nhớ cô lắm cô ơi...

Duyên ứa nước mắt. Nghe giọng nói, nhìn khuôn mặt, thấy cử chỉ; nàng có thể đo lường được tình yêu của người lính chiến dành cho mình.

- Cô cũng nhớ Quát nữa... Nhớ Quát nhiều lắm Quát ơi...

Quát mỉm cười vì cái giọng nhõng nhẽo của Duyên. Liếc một vòng thấy mấy người lính lấp ló nhìn Quát bước tới nắm tay Duyên rồi thì thầm vào tai nàng.

- Quát nhớ cô nhiều lắm cô ơi...

Duyên cười rạng rỡ. Đây là Tân Uyên chứ không phải Sài Gòn.

Nơi vùng đất quê mùa và bình dị này nàng có thể quên hết mọi phiền nhiễu của đời để sống trọn cho mình. Ở đây không ai biết nàng là cô giáo của Quát. Do đó nàng vất bỏ mọi hệ lụy của đời để sống cho mình. Quanh đây là những người lính đã đang và sẽ sống chết với Quát. Họ thương Quát. Họ sẽ che chở, bảo bọc cho Quát và cho nàng. Họ không biết phân biệt thầy trò, tị hiềm giàu nghèo gì hết. Họ muốn sống hơn ai hết. Họ ham sống hơn ai hết cho nên họ sống thực hơn ai hết.

- Cô mệt không cô?

Quát hỏi nhỏ. Duyên lắc đầu cười nhõng nhẽo.

- Hồi này mệt mà bây giờ hết rồi...

Chăm chú nhìn giây lát nàng đưa tay lên sờ mặt Quát rồi cười buồn.

- Quát ốm và đen...

Quát cầm tay Duyên.

- Cô cũng vậy... Cô ốm cô đẹp nào nùng...

Mặt của Duyên hồng lên vì thẹn thùng và vui sướng. Lời khen của Quát cho nàng biết là anh vẫn thần tượng nàng, yêu thương và si mê nàng như ngày xưa. Có lẽ còn hơn ngày xưa nữa. Đưa cái túi ny lông lên nàng cười nói lảng.

- Quà cho Quát nè...

Gật đầu Quát cười hân hoan lên má Duyên thay cho lời cảm ơn. Chỉ là nụ hôn trên trán song người hôn và người được hôn đều cảm thấy sự xuyên xao mãnh liệt làm run bàn tay, làm mờ khối óc khiến cho họ chỉ biết lặng nhìn nhau mà thôi. Thật lâu Quát mới nắm tay Duyên dẫn nàng đi vào hầm trú ẩn. Căn hầm đắp bằng bao cát nhỏ hẹp, ẩm ướt và hăng hắc mùi bùn, mùi thuốc lá và mùi mồ hôi người phát ra từ quần áo lâu ngày chưa được giặt tẩy bằng xà bông.

- Cô ngồi đây đi cô...

Thấy mình mặc áo dài đi lại khó khăn Duyên thì thầm vào tai Quát.

- Cô muốn thay quần áo ở đây được không Quát?

- Dạ được chứ cô. Để Quát ra ngoài cho cô...

Hấp tấp lên tiếng Quát dợm bước ra. Duyên níu tay anh lại.

- Quát đứng đây canh cho cô...

Quát gật đầu đứng ngay cửa nhìn ra ngoài. Anh cảm thấy hồi hộp và rạo rực khi tưởng tượng ra cảnh Duyên đang cởi quần áo. Bên tai anh vang lên tiếng xột xoạt. Mùi nước hoa, mùi hương thân thể

quyện với mùi hăng hắc của chiếc hầm trú ẩn tạo thành một thứ hương kỳ lạ làm cho anh ngất ngây và bàng hoàng còn hơn say rượu.

- Xong rồi Quát... Quát mở mắt và quay lại được rồi Quát...

Quát xoay người lại. Duyên đọc được trong mắt anh chút đăm đỗi, si mê và ngượng ngùng.

- Sao cô biết Quát nhắm mắt...?

Duyên bật cười.

- Cô nhìn sau lưng của Quát. Cô thấy Quát gồng mình và hai tay nắm chặt. Quát tưởng tượng cái gì vậy Quát...

Mặt của Quát đỏ lên vì mắc cỡ khi bị cô giáo hỏi một câu khó trả lời. Nhìn nàng xinh xắn và duyên dáng trong áo bà ba trắng và quần lụa đen anh cười lảng sang chuyện khác bằng một câu hỏi.

- Cô lên thăm Quát chừng nào cô về?

- Ở đây luôn. Quát cho cô làm lính của Quát nghe

- Cục lắm cô ơi...

- Cô chịu được miễn là có Quát bên cạnh cô...

Duyên nói trong lúc lấy trong túi nylông ra một bịch lạc xưởng, gói cà phê, cây thuốc lá, mấy ổ bánh mì, mấy tờ tạp chí và tiểu thuyết. Cuối cùng là hai chai 33. Đưa chai bia lên nàng cười nói.

- Cái này để tối nay hai đứa mình nhậu... Từ khi Quát tập cho cô uống bia cô đâm ra ghiền nhậu với Quát...

Quát cười hắc hắc khi nghe cô giáo rủ mình nhậu. Câu cô ghiền nhậu với Quát đủ nói lên tình thương yêu mà Duyên dành cho anh.

- Vậy thời Quát phải kiếm chỗ cho cô ngủ...

- Khỏi cần... Chắc cô phải ngủ chung với Quát. Ngủ một mình cô sợ ma... Ở đây có ma hôn Quát?

- Có... Ma này nè...

Quát lè lưỡi và trợn mắt. Duyên cười thánh thót.

- Ma này cô hông có sợ đâu... Ma dễ thương gần chết mà sợ gì...

Vừa nói Duyên vừa bước tới đứng đối diện với người lính chiến mà nàng đã âm thầm nhớ nhung và sầu muộn vì xa vắng. Cũng vì lòng nhớ nhung mà nàng phải một mình lặn lội đường xa tới đây.

- Cô nhớ Quát... Quát ơi...

Giọng của Duyên sưng nước mắt. Hai người nhìn nhau như cố thu lấy hình ảnh của người mà mình yêu thương vào trong tâm tưởng

để không bao giờ quên. Căn hầm trú ẩn im lặng. Chỉ có tiếng thở của hai người. Quát cười vòng tay ôm Duyên vào lòng. Anh ghi chặt lấy thân thể dịu mềm sức nức hương yêu tỏa ra từ nụ cười, mái tóc, ánh mắt và một tâm hồn chỉ mong ước yêu và được yêu. Úp mặt vào vai Quát Duyên hít ngửi mùi khói súng, khói thuốc lá và mồ hôi làm thành thứ hơi hám thân quen.

- Cô ơi...

- Dạ...

Lần đầu tiên Duyên cất giọng lễ phép với học trò. Có lẽ nàng biết đây không phải là lớp học của mình. Nàng biết đây là Tân Uyên của Quát chứ không phải là Sài Gòn của nàng.

- Cô không giận nếu Quát chia cho lính quà của cô...

- Dạ em không có giận. Chuẩn úy nói gì em cũng nghe...

Duyên nói đùa. Quát cười hắc hắc định quay lưng đi. Duyên gọi nhỏ.

- Quát...

Quát quay lại. Duyên cười cười.

- Chuẩn úy chưa làm tròn bổn phận của mình nghe chuẩn úy...

Quát nhìn Duyên thắc mắc không hiểu cô giáo muốn nói điều gì.

- Lại đây...

Duyên nói như ra lệnh và Quát cười bước lại. Duyên cười. Trong căn hầm trú ẩn tranh tối nụ cười của nàng sáng rực lên vẻ dụ hoặc và mê đắm. Ánh mắt nhìn như lửa mời mọc. Mùi hương tự người nàng toát ra làm cho Quát như say ngây ngất.

- Quát phải hôn cô rồi mới được phép đi...

Quát cười gượng. Dù là lính, dù đã trưởng thành nhưng anh chưa bao giờ yêu ai ngoại trừ cô giáo của mình. Anh chưa hề có một đụng chạm thân xác với nàng ngoại trừ những cái nắm tay và một lần hôn nhau không trọn. Bây giờ phải làm theo lời yêu cầu của nàng anh đâm ra mắc cỡ và bối rối. Tình yêu của anh đối với Duyên có pha trộn một tôn thờ, ngưỡng mộ và gìn giữ thần tượng. Cũng vì vậy mà anh có thái độ rụt rè và ngần ngại không muốn có những đụng chạm thân xác hay cử chỉ quá thân mật và suồng sã.

- Cô muốn Quát hôn...

Người lính chiến ngập ngừng không nói hết câu. Duyên mím đôi môi của mình và gật đầu. Nàng có lý do để bảo Quát hôn mình. Từ

khi chứng kiến đời sống cơ cực của Quát nàng đâm ra thương yêu anh nhiều hơn. Người lính trẻ này phải sống cơ cực, phải hi sinh mạng sống để bảo vệ cho những người như nàng. Những gì nàng làm cho Quát hôm nay chỉ là hành động nhỏ nhoi để bày tỏ lòng biết ơn.

- Cô...

Quát ngập ngừng. Duyên nói nhỏ vào tai Quát như thì thầm và năn nỉ.

- Quát không chịu hôn cô vậy cô hôn Quát Quát chịu không?

Quát cười gượng. Dường như anh biết không thể ngăn cản được Duyên làm những gì nàng muốn.

- Dạ... chịu...

Duyên bước tới nửa bước. Thân hình nàng dựa sát vào người của Quát. Hơi thở ấm nồng mùi hương phả vào mặt. Hai cánh tay mềm mại vòng lấy cổ. Đôi môi he hé mở. Quát rùng mình đứng im. Da mặt anh đỏ lên và hơi thở gấp. Ngay cả Duyên cũng bị kích thích vì hành động của mình. Như không chịu được Quát ghì lấy thân thể của người tình. Nụ hôn chất ngất đắm mê tưởng chừng như dài vô tận.

- Cô ơi...

Quát kêu lên có lẽ vì xúc động và mừng vui. Riêng Duyên cảm thấy tâm hồn của mình cũng run rẩy và xuyên xao cực độ. Lần đầu tiên nàng mới biết cảm giác rẩy run và xúc động khi hôn và được hôn bởi một người mà mình yêu thương.

- Bây giờ mình làm gì hả Quát?

Muốn tránh tình trạng khó xử Quát biết mình nên ra khỏi căn hầm vắng người này. Nắm tay Duyên anh cười nói.

- Quát dẫn cô đi thăm lính. Cô cần biết lính sống ra sao để về kể lại cho học trò của cô nghe...

Nắm tay Quát lại Duyên thì thầm.

- Hồi này cô nói với lính của Quát cô là vợ của Quát...

Duyên đỏ mặt vì thẹn thùng lẫn sung sướng khi thổ lộ điều đó. Quát cười hắc hắc. Nhìn cô giáo với ánh mắt giấu cợt anh đùa một câu.

- Vậy hả cô... Hèn chi lính nói Quát có vợ lên thăm làm cho Quát ngạc nhiên...

Cười chum chiêm Quát nhìn cô giáo của mình.

- Cô làm như vậy thời cô mới được danh chính ngôn thuận. Nó cho cô có quyền ngủ chung với Quát mà không ai dị nghị...

Duyên cười thánh thót.

- Vợ lính, đi thăm lính mà hồng ngủ chung thời đi thăm làm gì...

Quát cười hắc hắc khiến cho Duyên đỏ mặt.

- Sao lúc này cô lì dễ sợ vậy cô. Có cái gì làm cô lì vậy cô?

Duyên giấu tiếng thở dài hắt hiu buồn. Nàng do dự và băn khoăn, không biết có nên nói với Quát là mình sẽ lấy chồng. Hôm nay nàng lên thăm anh lần cuối để rồi hai người sẽ cách xa vĩnh viễn. Bây giờ thấy Quát đang sung sướng, đang vui nàng lại ngần ngại không muốn nói ra vì sợ sẽ phá vỡ niềm vui của anh.

- Cô lấy cái lì của Quát đó... À... Nếu cô là vợ của Quát thời Quát phải gọi cô là em nghe chưa... Không được gọi là cô và phải xưng anh nghe chưa... Không được dạ thưa cô nghe chưa...

- Dạ...

Quát cười vì thói quen không bỏ được của mình. Dù thương Duyên anh vẫn chưa bỏ được niềm kính mến đối với nàng.

- Lại dạ rồi. Em gọi mà anh dạ thời lính của anh sẽ cười anh sợ vợ... Sếp mà sợ vợ là xếp quần xếp áo đó anh ơi...

Quát bật cười vì câu nói đùa của Duyên. Anh quàng tay kéo Duyên sát vào người và trang trọng hôn lên mái tóc của nàng.

- Tóc của cô thơm mùi lính rồi cô ơi...

Quát lên tiếng sau khi hôn lên tóc. Nhìn ông chuẩn úy biệt động nàng cười thánh thót vì một ý nghĩ vừa nảy ra trong trí của mình.

- Cô có một câu đối. Nếu Quát đối được thời Quát mới xứng danh Tiểu Đình Hùng...

Quát thông thả rút gói thuốc ra, lấy một điếu đưa lên miệng ngậm rồi mới quẹt diêm đốt. Hít hơi dài anh nhả khói ra từ từ. Duyên im lặng quan sát. Quát trưởng thành nhanh hơn nàng nghĩ. Bộ quân phục nhàu nát, cũ kỹ, đôi giày trận bê bết bùn, mái tóc ngắn đổi từ màu đen thành màu nâu đen, vết nhăn trên trán, ưu tư nơi ánh mắt nhìn; Quát là một cái gì xa lạ và lớn lao. Hồn tử sĩ gió ù ù thổi. Mặt chinh phu trắng dãi dãi soi. Chinh phu sĩ tử mấy người. Nào ai mặc mặt nào ai gọi hồn. Dấu binh lửa nước non như cũ. Kẻ hành nhân qua đó chạnh thương. Phận trai già rồi chiến trường. Chàng Siêu mái tóc điểm sương mới về... Những câu thơ trong Chinh Phụ Ngâm lại thoáng hiện lên trong trí của Duyên khiến cho nàng thở

dài ứa nước mắt. Nàng thương Quát và cũng thương cho chính mình. Nếu lấy Quát là chấp nhận đời sống của một người vợ lính. Không có vinh quang gì trong kiếp sống bọt bèo của người lính chiến thời kiếp sống của vợ lính chắc còn thê thảm hơn nhiều.

- Cô ơi... Câu đố của cô...

Duyên ngược nhìn Quát bằng ánh mắt trêu mền mà cũng có chút tinh nghịch.

- Quát mà không đối lại được thời Quát tính sao?

Hít hơi thuốc Quát cười.

- Thời Quát nhường cái tên Tiểu Đình Hùng cho cô...

Duyên lắc lắc đầu. Cử chỉ của nàng thật dễ thương khiến cho Quát say sưa nhìn đầy si mê và trêu mền

- Cô đâu có thêm cái tên đó. Quát mà không đối được thời cô bảo làm gì Quát cũng làm. Chịu hôn?

Suy nghĩ giây lát Quát lên tiếng.

- Chịu... Cô ra về đi...

Cười thánh thót Duyên nói trong lúc nhìn vào mặt ông chuẩn úy đồng thời cũng là học trò của mình.

- Cô Duyên có duyên với lính

Quát ngẩn người khi nghe câu đối sáu chữ của Duyên. Nàng đã ra một vế đối hóc hiểm và nhất là khó tìm ra chữ để đối lại cho chỉnh. Đối bấy thời cũng được nhưng như thế là bị Duyên cười và giảm cái uy danh Tiểu Đình Hùng.

- Chịu thua chưa...

Duyên cười thánh thót vì thấy nét ngượng ngùng của học trò. Tiếng Duyên cười càng làm cho Quát bối rối và mặt đỏ lên. Vừa đi anh vừa lẩm bẩm: Cô Duyên có duyên với lính... Hai chữ Cô Duyên thời dễ vì có thể dùng Ông Quát hay Cậu Quát hoặc Anh Quát để đối lại. Hai chữ có duyên mới chính là cái rắc rối nhất. Duyên vừa là tên riêng của cô đồng thời cũng là duyên phận hay lương duyên. Tuy nhiên đứng trước chữ duyên lại là chữ có. Hai chữ có duyên đi chung với nhau càng làm cho anh khó tìm ra chữ nào để đối lại cho chỉnh. Càng suy nghĩ Quát càng phục cô giáo của mình. Không gian và thời gian đã tác động vào tâm tư làm cho nàng nghĩ ra một vế đối hóc hiểm.

- Cho Quát suy nghĩ bạc đầu luôn...

Duyên cười thánh thót khi nhìn vẻ mặt bí xị của Quát. Tiếng cười

của nàng tinh nghịch, chế diễu mà giọng nói nhiều âu yếm làm cho người nghe không thể nào giận được. Cười một cách gượng gạo Quát nói đùa một câu khiến cho Duyên sung sướng. Mặt của nàng hồng lên và mắt long lanh hơn.

- Quát sẽ tìm ra nhưng bây giờ thì chưa. Bây giờ là lúc Quát phải làm tròn bổn phận chồng của cô Duyên. Cỗ ra đây thăm mà không làm tròn bổn phận thì cổ cho cảm tức dài dài...

Hai người vừa đi vừa cười đùa. Duyên rung rung nước mắt khi thấy đời sống quá cơ cực, quá thiếu thốn của lính. Nàng thương họ phải ăn mặc rách rưới, phải sống chui rúc trong hầm trú ẩn tối tăm, ẩm thấp hoặc trong những hố cá nhân nhỏ hẹp. Phân phát cho lính quà xong Quát chỉ còn lại một ít để làm tiệc đãi cô giáo trong hai ngày ở lại thăm mình.

- Tại sao Quát đi lính hả Quát?

Duyên cất tiếng hỏi khi đứng cạnh Quát nhìn vào khu rừng xanh trước mặt. Đó là một thắc mắc mà nàng cần phải biết. Quát quay qua nhìn cô giáo của mình. Giọng nói của anh theo khói thuốc tan loãng trong cơn gió của buổi xế chiều.

- Quát tình nguyện đi lính đầu tiên vì lý do cá nhân nhưng sau khi vào lính rồi Quát mới nhận ra là mình đã chọn lựa đúng. Mình chiến đấu cho một điều gì mà mình tin tưởng...

- Quát tin tưởng điều gì hả Quát?

Duyên vặn và Quát mỉm cười. Nàng cảm thấy nụ cười của người lính đầy trù mến.

- Chắc cô có nghe nói tới vụ Nhân Văn Giai Phẩm?

Duyên lặng lẽ gật đầu. Nàng nhìn xuống hai bàn chân lấm bùn đất của mình.

- Quát muốn được tự do. Tự do yêu thương. Tự do suy nghĩ và phát biểu cảm tưởng của mình... Tự do hoan hô và đả đảo. Dưới chế độ cộng sản không có những thứ tự do đó...

Quay nhìn Duyên anh cười nói tiếp.

- Tự do được yêu cô... Đó chính là điều khiến cho Quát cảm sung. Quát đi lính để cho cô được sống trong yên ổn và tự do...

Duyên ứa nước mắt. Nàng nhớ tới câu nói của mình ngày xưa khi nàng và Quát đi chơi trong vườn trái cây ở Lái Thiêu. Quát có thể cao hơn cô song không thể lớn hơn cô... . Bây giờ đứng ở đây nàng mới khám phá ra một điều là không những cao hơn mà Quát đã lớn

bằng nàng rồi. Quát có thể còn lớn hơn nàng nữa bởi vì nàng đang sống dưới sự che chở và bảo vệ của anh. Lần đầu tiên nàng cảm thấy mình nhỏ bé. Nàng đã hết làm thầy của Quát cũng như anh không còn là học trò của nàng nữa. Khẽ nắm lấy bàn tay chai cứng của Quát nàng thì thầm.

- Cô cảm ơn Quát...

Quát quay qua cười. Nụ cười buồn bã.

- Cô không cần cảm ơn. Quát nghĩ hi sinh cho người mà mình yêu thương là một hành động tuyệt vời nhất...

Duyên đáp ứng câu nói bằng cái xiết tay thật chặt trong lúc nhìn khu rừng trước mặt đổi màu thành vàng nhạt.

Chiều xuống từ từ. Cảnh đồng quê vắng lặng. Duyên ngồi nơi chiếc poncho được Quát trải trên bãi cỏ xanh cạnh con suối nhỏ. Từ con suối nhỏ này dòng nước trong vắt sẽ chảy ra một con suối lớn hơn mang tên Suối Sâu. Xa xa nước lấp lánh sáng. Đó là Hồ Đá Bàn. Suối Sâu và Hồ Đá Bàn đều chảy ra sông Vũng Gấm, để rồi nhập vào sông Đồng Nai. Quát nói với nàng như thế. Ở đâu là Sài Gòn. Nàng tự hỏi. Thế là mình đã xa thành phố một ngày. Chỉ có một ngày thôi mà tưởng chừng như lâu lắm. Nàng ngồi đây với cảnh trí xa lạ. Lạ từng con suối chòm cây. Lạ từng bãi cỏ xanh mọc trên nền đất mịn. Lạ từng khuôn mặt của người lính đầy vẻ mệt mỏi vì chinh chiến triền miên. Ở đây cực khổ và đầy bất trắc nhưng lại có Quát. Nàng chỉ cần bao nhiêu đó thôi. Nàng bằng lòng với những gì mình có trong lúc này.

Duyên nhìn chăm chú Quát từ xa đi lại. Bộ chiến y bạc màu. Đôi giày trận bê bết bùn. Mái tóc ngắn màu nâu đen. Bên hông kè kè khẩu súng lục. Quát của nàng trông đầy vẻ mệt mỏi, ưu tư, dăm chiêu, buồn rầu và khoắc khoải. Hết rồi khuôn mặt học trò với nụ cười buồn và ánh mắt nhìn thăm thẳm. Thay vào đó là khuôn mặt dạn dày sương gió, nụ cười gượng gạo, ánh mắt bắn khoăn tìm kiếm. Thỉnh thoảng ánh mắt mới ngời lên nét si mê và say đắm khi nhìn nàng. Ở Quát là một nhẫn nhục và chịu đựng đến thảm thương khiến cho nàng mũi lòng ứa nước mắt. Ở Quát là một chấp nhận hoàn cảnh. Ở Quát là một hi sinh. Nàng biết Quát yêu mình nhưng anh không nói ra vì giới hạn thầy trò. Quát yêu nàng nên Quát ôm lấy mối tình vô vọng để cho nàng tự do đi lấy chồng và sống một đời sung sướng với chồng con. Quát khổ nhiều rồi. Quát hi sinh nhiều rồi. Nàng không muốn Quát khổ hơn nữa. Anh xứng đáng

được hưởng ân huệ của tình yêu. Đường như trong trí não của Duyên vừa cháy lên một quyết định phát khởi từ sự xúc động và suy nghĩ chín mùi. Nàng biết nàng phải và sẽ làm gì.

- Cô đang mơ mộng hả cô?

Quát cười hỏi và Duyên gật đầu. Trời chập choạng tối. Quát ngồi xuống cách xa Duyên một chút. Tuy chỉ cách một gang tay nhưng vẫn có một khoảng cách. Duyên rung mình hơi co người lại như bị lạnh. Quát lên tiếng.

- Cô lạnh hả cô. Để Quát lấy áo lạnh cho cô...

Duyên lắc đầu. Nàng nói gọn như ra lệnh.

- Quát ngồi sát vào cô đi... Bộ Quát sợ cô rầy à...

- Dạ...

Giọng cười Quát rụt rè nhích tới gần một chút nhưng vẫn còn một chút xa nhau.

- Chút nữa... Bộ sợ cô ăn thịt Quát sao mà Quát không dám ngồi gần...

Duyên thì thầm. Giọng của nàng nhuốm chút tình nghịch và nũng nịu. Quát cười nhích tới chút nữa. Hai thân thể chạm nhau vừa đủ để cho hai người cảm thấy gần gũi nhau hơn. Duyên cười liếc nhanh Quát và bắt gặp anh cũng đang mỉm cười liếc mình. Nàng khẽ đặt bàn tay của mình lên bàn tay chai cứng của Quát. Hơi thở thơm tho và nóng hổi của nàng phả vào cổ khiến cho người lính chiến rung mình nổi gai ốc rồi sau đó cảm giác ấm dịu từ bàn tay của Duyên truyền sang gây thành nỗi ngất ngây lớn từ từ lên trong lòng. Từ hồi còn là học trò cho tới bây giờ anh không bao giờ nghĩ mình sẽ có được phút giây thần tiên như thế này. Mười mấy tháng đi lính anh chỉ có mỗi ước mơ gặp lại cô giáo thân yêu của mình để nghe nàng nói, nhìn nàng cười và ngắm vóc thân dịu dàng của nàng hiện về từng đêm trong giấc ngủ trở trăn.

Giọng của Duyên thoảng đưa theo cơn gió đêm và tiếng côn trùng rí rả.

- Đêm nay có trăng hôn Quát?

Quát trả lời. Giọng của anh rời rạc, nghèn nghẹn như phải khó khăn lắm anh mới lên tiếng được.

- Dạ... có... Trăng sáng lắm cô... Chắc trăng mười hai...

- Mình ngủ ở đây hả Quát?

Duyên hỏi và nàng cảm thấy giọng nói của mình không được bình thường. Dường như tiếng *ngủ* làm cho nàng mắc cỡ, hồi hộp, lo âu lẫn kích thích. Dù còn con gái và chưa bao giờ biết ân ái song nàng cũng được bạn gái đã có gia đình kể hoặc truyền dạy kinh nghiệm về chuyện ái ân với đàn ông. Tuy nhiên nàng chỉ nghe mà chưa bao giờ thực hành. Đêm nay, lần đầu tiên ngồi cạnh Quát ở một nơi vắng vẻ nàng cảm thấy ngượng ngùng, hồi hộp và kích thích.

- Dạ... Nếu cô lạnh thì mình vào hầm ngủ... Ở trong đó chật chội nhưng ấm hơn...

Duyên mỉm cười. Quát thấy trong bóng đêm nụ cười của nàng sáng rực hạnh phúc.

- Cô thích ngủ ở đây. Nếu cô lạnh thì Quát ôm cô cho ấm nghe...

Quát cười nhỏ. Qua bóng đêm mờ mờ nhờ sao trên trời anh thấy đôi mắt của Duyên long lanh sáng. Anh run người lên khi bàn tay mềm ấm của nàng mân mê làn da mặt cùng với mùi hương quen thuộc mà anh hằng mơ tưởng phả vào mũi của mình. Hơi thở của anh trở nên gấp rút và đứt đoạn khi thân hình mềm ấm đầy quyến dụ của Duyên tựa sát vào người. Bộ ngực con gái đề lên gây thành cảm giác rần rần như có điện chạy trên da. Đôi môi nóng hổi của nàng hôn lên mắt, lên môi anh tạo nên cảm giác rạo rục và khát khao vô hạn. Hơi thở của anh đứt đoạn, hỗn hển. Người lính chiến hầu như đầu hàng trước khát khao của mình cũng như sức quyến rũ của người tình. Vòng đôi tay rắn chắc anh kéo và xiết chặt thân thể hùng hực lửa của Duyên vào sát người của mình. Mắt chạm mắt. Môi tìm môi. Nụ hôn chất ngất đam mê và đắm say. Giữa đất trời yên lặng hai kẻ yêu nhau quên bằng thực tại. Thật lâu họ mới ngưng hôn để thở. Tiếng thì thầm của Duyên nhẹ hơn cơn gió đêm lọt vào tai Quát như lời i ôi, van xin, cầu khẩn và mê hoặc.

- Quát ơi... cô lạnh... Cô lạnh... Ôm cô đi Quát ơi...

- Cô ơi... Duyên ơi...

Quát chỉ nói có chừng đó.

- Ôm em đi... Ôm chặt em đi...

Duyên kêu lên bằng giọng nũng nịu có, van nài có mà thúc giục cũng có. Ngã người nằm dài trên chiếc poncho nàng nắm tay rồi kéo mạnh Quát ngã đè lên người mình. Quát cố cưỡng chống lại ham muốn song anh bất lực. Mùi hương da thịt phát ra từ thân thể

còn trinh nguyên của Duyên có một sức quyến rũ và mê hoặc lạ lùng làm anh cảm thấy ngây ngất và mọi ý chí cưỡng chống lần lần bị tiêu tan. Anh yêu Duyên. Anh tôn thờ hình ảnh của cô giáo. Anh thần tượng hóa tình yêu điểm tuyệt của mình do đó anh sợ, anh không dám và không muốn đụng chạm tới thân thể của người tình mặc dù anh cũng có những khát khao và ham muốn. Tuy nhiên anh càng cưỡng chống thời sức hấp dẫn và quyến dụ càng tăng cường độ vì sự va chạm của hai làn da. Bàn tay Duyên không ngớt sờ soạng, mân mê đồng thời ghì chặt anh sát vào người của nàng.

- Quỳnh Duyên... Quỳnh Duyên đây 1... Nghe rõ trả lời...

Tiếng máy truyền tin vang lên đột ngột khiến cho Quát dù đang ôm Duyên trong tay cũng phải chồm người chụp lấy ống liên hợp.

- Quỳnh Duyên nghe 1...

- Trình Quỳnh Duyên tôi đã cho con cái vào chỗ ngủ rồi...

- Quỳnh Duyên nghe 1 rõ...

Quát cúp máy. Duyên cười trong bóng tối.

- Quát nói chuyện với ai vậy Quát?

- Dạ nói chuyện với lính... Để bảo vệ an ninh mỗi đêm đều có một tiểu đội đi kích cũng như lập vòng đai an ninh...

- Cô nghe có tiếng Quỳnh Duyên. Tên của ai vậy Quát?

- Dạ đó là danh hiệu truyền tin của Quát. Trung đội trưởng như Quát được phép chọn một tên làm danh hiệu để liên lạc với cấp chỉ huy...

- Và Quát chọn tên Quỳnh Duyên... tên của cô...

Quát cười khẽ như nhìn nhận. Duyên nắm lấy bàn tay chai cứng của anh.

- Quát thương cô nhiều lắm hả Quát?

- Dạ... Quát nhớ cô... Quát thương cô... Quát gọi cô hằng đêm...

Duyên biết nước mắt của mình ứa ra khi nghe lời tỏ tình chân thật và ngộ nghĩnh của Quát. Vòng hai tay ôm lấy cổ Quát nàng thì thầm.

- Quát ơi... Hôn cô đi Quát ơi...

Tiếng kêu van nài yếu ớt khiến cho Quát thở hắt hơi dài. Chiếc áo rằn được cởi ra và vất sang bên. Người lính chiến mặc cho mọi sự. Anh chỉ có một lần yêu, một ngày để yêu. Biết đâu ngày mai anh sẽ chết vì lựu đạn, mìn, hay viên đạn của địch quân. Tại sao lại không yêu. Tại sao lại không sống dù chỉ một ngày. Duyên rợn người

trong mê đắm tốt cùng khi bờ môi ham hố của Quát chạm vào ngực của mình. Nàng có cảm giác kỳ lạ như trôi băng băng vào vùng sương mù tĩnh lặng rồi sau đó trôi hụp ngã nghiêng theo cơn sóng vô hình nóng hừng hực làm cho nàng như muốn ngất xỉu vì ngột thở và thiếp mê bần bật. Tuy nhiên dù thiếp mê nàng vẫn nghe được tiếng người yêu thì thầm *Cô ơi... cô ơi...* cùng với vòng tay rắn chắc ghi xiết lấy thân thể như sợ nàng sẽ tan biến vào cõi vô cùng.

Ánh mặt trời chiếu xiên xiên khiến cho Duyên mở mắt. Tiếng máy truyền tin kêu xè xè. Xoay người nằm nghiêng nàng mỉm cười mân mê cái ống liên hợp. Lính yêu có khác nhất là lính đánh giặc. Yêu mê man giữa trời sáng ánh trăng. Yêu bên cạnh tiếng máy truyền tin kêu xè xè. Ôm người yêu mà không quên khẩu súng. Yêu qua chiếc poncho lạnh và ẩm ướt trên nền đất gồ ghề và tiếng cóc nhái còn trùng rỉ rả. Đưa tay sờ soạng hai bên nàng mới biết Quát không còn nằm bên cạnh. Hồi tưởng lại những gì đã xảy ra trong đêm qua nàng thấy thân thể nóng hừng lên. Ái ân. Hạnh phúc. Quát là người tình tuyệt vời. Nàng như còn nguyên cảm giác sung sướng trên mắt môi, trên tóc và da thịt. Ông chuẩn úy của nàng yêu mê man và cuồng nhiệt. Yêu không ngừng nghỉ. Yêu như sợ không còn được dịp để yêu. Đêm qua nàng có ý khơi động sự ham muốn của Quát nhưng sau đó chính anh mới là người cuốn hút nàng vào mê đắm. Hai kẻ thực sự yêu nhau mà ái ân thời tình yêu trở thành thần thánh. Duyên hoàn toàn hạnh phúc, hoàn toàn mãn nguyện. Nàng đã cho Quát, cho hết những gì nàng có bởi vì nàng nghĩ anh xứng đáng được hưởng hơn người khác. Đó là cách tưởng thưởng cho người lính chiến như Quát. Nó tuyệt vời hơn huy chương mà người ta gắn lên áo của anh. Duyên mỉm cười khi nghĩ tới điều đó. Mặc dù nắng lên cao nhưng nàng cứ nằm yên. Nàng mệt. Nàng rã rời. Hơn nữa nàng muốn Quát trở lại để nâng nàng dậy. Nàng muốn được anh cưng chiều. Nghe bước chân vang động và càng lúc càng gần Duyên nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

- Cô ơi...

Tiếng Quát gọi bên tai làm cho Duyên nghĩ thầm.

- Yêu người ta mệt gần chết mà cứ gọi *cô ơi* hoài... kỳ ghê...

Nghe tiếng xột xoạt và chiếc poncho nhúc nhích nàng biết Quát ngồi xuống.

- Cô ơi... Dậy đi cô... trưa rồi...

Duyên vòng tay ôm lấy cổ Quát và ghì xuống cùng với tiếng thì thầm.

- Quát hôn cô đi rồi cô mới chịu dậy...

Tuy vẫn còn nhắm mắt nhưng Duyên biết Quát sắp sửa hôn vì nàng nghe được hơi thở có mùi thuốc lá phả vào mũi của mình. Mùi thuốc lá hăng hăng nhưng bây giờ lại thơm tho. Chiếc áo trần lâu ngày chưa giặt bây giờ cũng không còn có mùi hôi hám nữa mà lại thơm tho hơn hôm qua. Có phải tình yêu biến đổi cảm nghĩ của mình. Duyên hỏi. Có phải yêu là chấp nhận hết cái xấu cái tốt, cái đáng yêu cái đáng ghét, cái giàu sang và cái nghèo hèn. Yêu Quát nàng yêu luôn cái mùi mồ hôi, mùi tóc khét, mùi quần áo ẩm mốc và thân thể hôi hám. Yêu Quát nàng yêu luôn mùi lính chiến của anh.

Quát hôn thật nhẹ và thật chậm lên môi mà Duyên cảm thấy thân thể mình rung chuyển từng đường gân sớ thịt. Không chịu được nàng mở mắt ra. Cái mà nàng nhìn thấy là nụ cười của Quát. Lần đầu tiên thấy anh cười nàng đã lao đao. Bây giờ nàng còn lao đao nhiều hơn.

- Quát ơi...

- Dạ... Cô muốn gì hả cô?

- Muốn gọi tên Quát hoài... Muốn Quát ngồi bên cạnh cô hoài...

- Vậy hả cô... Như vậy là cô phải thành vợ lính... Cơ cực, buồn và khổ lắm cô ơi...

- Tại sao vậy?

- Bởi vì lính nghèo cho nên vợ con phải cơ cực. Lính xa nhà nên vợ lính phải buồn. Lính chết nên vợ con phải khổ...

Duyên im lặng. Tuy đã nghe nói như vậy nhưng nàng chưa hình dung ra cho tới khi ở đây. Phải thấy và phải sống bên cạnh Quát nàng mới biết là anh khổ cực như thế nào. Cũng như có uống bia nàng mới biết say như thế nào. Không ai không sợ chết nhưng chính Quát của nàng mới sợ chết hơn ai hết bởi vì người lính biệt động như anh phải đối diện với cái chết thường xuyên. Nghĩ tới cái chết hoài. Nếu yêu là sự truyền nhiễm tình cảm thì chết cũng là sự truyền nhiễm của lo sợ. Đêm qua sau khi ân ái với nhau lần đầu tiên, Quát đã nói với nàng như vậy. Anh nói về lòng thương nhớ và nỗi sợ chết. Càng sợ chết anh càng nhớ thương. Càng nhớ thương

anh càng muốn sống. Dù sống với buồn đau. Sống để gặm nhấm
mỗi tình tuyệt vọng của mình. Sống với hi vọng một ngày nào đó
gặp lại nàng.

- Quát có làm gì hôn Quát?

- Không... Cô muốn đi đâu?

Duyên cười nhìn sâu vào mắt người tình.

- Quát đừng kêu cô nữa. Quát là chuẩn úy mà...

Quát cười hiền.

- Chuẩn úy với ai chứ với cô Quát chỉ muốn làm học trò của cô...

Duyên cười hắc hắc. Nàng hơi đỏ mặt khi thấy Quát nhìn đắm đắm
vào ngực mình. Cài lại mấy cái nút áo bị hở nàng đùa.

- Chuẩn úy muốn gì nữa đây chuẩn úy... Xum bà chè rồi mà chưa
tồn à...

- Chưa... Lĩnh biệt động mà... Biết chết mà vẫn nhào dõ chiếm mục
tiêu hưởng hồ gì xum bà chè...

Quát cười giơ tay cầm cái ống liên hợp lên khi nghe có tiếng nói
vọng ra. Duyên nghe anh nói chuyện với người nào đó mà nàng
đoán là cấp chỉ huy vì nghe Quát nói năng lễ phép. Lát sau Quát
thở dài nhẹ nhàng sau khi ngưng nói. Thấy nét mặt buồn và lo âu của
anh Duyên vẫn.

- Có chuyện gì vậy Quát?

Ngập ngừng giây lát anh mới nói nhỏ.

- Dạ hành quân. Sáng mai Quát cùng với trung đội di chuyển ra
Tân Uyên để họp với đại đội. Nguyên tiểu đoàn sẽ đi Tây Ninh...

Duyên thở dài hắt hui. Vui chưa trọn mà buồn đã tới rồi. Tới nhanh
hơn nàng tưởng. Chối tay đứng dậy xong đưa tay cho Duyên nắm
để kéo nàng đứng lên Quát cười nói với giọng buồn nhiều hơn vui.

- Ít nhất mình cũng còn có được mười mấy tiếng đồng hồ bên
nhau... Cô ơi...

Nhìn Duyên trong bộ quân phục rằn ri anh cười tiếp.

- Cô mặc quần áo lính oai lắm...

Duyên cười chum chím.

- Cô mà giả làm lính đi theo Quát chắc không ai biết... Quát chịu
cho cô đi theo hôn?

Vừa nói nàng vừa vòng tay ôm lấy cổ người tình như vùi vãnh và
nấn nỉ. Quát hơi lưỡng lự rồi lắc đầu.

- Không được đâu cô ơi... Nguy hiểm và cực khổ lắm...

Cười hắc hắc anh tiếp.

- Bộ cô muốn đi theo xem Quát có cô bồ nào nữa hả?

Duyên gật đầu lia lịa.

- Phải rồi... Người như Quát đi đâu cũng được người ta thương hết... Cô ghen...

Vòng tay kéo Duyên vào sát người của mình Quát thì thầm.

- Quát yêu cô... Quát chỉ biết có một mình cô thôi. Sống yêu cô mà chết cũng yêu cô...

Duyên ứa nước mắt. Nàng nghĩ tới ngày mai. Nàng nghĩ tới một điều không muốn nghĩ. Tới một điều mà nàng sợ không dám nghĩ. Sự mất mát. Sự chết. Sự chia lìa. Sự xa cách. Nghĩ tới lúc không còn được thấy ánh mắt, được nhìn nụ cười, được nằm trong vòng tay người yêu nàng muốn òa khóc.

- Cô ơi... Quát mời cô đi ăn cơm lính cho biết...

- Cô cần phải sửa soạn một chút trước khi ăn...

Quát cười khi nghe Duyên nói. Kéo nàng đi về hầm trú ẩn anh đứng chờ nàng đánh răng, rửa mặt và chải sơ lại mái tóc xong hai người đi về phía chòm cây. Ba người lính đang ngồi chờ. Duyên nhận thấy có trung sĩ nhất Mạnh, trung đội phó của Quát. Còn hai người kia là Hàn và Tấn.

- Cô ngủ ngon không cô ?

Mạnh lên tiếng hỏi Duyên. Khẽ liếc Quát nàng cười đáp.

- Lạnh quá tôi ngủ không được...

Quát cười cười xen vào.

- Bả ôm tôi khít rít mà bả còn kêu lạnh. Đắp hai cái mền mà vẫn than lạnh...

- Sao chuẩn úy không đưa cô vào trong hầm ngủ ấm hơn...

- Bả muốn ngủ ngoài trời cho biết. Bả muốn biết lính cực khổ như thế nào...

Ba người lính của Quát cười ha hả. Duyên vui vẻ góp chuyện.

- Tôi tính giả làm lính đi theo ông mà ông không chịu... Chắc ông có cô nào chờ ở Tây Ninh nên không dám cho tôi theo...

Mạnh cười nói đỡ giùm cho cấp chỉ huy của mình.

- Cô khỏi lo cô ơi. Tôi thấy ông đâu có ai. Máy lần tụi này rủ ông đi động mà ông đâu có chịu đi...

Duyên quay qua hỏi Quát.

- Đi động là đi gì hả anh?

Tấn và Hàn lẫn ra cười. Mạnh cười ha hả nhìn cấp chỉ huy. Riêng Quát thời đỏ mặt làm thinh không trả lời. Nhai cơm xong Mạnh mới lên tiếng.

- Đi động là chơi dĩ đó cô. Tụi này rủ ông đi hoài mà ông hông chịu đi. Ông trung thành với cô lắm đó... Ông nói với tôi ông muốn để dành cho cô đó...

Tới phiên Duyên đỏ mặt vì mắc cỡ khi hiểu được lời nói bông đùa của Mạnh. Nàng thẹn hãnh diện và sung sướng vì tình yêu của Quát dành cho mình.

- Em ăn thử cơm lính cho biết...

Quát nói trong lúc đưa cho Duyên chén cơm. Nàng mỉm cười vì Quát gọi mình bằng em. Thật ra Quát trông không trẻ hơn nàng bao nhiêu. Có thể trông anh còn già hơn vì nắng mưa, gian lao và vất vả của đời lính. Ở đây không ai biết nàng lớn hơn Quát sáu tuổi. Lính cũng không biết Quát là học trò của nàng. Duyên đưa tay ra đón chén cơm Quát trao cho nàng. Cơm màu ngà ngà chứ không trắng. Chén nhựa ngà màu vàng lem luốc và sồn mề khắp nơi. Nếu ở nhà chắc ba má và nàng sẽ không dùng cái chén như vậy để ăn cơm. Trên tấm poncho bày vồn vẹn một đĩa thịt ba lát, một tô canh rau dền với vài con tôm khô lỏng bông. Duyên ăn chậm và chỉ ăn có một chén cơm rồi buông đũa. Hàn cười nói.

- Cô ăn thêm đi cô... Còn nhiều cơm và đồ ăn lắm... Tụi này nấu cho ngày mai luôn...

Duyên cười lắc đầu nhìn Quát.

- Tôi ăn ít để giữ eo không thôi ông chuẩn úy ông chê...

Quát ăn nhanh rồi đứng dậy. Sau khi nói lời cảm ơn với Mạnh, Hàn và Tấn xong Duyên đi về chỗ ngủ của mình. Biết sắp sửa di chuyển nên lính lo sửa soạn. Quát cũng bỏ đi chừng một tiếng đồng hồ mới trở lại. Xế chiều anh rủ Duyên đi bộ lên hồ Đá Bàn xem phong cảnh. Đang đi anh chợt nắm tay Duyên rồi xiết chặt lại.

- Quát sẽ đưa cô ra Tân Uyên để cô đón xe về Sài Gòn ngày mai...

Duyên gật đầu im lặng bước.

- Cô buồn hả cô?

Duyên lại gật đầu. Dường như nàng có điều gì phải suy nghĩ nên chỉ trả lời bằng cách gật đầu.

- Chùng nào Quát mới về thăm cô?

Ngập ngừng thật lâu Quát mới thở dài cất giọng khàn đục và nặng

nặng như có nước mắt.

- Quát không biết... Quát cũng không thể hứa với cô. Về được lẽ Quát về liền... Quát nhớ cô lắm...

Duyên quay qua nhìn Quát. Khuôn mặt của nàng nhạt nhòa nước mắt. Chỉ còn một đêm nữa thôi là nàng sẽ trở về với đời sống của mình. Nàng sẽ xa người yêu. Nàng sẽ đi lấy chồng. Nàng biết Quát sẽ khổ. Nàng biết mình cũng sẽ khổ. Mấy câu thơ vang vang trong trí của nàng. *Và một ngày kia tôi phải yêu. Cả chồng tôi nữa lúc đi theo. Những cô áo đỏ sang nhà khác. Gió hồi làm sao lạnh rất nhiều...* . Sống mà không có tình yêu buồn lắm. Yêu mà không được sống với người mình yêu thời cuộc sống sẽ mất đi nhiều ý nghĩa. Tuy nhiên sống là bị ràng buộc dù ít hay nhiều. Quát là lính chiến. Nàng là thầy của Quát. Giới hạn đó hầu như nàng không thể vượt qua.

- Cô nghĩ gì vậy cô?

- Quát có nghĩ mình sẽ gặp lại nhau không Quát?

Đang đi Quát hơi chậm bước lại nhìn Duyên rồi cất giọng buồn. Giọng của anh nhẹ và buồn như làn gió lan trên mặt hồ Đá Bà. Được nhìn thấy trong tâm mắt.

- Quát hi vọng như vậy. Tuy nhiên dù ở đâu Quát vẫn yêu cô, mãi mãi yêu cô...

Duyên nghe lòng mình bật khóc. Nàng muốn nói cho Quát biết mình sẽ phải đi lấy chồng nhưng dường như có cái gì chặn nghẹn ngay cổ khiến cho nàng không thể nói nên lời. Có lẽ nàng không muốn cho người mà mình thương yêu phải buồn khổ ngay lúc này. Hãy để cho Quát hưởng hết niềm vui ở bên nàng. Hãy để cho Quát tận hưởng những gì nàng cho anh. Rồi sau này anh có đau khổ thời niềm đau đó làm anh sẽ nhớ, sẽ yêu nàng mãi mãi. Tình yêu đó anh sẽ cru mang suốt cuộc đời.

- Hồ nước đẹp lắm Quát ơi...

Nghe giọng của người tình nũng nịu, âu yếm và vui vẻ Quát cười hân lên má.

- Đẹp hả cô... Quát cho cô đó...

Duyên cười hân lên má tóc vàng cháy và khô cứng của Quát.

- Của hai đứa mình mà. Mai một khi đất nước thanh bình mình trở lại đây cất nhà ở nghe Quát...

Nắm tay người yêu Duyên cười bước tới gần hơn nữa. Mặt nước

gòn gòn sóng và lấp lánh sáng dưới ánh nắng xế chiều. Gió hiu hiu. Quang cảnh vắng lặng. Mùi hương thoang thoảng tiết ra từ thân thể của Duyên theo gió nhẹ lan vào mũi làm cho Quát cảm thấy ngây ngất và rạo rực. Vòng tay kéo sát Duyên vào người của mình anh hôn lên tóc, lên mắt môi của nàng. Đường như anh biết mình không còn nhiều thời giờ. Sáng mai hai người sẽ chia tay và có thể không bao giờ gặp lại. Làm sao anh biết trước được chuyện gì xảy ra ngày mai, ngày một và xa hơn nữa.

Đêm mờ lung. Trăng sáng mặc dù có lúc bị mây che. Gió mùa hè man mát lẫn chút hơi nước và mùi hương của hoa cỏ đại từ khu rừng xa tít lan về. Nằm gối đầu lên tay Quát Duyên im lặng nhìn vầng trăng mười ba sáng vằng vặc song thỉnh thoảng lại chìm mất trong mây khiến cho toàn vùng khi sáng khi mờ.

- Quát ngủ hả Quát?

- Dạ chưa...

Quát mỉm cười xoay người nhìn Duyên.

- Nằm bên cô làm sao mà ngủ được...

Duyên cười thánh thót. Hơi cựa mình nàng cầm lấy bàn tay người tình đang đặt trên ngực mình. Khẽ mân mê bàn tay chai cứng nàng hỏi một câu đã hỏi nhiều lần.

- Chừng nào Quát về thăm cô hả Quát?

- Dạ... Khi nào về được Quát về liền...

- Mai mình xa nhau cô sẽ nhớ Quát nhiều...

Tiếng thở dài hắt hiu của người lính chiến vang lên kèm theo câu nói.

- Quát cũng vậy...

- Quát cẩn thận nghe Quát. Cô không muốn Quát chết đâu...

- Dạ... Quát sẽ nhớ lời cô dặn. Quát sẽ sống để gặp lại cô...

Duyên đưa tay lên sờ soạng. Bàn tay ướt ướt. Nàng biết Quát khóc. Tự dưng nàng có cảm tưởng là sẽ không bao giờ gặp lại người tình nữa. Đường như nàng có cảm tưởng Quát sẽ chết. Ý nghĩ bùng ra làm đông cứng thân thể khiến cho nàng bật khóc.

- Quát ơi... Quát hứa với cô là Quát sẽ trở về nghe Quát... Dù cô có lấy chồng Quát cũng phải trở về gặp cô nghe Quát...

Quát cảm thấy hồn mình rã rời. Anh linh cảm đây là lần gặp gỡ cuối cùng. *Rồi đây cô Duyên sẽ đi lấy chồng...* . Minh sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa. Không biết nghĩ gì mà Duyên trườn mình đè

lên người của Quát cùng với tiếng thì thầm.

- Quát ơi... Cô yêu Quát...

Phi trường Biên Hòa. 3 giờ chiều. Lính ới nhau nhảy xuống xe đi lại cho giãn gân cốt. Suốt cả ngày ngồi trên quân xa Quát cảm thấy hai bàn chân tê cứng và người rã rời. Anh đưa tay lên che miệng ngáp.

- Bả quân chuẩn úy suốt đêm hả chuẩn úy?

Mạnh cười chum chiêm hỏi khi thấy cấp chỉ huy mặc mũi bơ phờ và ngáp vắn ngáp dài. Quát cười nói đùa với Mạnh.

- Điều này mai mốt chắc tôi dặn bả đừng lên thăm tôi nữa... Hai đầu gối gần sụm rồi lợi làm sao nổi...

Mạnh cười ha hả.

- Coi vậy chứ vài ngày là ông lại thêm. Cái đó người ta nói *ăn quen nhin hổng quen*...

Quát đỏ mặt. Như không muốn nói về chuyện đó anh cúi xuống nhắc túi quân trang của mình. Lính xếp hàng chờ lên máy bay. Ngồi trong lòng chiếc máy bay chật hẹp nồng nặc mùi lính, anh nhắm mắt lim dim ngủ. Hình ảnh Duyên hiện ra. Nụ cười tình tứ. Ánh mắt long lanh. Thân thể nàng ấm êm chất ngát đam mê. Suốt đêm hôm qua hai người không rời nhau. Họ yêu nhau như chưa bao giờ được yêu. Họ yêu nhau như sợ, như biết sẽ không còn có dịp gặp lại nhau. Trong mê đắm tốt cùng có lúc anh ứa nước mắt và Duyên bật khóc vì nỗi ám ảnh sẽ mất nhau.

Bánh phi cơ chạm phi đạo thành âm thanh chát chúa khiến cho Quát tỉnh cơn mơ ngủ. Lại xuống phi cơ. Lại lên xe. Điểm xuất phát là Tây Ninh và điểm tới là một vùng đâu đó trong mật khu Dương Minh Châu. Quát chỉ biết vậy thôi. Chuẩn úy trung đội trưởng cũng không biết nhiều mà có biết cũng không được phép tiết lộ. Trưa hôm đó quân xa dừng lại vì không thể đi hơn nữa được. Lính phải

lội. Đại đội 1 được giao mở đường. Trung đội 1 của Quát lãnh vinh dự đi đầu. Lính xì xầm nhưng đi thời vẫn đi. Trưa nắng cháy da. Mồ hôi chảy thành dòng. Cỏ tranh sắc hơn dao cạo cửa nát quần áo, cắt sướt thịt da làm rướm máu. Mồ hôi chảy xuống gặp vết sướt gây xót buốt và ngứa ngáy vô cùng. Chiều dừng quân nghỉ. Lính hí hục đào hố cá nhân xong lo nấu cơm. Ăn xong trời cũng vừa xụp tối. Đứng ngắm núi Bà Đen mờ mờ Quát nhớ cô giáo của mình vô cùng. Nhớ thân thể mềm ẩm của nàng. Nhớ môi hôn ngọt ngào. Nhớ đôi mắt đen long lanh cười. Tiếng gọi tên thiết tha nũng nịu. Bây giờ xa thật xa. Trăm cây số đường chim bay mà cách xa ngàn trùng. Chỉ hơn giờ máy bay mà đi hoài không tới. Trong tiếng côn trùng rỉ rả, tiếng chim kêu quang quác hòa với tiếng vượn hú dài lê thê giữa đêm hoang vắng anh như nghe được giọng cười chát ngất hạnh phúc của Duyên.

Một tháng hay ba mươi ngày. Lính lội te tua thời Quát cũng tả tơi như cái mền rách. Đụng mỗi ngày. Nhỏ thôi nhưng cũng có người chết hay bị thương. Bộ đội Bắc Việt khôn ngoan tránh đụng lớn mà chỉ đánh lẻ tẻ. Liệu đánh thắng thời đánh mà đánh không thắng thời né tránh rồi chờ tới lúc mở cuộc tập kích bất ngờ. Biết trước ý định của địch cho nên phe ta lo tìm kiếm nơi chôn dấu vũ khí, lương thực và phá hủy căn cứ hậu cần của địch. Một tháng rưỡi. Lính mừng vui khi được lệnh rút. Ngồi chờ trực thẳng tới bốc về căn cứ Quát nghe lòng xôn xao và nôn nóng. Duyên và Sài Gòn. Ánh mắt long lanh tinh tươm. Nụ cười hạnh phúc. Khuôn mặt. Mái tóc. Tất cả làm ấm lòng người lính chiến.

Uể oải ngồi dậy Duyên đưa tay xem đồng hồ. 8 giờ sáng. Nàng muốn nằm lại giường để suy nghĩ một điều đang làm mình lo âu song không thể nói với bất cứ ai kể cả cha mẹ và nhất là người chồng sắp cưới của mình. Chỉ còn ba ngày nữa là đám cưới. Con gái lấy chồng thời vui mừng song Duyên lại khác. Nàng buồn và lo nhiều hơn. Tuy nhiên mọi sự đã được xếp đặt và nàng chỉ còn biết vâng theo. Điều khiến cho nàng âu lo chính là triệu chứng tắt kinh sau khi trở về từ Tân Quyên. Có thể mình bị trễ kinh. Nàng nghĩ như thế và cầu mong ý nghĩ đó đúng. Tuy nhiên bằng linh cảm nàng biết mình có thai với Quát. Trong khi ái ân với Quát nàng

mong ước có một đứa con và nàng cảm nhận điều đó sẽ thành tựu. Nàng muốn hoãn lại đám cưới với hi vọng Quát sẽ trở về. Nàng chờ đợi ngày về của Quát trong khắc khoải. Nàng muốn gặp lại Quát để nói cho anh biết mình đã có thai. Nàng tin là Quát sẽ sung sướng và bằng lòng cưới nàng làm vợ. Nàng biết nàng yêu Quát. Nàng biết Quát cũng yêu mình. Bây giờ Quát không còn là học trò của nàng nữa do đó sự dị nghị hay chê bai của thiên hạ cũng không còn. Tuy nhiên Quát đi biệt. Không lá thư thăm hỏi. Không lời nhắn tin. Ngày ngày, trong trường cũng như ở nhà, nàng mỗi morn chờ tin người lính đi không biết bao giờ trở lại. Nửa tháng trôi qua. Càng gần tới ngày đám cưới nàng càng thêm lo âu và thất vọng. Rồi một tuần trước ngày cưới. Duyên hầu như tuyệt vọng. Đêm đêm trong phòng riêng nàng ôm chiếc áo rằn của Quát mà mơ tưởng và cầu mong anh trở về. Sự có mặt của anh sẽ giúp nàng thêm can đảm hủy bỏ hôn ước với người chồng sắp cưới. Hai ngày trước khi cưới ba người anh trai của nàng, dù đang ở trong lính cũng trở về dự ngày vui của đứa em gái duy nhất. Duyên gượng vui vì sự có mặt của họ. Nàng cố giấu vẻ ủ ê, lo âu và buồn rầu không cho người thân biết. Rồi chuyện gì tới phải tới. Thứ bảy. Nhà trai rước dâu. Duyên mặc áo cưới mà nước mắt lưng tròng. Nàng gọi thầm hai tiếng *Quát ơi* giữa tiếng cười nói chúc tụng của mọi người.

Chiếc Honda len lỏi giữa rừng xe cộ của ngày thứ bảy. Quát lảm bảm vì xe chạy chậm mặc dù anh lái xe ôm đã cố gắng chạy nhanh theo sự thúc hối của khách. Xe quẹo vào con hẻm bên hông rạp Văn Hoa rồi dừng lại ngay cổng nhà của Duyên. Ngược nhìn tấm bảng có hai chữ *VU QUI* Quát hồi hộp và lo âu. Thấy một thanh niên đang đứng hút thuốc trước cổng Quát hỏi nhỏ.

- Có chuyện gì vậy anh?

Thanh niên vui vẻ trả lời.

- Đám cưới. Hôm nay là đám cưới của Duyên, em gái tôi...

Quát thần thờ lập lại.

- Đám cưới... đám cưới... cô Duyên...

Thấy Quát mặc quân phục Biệt Động Quân thanh niên vồn vã bắt tay anh rồi cười nói.

- Tôi là Thành, anh ba của Duyên. Chắc anh tới dự đám cưới của

Duyên. Mời anh vào nhà uống ly rượu...

Cười gượng bắt tay Thành Quát nói nhỏ.

- Dạ cảm ơn anh. Tôi là học trò của cô Duyên. Tôi đi lính ở xa...

Hôm nay tôi về thăm nhưng cô Duyên bận nên tôi xin để dịp khác... Nhờ anh nhắn lại với cô Duyên là tôi có trở về thăm...

Không để cho Thành nói thêm Quát quay lưng bước thật nhanh. Đứng nhìn theo bóng người lính biệt động mất nơi ngã ba Thành mới trở vào nhà. Thấy Duyên đang ngồi trò chuyện với mấy cô phù dâu Thành khều em gái ra chỗ vắng.

- Em có quen với ai là lính biệt động không?

Duyên hấp tấp hỏi. Giọng của nàng như lạc đi.

- Dạ có... Ông ta đâu rồi?

Thành lắc đầu thờ dãi.

- Ông ta nói về thăm em mà gặp đám cưới nên hẹn khi khác sẽ trở lại... Ông ta có nói là học trò của em...

Duyên ứa nước mắt. Nàng biết Quát sẽ không bao giờ trở lại để gặp nàng. Rồi đây nàng sẽ mất Quát vĩnh viễn. Nàng kêu thầm trong trí não bình bồng của mình.

- Quát ơi... Sao Quát về trễ vậy Quát ơi...

Đêm hôm đó trong quán bia ôm dọc theo xa lộ Biên Hòa có một người lính trẻ im lìm ngồi uống rượu. Vở 33 năm lẫn lóc. Khói thuốc lá vàng tay. Nâng ly bia lên uống một hơi cạn anh lấy đĩa gỗ vào ly và ngêu ngao ngâm nga. Giọng của người lính nghèn nghẹn như có nước mắt.

- Từ chiến tuyến ta trở về phố thị

Khắp phố phường lạc lõng bước chân hoang

Ôm cô đơn ta tìm đến các nàng

Là chiêu đãi với son vàng vay mượn

Dưới đèn màu bên chung say ngất ngưỡng

Tạm quên đời bằng tiếng nhạc truy hoan

Tình làm chi ôi ngang trái phũ phàng

Khi chinh chiến mua đời ta trọn vẹn...

Ngâm thơ xong mắt anh như ứa lệ và tiếng gọi vang lên âm thầm.

- Cô ơi... Cô quên sao cô...

Một ngày có 24 giờ. Một giờ có 60 phút. Một phút có 60 giây. Thời gian thật dài và cứ như vậy mà trôi đi. Những ly rượu đế cháy gan. Khói thuốc vàng tay. Súng nổ. Người chết. Máu chảy. Mọi thứ đều không làm vơi đi nỗi khổ đau cực cùng cũng như nỗi nhớ thương đòi đoạn trong lòng người lính chiến si tình tên Quát. Đêm chập chờn thức ngủ với tiếng đại bác hú qua đầu và hình ảnh của cô Duyên sáng rực trong tâm tưởng. Nụ hôn của nàng còn đọng hương thừa trên môi. Tiếng cười, giọng nói của nàng còn âm ba hoài hoài không bao giờ nguôi ngoai. Da thịt nàng mềm ẩm. Bàn tay nâng niu ân cần. Cứ mỗi lần nghĩ đến Quát ứa nước mắt. Anh không còn hi vọng dù nhỏ nhoi để gặp lại người mình thương yêu. Hai mảnh đời xa lạ cách ngăn. Duyên bây giờ đã an phận chồng con. Còn anh đời chiến binh dạt theo cường độ của chiến tranh. Tây Ninh. Trảng Lớn. Mỏ Vẹt. Phước Long. Hớn Quản. Đồng Xoài. Bù Đăng. Bù Đốp. Lộc Ninh. An Lộc. Pleiku. Kontum. Ban Mê Thuột. Chuẩn úy Quát bây giờ đã thành trung úy. Nắng của trời và lửa của người làm khô cằn thân xác và héo úa tâm hồn. Đời sống buồn tênh. Lâu lâu về lại Sài Gòn rồi vội vã bỏ đi như muốn quên hay chạy trốn một hình ảnh, một khuôn mặt, một chuyện tình mà biết dù cố quên sẽ không bao giờ mình quên được.

Bến Sỏi. Hè. 1974. Quán rượu tồi tàn. Chiếc bàn cây ọp ẹp. Năm cái ghế đầu lỏng chỏng. Đốt điều Bastos xanh, rít hơi thật dài rồi nhả khói ra từ từ Quát cất giọng khàn đục nói với Hàn, người lính mang máy cho mình.

- Dô đi Hàn... Mai chắc tụi mình phải dậy sớm rồi...

Đưa chung rượu đế lên Hàn nhìn màu rượu đùn đục và lợn cợn cặn. Bính, thiếu úy đại đội phó của Quát lẽ nhè.

- Ông thầy nói đúng đó... Em không xin là còn lâu lắm em mới được về thành phố...

- Phố gì thiếu úy... Cái phố Bến Sỏi này... sợ còn nhỏ hơn cái Chợ Đũi của tui...

Mạnh, thượng sĩ thường vụ cười khăng khặc.

- Thì mày cứ coi như ở phố đi... Còn hơn mày lội trong mật khu Hồ Bò...

Quát im lặng nhìn ra bờ sông Vàm Cỏ Đông. Nước đục lờ lợ màu vàng của đất núi và lững lờ dường như không chảy. Đây cách biên giới Việt Miên không xa. Bên kia sông mấy ngôi nhà lá khuất trong chòm cây xanh. Tiếng xe rì rầm rồi lát sau đoàn công voa xuất hiện. Trên xe lính mặc đồ rằn ngồi im. Có lẽ họ ngủ sau chiếc nón sắt. Ợc cạn chung để Mạnh nói với Quát.

- Mấy thằng 33 đi rồi thời mai tới phiên mình đó ông thầy...

Quát gật đầu cầm lấy chung để của Mạnh đưa sang trong lúc vẫn mơ màng nhìn dòng sông nước lấp lánh sáng của một ngày tháng 6.

- Chuyện này tôi coi bộ nặng nghe hai ông...

Quát cười nói với Bính và Mạnh. Bính, biệt danh Bính Nhè vì chỉ cần uống một chung để là bắt đầu lè nhè nói chuyện tiểu lâm.

- Trung úy... Tôi thấy bà chủ quán cứ đá lông nheo với ông hoài... Ông không dô uống lắm...

Liếc nhanh bà chủ quán còn trẻ Quát cười lắc đầu.

- Thôi tôi ngại lắm... Mấy cái vụ ái tình lẽ này tôi không muốn dính vào... Ông dô đi...

Bính cười hặc hặc.

- Bà không chịu tôi... Tôi thử mấy lần mà bà cứ làm lơ... Ông dô đi không uống của trời...

Mặc dù có lời hỏi thúc của Bính Quát vẫn cười lắc đầu. Mạnh khả tiếng lớn sau khi ợc cạn chung để. Đốt điếu thuốc anh xen vào.

- Thiếu úy mới về nên hồng có biết ông thầy là kẻ chung tình nhất thế gian... Tụi này giới thiệu cho ông mấy em ngon ời là ời mà ông cứ lơ đi. Ông làm như ông thiếu rồi...

Ba, chuẩn úy trung đội trưởng trung đội 2 cười khặc khặc.

- Ông thiếu chứ còn gì nữa. Ông Mạnh còn nhớ con nhỏ Dung hôn? Mạnh chắt lưỡi hít hà.

- Nhớ sao không nhớ. Trời ời em Dung, nữ sinh của trường Tây

Ninh xinh như mộng, thơm như mít đó làm tôi thèm chảy nước miếng. Nó mê ông thầy gần chết thể mà ông lại phớt tình ăng lê làm tôi tức ói máu...

Quay sang Quát đang ngồi nhìn dòng nước đục đầy lục bình Mạnh cà khịa.

- Tôi hỏi thật ông thầy nghe ông thầy có liệt hôn?

Bính, Ba và Hàn phá ra cười. Ngay cả Quát cũng phải bật cười vì câu hỏi của ông thượng sĩ thường vụ. Chỉ có Mạnh mới dám hỏi câu này bởi vì anh với Quát quen nhau lâu, từng sống chết với nhau nên xem nhau như anh em.

- Tôi liệt rồi ông ơi...

Quát cười cười trả lời. Mạnh lắc đầu rít hơi thuốc.

- Tôi không tin... Phải chi có cô Duyên ở đây để tôi hỏi cô...

Bốn người lính không ai thấy được nét thoáng buồn hiện ra trên mặt của Quát. Người lính chiến rung rung nước mắt khi nhìn trên dòng sông hiện lên hình bóng của cô giáo tên Duyên. Nụ cười. Giọng nói. Ánh mắt nhìn. Bàn tay mềm ấm. Thân thể ngọc ngà động mùi hương ái ân trong đêm trăng mờ ở Tân Uyên. Nghe như xa xôi lắm. Nghe như lạ lùng quá. Cô Duyên giờ chắc đã chồng con năm ba đứa. Cô Duyên giờ đang sống hạnh phúc bên chồng. Thôi nhớ làm chi cho thêm đau. Thôi nhớ làm chi giờ đã xa nhau. Tình yêu nào cũng phai theo dấu bụi mờ thời gian.

- Ông thầy buồn hả ông thầy?

Mạnh lên tiếng vì dường như anh hiểu mình vô tình khơi động lại nỗi đau buồn của cấp chỉ huy. Quát quay lại cười với bốn người lính của mình.

- Buồn gì... Chuyện cũ rồi... Chỉ mình không quên được thôi...

Vỗ vai Ba ngồi bên cạnh Quát cười tiếp.

- Đô đi ông... Nhậu cho đã rồi mai mình đi...

- Đi đâu ông thầy?

Ba hỏi trước khi ực cạn chung đế.

- Chắc Đồng Xoài...

Bính chất lưỡi buông tiếng chửi thề.

- Mẹ... Tôi tưởng tránh được cái vùng đó té ra lại...

Ba bật cười sảng sặc.

- Chạy trời không khỏi nắng thiếu úy ơi... Tôi thích Đồng Xoài hơn

Tây Ninh...

Mạnh cười cười nhìn Quát trong lúc rót rượu vào chung. Quát cũng cười nhìn người lính mà anh xem như là bạn thân nhất của mình. Dù cấp bậc khác nhau nhưng tuổi tác, tính tình và sở thích lại giống nhau nên hai người chơi rất hợp gu. Chỉ có Quát mới biết tuy chỉ là hạ sĩ quan nhưng Mạnh đang học năm thứ ba văn khoa. Chỉ có Quát mới biết vì lý do gì mà Mạnh lại không được đề nghị đi học sĩ quan mặc dù quân đội đang thiếu thốn các cấp chỉ huy như trung đội trưởng và đại đội trưởng. Cũng chỉ có Mạnh mới được Quát kể cho nghe mối tình học trò của mình. Cũng chỉ có Mạnh mới biết Duyên không phải là vợ của Quát.

- Mạnh... Ông thích ở vùng nào. Tây Ninh hay Đồng Xoài?

Ba lên tiếng hỏi Mạnh, người lính cấp bậc thấp nhưng có kinh nghiệm chiến trường hơn mình. Liếc nhanh Quát Mạnh cười trả lời.

- Tôi không thích hai chỗ đó. Tây Ninh và Đồng Xoài là hai mặt trận lớn của vùng 3. Nói cho rõ nghĩa hơn là cả hai địa điểm đó đều nằm trên trục tiến quân của bộ đội Bắc Việt về Sài Gòn. Mình ở đó là đưa mặt ra cho bộ đội nung...

Hàn bật cười hắc hắc vì câu nói tiểu lâm của Mạnh. Ba và Bính đồng gật đầu. Dù uống khá nhiều rượu họ cũng còn chút tỉnh táo để hiểu Mạnh muốn nói điều gì. Quát cựa mình duỗi hai chân thẳng ra khi nghe tiếng của bà chủ quán vang lên bên tai của mình.

- Trung úy có cần thêm rượu không trung úy?

Quát hơi mỉm cười vì thấy tám con mắt của bốn người lính dưới quyền đang nhìn mình trân trân. Cái nhìn của họ có ý nghĩa như thế này: Dô đi trung úy... Trời ơi bà chịu đèn mà ông cứ lừng lơ con cá vàng. Coi chừng bà nghĩ ông liệt...

- Chị có cái gì dẫn bụng không. Phải ăn no thời tụi này mới ngồi vững được...

Bà chủ quán cười nhìn Quát.

- Tôi có thịt kho dưa giá... Trung úy chịu hôn?

Bính trả lời thay cho cấp chỉ huy của mình.

- Chị cho cái gì ông cũng chịu hết...

Hàn và Ba bật cười khằng khặc khi nghe câu trả lời đầy ý nghĩa đen lẫn nghĩa bóng của Bính. Quát ngồi bật dậy. Nhìn bà chủ quán

với ánh mắt thân thiện anh cười thốt.

- Vậy hả. Chị cho tụi này ăn đi rồi tính sau...

Nhìn theo cái lưng ong nhất là cái mông tròn trịa và láng o sau là vài mỷ a mịn màng của bà chủ quán tuổi mới chừng hơn ba mươi. Bính hít hà.

- Dô đi trung úy... Bà chịu đèn mà ông cứ cà rề... Ông làm tôi tức đé quá...

Quát cười hà hà. Còn Mạnh, Ba và Hàn cũng cười sặc sụa khi thấy Chính bỏ tay xuống bàn làm bộ như bụm lấy của quý của mình. Ợc cạn chung rượu để Mạnh gật gù cái đầu tóc ngắn ba phân.

- Tôi nói trung úy là kẻ tình si khá giả nhất thế gian mà... Ông chỉ mê có cô Duyên thôi...

Quát gật đầu lia lia. Tự tay rót đầy chung rượu anh đẩy tới trước mặt Mạnh.

- Thương ông đó. Ông nói đúng... Tôi chỉ mê có cô Duyên...

Bật cười ha hả Mạnh ợc cạn chung rượu. Rót cho mình chung rượu đầy Quát đưa lên ngắm nghía rồi cất giọng nghêu ngao *Công danh sự nghiệp không bằng đôi mắt của cô Duyên...* . Nói xong anh ợc cạn chung rượu để rồi khà tiếng thật lớn. Như quá quen tính tình của cấp chỉ huy nên Bính xen vào.

- Phạm Thái khóc Trương Quỳnh Như hả trung úy?

Gật đầu Quát cười khà rót chung rượu đẩy về phía vị đại đội phó của mình.

- Biết chuyện Phạm Thái và Trương cô nương thời ông đáng thương một chung. Dô đi ông... Tụi mình uống đi... Biết đâu...

Quát dừng lại kịp thời. Chờ cho Bính ợc cạn chung rượu xong Quát rót đầy chung khác rồi lại đẩy tới trước mặt của Ba.

- Uống đi Ba...

Cười cười Ba nốc cạn chung rượu rồi nghêu ngao ngâm. *Em ơi lức tắt bình khô rượu... Đời vắng em rồi say với ai...* . Bật cười sảng khoái Quát rót thêm một chung để rồi đưa cho Hàn.

- Dô đi em...

Đưa chung để lên ngắm nghía Hàn, người lính trẻ và cấp bậc thấp nhất trong bàn nhậu cười hì hì nói với Ba.

- Tôi chịu câu thơ *Đời vắng em rồi say với ai...* của chuẩn úy...

Ba cười cất giọng nhừa nhựa.

- Tao mà làm thơ cái khi gì... Hai câu thơ này của... của...

Ba vỗ vỗ tay lên trán mình. Dường như đã tới lúc anh không còn nhớ được người nào là tác giả hai câu thơ mà anh vừa buột miệng nói ra.

- ... Của ai vậy trung úy?

Ba nhướng mày hỏi cấp chỉ huy và Quát cười cười.

- Vũ Hoàng Chương... Đó là hai câu thơ trong bài Đòi Vắng Em rồi...

Mạnh chợt lên tiếng xen vào câu chuyện.

- Ông ta có bốn câu thơ mà tôi chịu nhất là *Men khói đêm nay sầu
dựng mộ...Bia đề tháng sáu ghi mười hai... Tình ta ta tiếc cuồng ta
khóc... Tổ của Hoàng nay Tổ của ai*

Mạnh nhìn cấp chỉ huy trong lúc nói câu thơ này. Hiểu ý của anh Quát im lặng nhìn ra dòng sông. Trong cơn say lưng chừng anh nghĩ tới câu: *Duyên của mình nay Duyên của ai...*". Bây giờ anh mới thấm thía nỗi xót nhức của nhà thơ họ Vũ. Phải đau lắm người ta mới thốt nên lời thống thiết đó. Mặt trời của buổi xế chiều dọi xuống mặt nước những tia nắng vàng ủa. Tiếng gầm gừ xa xa vọng lại như là tiếng bom nổ đầu đó trong vùng biên giới.

- Trung úy ngâm thơ đi trung úy... Tôi khoái nghe giọng ngâm của ông lúc ông một phần tỉnh hai phần say... Nó nghe nhức nhối lắm sao...

Bính lẽ nhè lên tiếng. Mạnh cũng phụ họa thêm.

- Phải đó trung úy... Hay là ông ngâm thơ Vũ Hoàng Chương đi...

Biết tính mê văn nghệ của cấp chỉ huy nên Ba cũng nài nỉ. Cười cười Quát gật đầu rít hơi thuốc rồi tăng hắng tiếng nhỏ.

- Để tôi ngâm bài Lá Thư Ngày Trước cho mấy ông nghe...

Đưa chung nước mắt quê hương lên uống một hơi cạn Quát cất giọng khàn khàn có pha chút nước mắt.

- *Yêu một khắc để mang sầu trọn kiếp*

Tình mười năm còn lại mấy tờ thư

Mộng băng quơ hò hẹn cũng là hư

Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh...

Yêu mê thế để mang sầu trọn kiếp

Tình mười năm còn lại chút này đây

Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay

Còn e ấp thuở duyên vừa mới bén...

*Yêu sai lỡ để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này thôi
Lá thư xưa màu mực úa phai rồi
Duyên hắt hắt ở phương trời đâu đó...*

Bà chủ quán đem ra tô thịt kho, đĩa dưa giá và một nồi com. Mùi thịt kho bốc lên thơm lừng khiến cho năm người lính chảy nước miếng. Trúng vịt kho thịt ba rọi mà mỡ nhiều hơn thịt nhưng họ không màng. Cả tháng nay họ ăn toàn đồ quân tiếp vụ nên bây giờ có thức ăn tươi là hạnh phúc rồi.

- Trung úy còn muốn thêm gì nữa hôn trung úy?

Bà chủ quán cười hỏi Quát. Anh hơi mỉm cười vì bị Bính đá vào chân của mình như ra hiệu. Hơi lắc lắc đầu anh cười thốt.

- Cảm ơn chị... Khi nào cần thêm món gì tôi sẽ nói...

Bà chủ quán nhìn ông trung úy bằng tia nhìn thật mời mọc và câu nói chứa chan tình cảm.

- Dạ trung úy cứ gọi... Bất cứ thứ gì tôi cũng làm cho trung úy...

Bà chủ quán đi chừng năm bước Bính thì thầm.

- Ông thấy chưa... Ông mà không nhào đô là bả nghĩ ông bê đê đó...

Ba bật cười sảng sặc còn Hàn phải ngưng ăn để ôm bụng cười. Quát liếc nhanh bà chủ quán và thấy bà ta cũng đang quay lại cười với mình. Tự nhiên anh nhớ tới Duyên. Trong cơn say ngầy ngật anh nhớ lạ lùng. Nhớ quay quắt và tê tái lòng khi mừng tượng ra khuôn mặt. Cô ơi... Quát nhớ nét môi cô cười cô ơi... Quát nhớ bàn tay ve vuốt ân cần... Nhớ nụ hôn bần bật mà mỗi lần hôn tưởng lại thềm được hôn cô, ôm cô trong vòng tay để nghĩ mình còn có nhau. Nhớ mùi hương dịu dàng thoang thoảng bay trong lớp học. Nhớ tà áo dài màu vàng kiêu sa. Nhớ lần đầu tiên nắm tay cô mà nghe xôn xao làm ứ nghẹn và run rẩy tâm hồn. Giờ đây mình xa thật xa. Lạ thật lạ. Như chưa từng quen biết. Như chưa từng gặp nhau. Mà tại sao lại nhớ hoài không quên, dù muốn quên để làm gì không biết nhưng ít nhất cũng không làm mình xót nhức chút tình si giờ đã hư hao. Tại sao mình không coi như cô Duyên đã chết. Phải chăng tình trong giây phút mà thành thiên thu.

- Trung úy...

Mạnh gọi nhỏ. Quát mở mắt cười ngu ngơ.

- Trung úy ăn đi trung úy... Ăn no rồi mình về sửa soạn...

Quát gật đầu lua vội chén cơm đầy. Buông đũa xuống Bính với lấy gói thuốc. Móc một điếu Bastos quân tiếp vụ, quẹt diêm đốt xong anh rít một hơi thật dài rồi từ từ nhả khói ra. Từng đợt khói mỏng lan chậm chậm trong không khí.

- Về Đồng Xoài là mình có quyền căng võng ngủ giữa rừng cao su hả thiếu úy...

Hàn hỏi Bính sau khi ăn xong chén cơm thứ ba. Chính cười khăng khắc.

- Tao chỉ sợ mình phải lộn giữa rừng cao su chứ không được nằm ngủ đâu...

Quát vừa nhai vừa lên tiếng.

- Hôm qua họp ở tiểu đoàn ông phó Nam có nói nhỏ cho tôi biết là tình hình càng ngày càng bất ổn. Ông dặn tôi bảo lính nên tiết kiệm đạn...

Ba chắt lưỡi.

- Tiết kiệm gì nữa trung úy... Mình có đủ đạn đâu mà tiết kiệm. Sau cái hiệp định Ba Lãng Nhãng...

Bính ngắt lời Ba bằng một tiếng chửi thề rồi mới nói tiếp.

- Cái tờ hiệp định đó chỉ đáng làm giấy chùi đít tao... Mẹ nó bắt mình không được vượt biên giới mà tội bộ đội thời cứ vi phạm đều đều cho ta. Chẳng có thằng nào làm đánh gì nó...

Quát cười buồn. Cấp số đạn phát cho lính cứ giảm dần. Chả bù hồi mùa hè đỏ lửa. Tha hồ bắn và tha hồ lãnh đạn. Bây giờ từ hai cấp số xuống còn một. Xin phi pháo lại càng khó hơn. Năn nỉ gãy lưỡi, gọi khan cả cổ thời pháo chỉ đập vài trái rồi nín khe. Trong khi đó địch có đủ mọi ưu thế về hỏa lực và quân số. Địch luôn luôn sử dụng hai đại đội hoặc tiểu đoàn trừ để đánh đại đội của anh. Đó là chưa kể tăng đi kèm. Muốn diệt tăng là phải có Tow hoặc M72, mà mấy thứ này bây giờ còn quý hơn hột xoàn. Nguyên đại đội lèo tèo có năm ba trái M72. Quát nhận ra một điều là lính bắt đầu xuống tinh thần vì nhiều lý do trong đó có tình trạng thiếu thốn đạn dược và lương thực. Tự ngàn xưa cho tới bây giờ lương thực lúc nào cũng là vấn đề sinh tử cho quân đội. Quân Mông Cổ, một đạo binh bách chiến bách thắng thế mà ba lần sang đánh nước ta đều phải rút chạy chỉ vì lý do thiếu lương thực.

- Dô đi trung úy... Hết xì này chắc mình dợt...

Quát cười khi thấy Mạnh đẩy chung đế tới ngay mặt của mình. Gật gật đầu anh đưa chung lên ực một hơi xong vẫy tay gọi bà chủ quán tính tiền. Thấy Bính móc túi Quát nhường mày.

- Để tôi trả... Ba ông và thằng Hàn còn vợ con đùm đê. Tôi độc thân...

- Nhậu lần nào trung úy cũng trả tiền...

Bính kèo nài. Quát nghiêng đầu đốt thuốc. Bập bập điếu Bastos cho cháy đều anh nhựa giọng.

- Tôi có tiền thời tôi trả... Thôi mình dợt...

Nói xong Quát đứng lên đi tới chỗ bà chủ quán đang ngồi.

- Trung úy về hả trung úy?

Gật đầu cười Quát nói nhỏ.

- Dạ tôi về... Chắc còn lâu lắm mới gặp lại chị...

Tuy nét mặt thoáng buồn song bà chủ quán im lặng không nói gì. Đường như bà ta hiểu những người lính như Quát đi rồi là ít khi và còn lâu lắm mới trở lại chỗ mình đã đi qua. Trả tiền xong cả bọn kéo nhau đi. Bính lên tiếng.

- Trung úy nói gì với bà ta?

Hít hơi thuốc Quát cười nhỏ.

- Tôi hẹn nếu còn sống và không có lấy vợ tôi sẽ trở lại gặp bà ta...

Không nhìn được Bính cất tiếng cười khằng khặc. Riêng Mạnh tùm tùm cười liếc nhanh cấp chỉ huy đang cúi đầu bước. Đôi giày trận bê bết bùn. Chiếc quần rách lai. Áo sờn bầu. Khẩu súng lục cũ. Quát trong mỗi mặt và buồn rầu.

Sáng tinh sương. Trời mù mù. Không khí trong rừng cao su lạnh lùng, ẩm ướt và nhơn nhớt. Nó trộn lẫn với cái mùi hăng hắc đọng trên áo làm cho Quát có cảm giác rừng mình gai gai lạnh. Sương mù dày tới độ cách hai ba chục thước chỉ thấy mờ mờ. Cao su cách nhau chừng năm bảy thước nhờ đó mà mỗi người lính đều có chỗ nấp khá an toàn sau thân cây. Súng mở tự động, họ dàn hàng ngang im lìm chờ đợi. Trung đội chỉ huy nằm chính giữa còn trung đội 1 và 3 nằm hai bên phải trái. Đứng sau một thân cây cao su to lớn Quát căng mắt nhìn như muốn xuyên thủng màn sương mù dày đặc. Tuy nhiên dù nhìn bằng ống dòm, anh cũng không thấy được gì ngoài màn sương mờ mờ. Lẫn ntrong tiếng gió lùa cây cỏ dường như có tiếng bước chân vang lên rồi lất sau qua màn sương khi dày

khi loảng thoảng bóng nón cối. Quát cảm thấy một nỗi sợ hãi vô cớ dâng lên trong đầu làm cho bàn tay cầm ống liên hợp của anh run run và mồ hôi rịn ra. Tiếng bước chân nghe rõ dần. Quay sang gốc cây bên cạnh Quát thấy Mạnh đang ghì khẩu M16 về trước. Ba mươi thước... Quát vẫn im lìm. Hai mươi thước...

- Bắn...

Quát bóp cò khẩu Colt45 của mình. Tiếng súng nổ rền rền. Lựu đạn ì ầm. M79 nổ thật gần làm lung bùng lỗ tai. M60 rống lên từng hồi. AK47 xé không khí tạo thành. Thượng liên gầm gừ. Tiếng la, hét, kêu, than, khóc vang vang. Nhưng tất cả hầu như chìm mất trong thứ âm thanh kỳ lạ của súng đạn dội vào rừng cây cao su.

- Lựu đạn... Lựu đạn...

Ba hét toáng lên khi thấy bóng bộ đội tiến tới gần ngay trước mặt của mình. Trái M26 bung ra. Đất cát bay rào rào tạt vào mặt Quát rất rát nhưng anh không để ý tới. Xuyên qua báo cáo của các trung đội trưởng anh biết được tình trạng của các trung đội cũng như hướng tấn công của địch.

- Tăng... Tăng tụi bây... Mẹ nó có tăng...

Quát nặng mặt khi nghe tiếng thiếu úy Thiệu, trung đội trưởng trung đội 1 la ong óng trong máy.

- Quỳnh Duyên... Quỳnh Duyên đây Thuận Hóa... Nghe rõ trả lời... Quỳnh Duyên là danh hiệu truyền tin của Quát còn Thuận Hóa là của Thiệu.

- Quỳnh Duyên nghe Thuận Hóa...

- Trình thẩm quyền... Mẹ tụi nó có của sắt... Quỳnh Duyên... nó có của sắt... nghe rõ trả lời...

Quát nghiêng răng hét vào máy.

- Quỳnh Duyên nghe 5/5... Anh nường nó đi... nghe rõ trả lời...

- Tôi nghe thẩm quyền 5/5...

Chừng năm phút sau Quát nghe tiếng nổ thật lớn rồi lửa phụt cháy về hướng của trung đội 1 đang án ngữ.

- Quỳnh Duyên đây Thuận Hóa...

- Quỳnh Duyên nghe Thuận Hóa...

- Trình Quỳnh Duyên... Tôi nường con của rồi... nhưng tôi không còn đồ chơi nữa...

Hiểu ý của Thiệu Quát nói nhỏ.

- Tôi biết... Anh cẩn thận... Có gì anh kéo con cái về gặp tôi... nghe

rõ trả lời...

- Trình Quỳnh Duyên... Tôi nghe rõ 5/5...

Quát thở dài. Đại đội chỉ có ba M72 mà đã bắn một rồi; nếu địch có nhiều tăng thời... Quát lắc lắc đầu không muốn nghĩ tiếp. Tiếng súng bắt đầu thưa dần báo hiệu địch đã rút hoặc ngưng tấn công để chỉnh đốn hàng ngũ cho một trận cận chiến. Nói tới chuyện đánh xấp lá cà thời bên nào có quân số đông hơn sẽ thắng. Đưa ống liên hợp cho Hàn Quát cười khi nghe Mạnh đang đứng sau thân cây cao su bên cạnh nói lớn với mình.

- Xả hơi đi ông... Chừng nào nó đánh...

Khẽ gạt đầu Quát móc túi lấy điều thuốc xong đưa qua cho Hàn.

- Tụi nó đánh nữa hôn ông thầy?

Vừa rít thuốc Hàn vừa hỏi Quát. Hít liên tiếp ba hơi thuốc thật dài vị đại đội trưởng trả lời trong lúc nhả khói.

- Đánh là cái chắc...

- Mình còn ít đạn lắm ông thầy...

Quát gạt đầu.

- Tao biết...

Chỉ vào khẩu AK47 đang nằm trước mặt cách mình chừng mười thước anh tiếp.

- ... Súng đó... Mà hôm một khẩu đi. Bắn hết đạn rồi bỏ... Tao cũng kiếm một khẩu phòng thân...

Hàn gạt gạt đầu cười.

- Ông thầy coi chừng cho em lượm một khẩu nghe...

Không đợi cấp chỉ huy trả lời Hàn chậm chạp bò tới gần cái xác đang nằm im trên đất. Liếc nhanh anh thấy bóng áo rằn di động trong sương mù bắt đầu tan dần vì nắng lên. Đồng đội của anh cũng cùng ý nghĩ như anh nên tịch thu vũ khí của địch để bắn lại địch khi súng của họ hết đạn. Quát cũng kiếm ra một khẩu AK47 mới toanh và một dây đạn. Không khí trong rừng cao su như đông đặc lại khi tiếng kèn xung phong của địch nổi lên. Rán hít hơi dài rồi quăng tàn thuốc xuống đất Quát lẩm bầm.

- Mẹ nó không cho mình hút hết điều thuốc...

Đưa ống dòm lên quan sát anh thấy vô số nón cối thấp thoáng trong sương mù bắt đầu tan và sau thân cây cao su. Anh hơi nặng mặt khi thấy ánh đèn pha quét qua quét lại. Quay qua Mạnh đang hờm khẩu M16 Quát nói lớn.

- Nó có tăng...

Anh chỉ về hướng trước mặt. Mạnh cười hà hà.

- Để tôi gọi thằng Tươi đem đồ chơi lại...

Năm phút sau hạ sĩ nhất Tươi, tiểu đội trưởng tiểu đội 2 tới với khẩu M72. Tiếng máy xe gầm gừ. Pháo tháp của chiếc T54 hiện rõ trong ống dòm với khẩu đại bác và tên xạ thủ đội nón. Lỗ nhỏ đằng sau chiếc tăng là bộ đội từng thiết.

- T54...

Quát nói lớn. Tuy nhiên tiếng nói của anh bị át bởi tiếng đại bác và đại liên của chiếc tăng. Đạn xối vào không khí thành âm thanh kinh dị. Lính mọp đầu trước hỏa lực của tăng. Quay qua Tươi đang hờm khẩu súng chống chiến xa Mạnh nhắc chừng.

- Mày phải nhắm cho trúng nghe mày... Trật là nó bắn nát xương... Trật là nó cán tao với mày dẹp dẹp...

Tươi cười hà hà.

- Ông thầy đừng lo... Đợi nó tới gần tôi chơi một phát là nó cầm hòng liền...

Quát nghe mồ hôi tươm ra ươn ướt trong lòng bàn tay đang cầm chặt ống liên hợp khi bóng chiếc xe tăng hiện ra cách mình không xa. Anh sợ. Sợ chết. Sợ không còn nghĩ, còn nhớ và không còn thấy cô Duyên thương yêu của mình nữa. Đạn đại liên réo trên đầu, cày trên đất nghe chụt chụt, ghim vào thân cây cao su trước mặt nghe bứt bứt. Liếc qua bên trái anh thấy Tươi đang quỳ trên đất, ống phóng hỏa tiễn đặt lên vai và ngón tay trở đang đặt lên cơ bả. Sinh mạng của chính anh và các đồng đội được đặt vào trái đạn chống chiến xa và kinh nghiệm bắn tăng của Tươi. Bụp... Tiếng nổ nhỏ kèm theo ánh lửa nháng lên rồi tiếng ầm lớn hơn. Không cần ống dòm Quát cũng thấy được chiếc tăng như nhảy dựng lên cùng với ánh lửa phụt cháy kèm theo hàng chục tiếng nổ dữ dội.

- Trúng rồi...

Mạnh đứng bật dậy. Quát hét lớn trong ống liên hợp.

- 1, 2, 3 xung phong... xung phong...

Tiếng hò la vang vang.

- Biệt động quân xung phong... Biệt động quân sát...

Buông ống liên hợp Quát nhào tới trước. Súng mở tự động anh quét

nguyên một băng về phía hàng nón cối trước mặt. Thấy cấp chỉ huy chạy trước lính áo rằn la hét vừa chạy vừa bắn. Trận đánh cận chiến diễn ra. Người la. Người kêu tắt nghẹn. M16. AK47. M26. M60. Trung liên nổi. Đại liên nổ rền. Khói súng bốc mù mịt quyện với sương mù và mùi máu thành thứ mùi hương biến hai bên quên mất sợ hãi. Cuối cùng trận chiến từ từ lắng đọng. Chỉ còn có tiếng thở hỗn hển. Tiếng rên. Tiếng than khóc. Tiếng kêu la. Tiếng lửa cháy lóc bóc nơi chiếc tăng nằm bất động.

Chương 13

Duyên chậm chạp bước vào cửa lớp đệ tam A2. Cái thai năm tháng hành làm cho nàng đâm ra mệt mỏi và lười biếng. Học trò đang cười đùa vội im bất khi thấy Duyên. Chúng nhìn cô giáo bằng ánh mắt ái ngại và quan hoài khi thấy dung nhan tiều tụy của nàng.

- Cô khỏe hôn cô?

Tánh, trưởng lớp lên tiếng hỏi và Duyên gượng cười trả lời.

- Cảm ơn em... Cô khỏe...

Đưa cái cặp da cho Tánh đem để lên bàn riêng của mình nàng nhìn bốn mươi mấy khuôn mặt của học trò trong lớp. Dường như nàng muốn tìm kiếm một hình bóng nào trong đó. Tuy nhiên nàng thờ dãi hắt hiu buồn. Hình bóng xưa cũ đã qua mắt rồi không bao giờ trở lại nữa. Bước tới đứng nơi khoảng trống chính giữa, nàng nhìn xuống nơi chiếc bàn cuối lớp rồi cất giọng thanh tao.

- Hôm nay các em sẽ học về một áng văn nổi tiếng của nước ta là Chinh Phụ Ngâm. Đây là tác phẩm do ông Đặng Trần Côn viết bằng hán văn và bà Đoàn Thị Điểm diễn dịch ra chữ nôm... Dựa vào bối cảnh của chiến tranh, tác giả viết lên nỗi lòng của một thiếu phụ có chồng phải đi lính xa nhà...

Giọng của Duyên nhỏ dần như bị cái gì chặn ngang cổ của mình. Nước mắt ứa ra khiến cho nàng phải cúi đầu nhìn xuống để giấu không cho học trò thấy mình khóc. Lát sau nàng mới ngược lên. Qua màn nước mắt nàng thấy mờ mờ khuôn mặt, nụ cười và ánh mắt nhìn của cậu học trò dù đã đi xa nhưng còn lưu lại trong lòng nàng hương vị tình yêu mật ngọt mà cũng vô vàn xót xa và cay đắng.

Quay người đi tới gần tấm bảng đen giọng nói thánh thót như giọt

mưa thu của nàng cất lên trong bầu không khí im lặng.

- Trước hết cô sẽ giảng cho các em nghe tổng quát truyện Chinh Phụ Ngâm để các em có một khái niệm về ánh văn chương tuyệt tác này. Lần tới cô sẽ giảng từng đoạn một rồi sau đó các em sẽ làm luận văn để chứng tỏ mình đã học và hiểu bài của cô giảng...

Quay nhìn xuống lớp học Duyên mỉm cười sau khi dứt câu nói. Nàng như thấy lại hình ảnh của lớp học mấy năm về trước. Lớp đệ tam A2 có Quát ngồi nơi cuối lớp. Nàng nhớ tới lời bình của Quát về Chinh phụ ngâm. Văng vẳng đâu đây tiếng gọi *cô ơi* vô vàn âu yếm của Quát. Ánh mắt nhìn mê man tình tự. Giọng nói chát ngất đắm say của hai đêm ở Tân Uyên mà giờ đây kết quả là đứa con nàng đang cưu mang.

- Trong phần giảng hôm nay, để dễ dàng hiểu được cái hay của Chinh Phụ Ngâm, cô khuyên các em nên tự đặt mình vào vai trò của một thiếu phụ tiễn đưa chồng lên đường chinh chiến. Hoặc một cô gái tiễn biệt người yêu của mình sắp theo đoàn quân đi hành quân xa...

*Thuở trời đất nổi cơn gió bụi,
Khách má hồng nhiều nỗi truân chuyên,
Xanh kia thăm thẳm từng trên,
Vì ai gây dựng cho nên nỗi này ?*

Giọng của Duyên hầu như nghèn nghẹn khi đọc bốn câu thơ đầu tiên nhất là hai câu *Khách má hồng nhiều nỗi truân chuyên* và *Vì ai gây dựng cho nên nỗi này*. Tự dưng nàng nhìn xuống cái bụng bầu của mình rồi thở dài. Nàng không hề hờn giận hay oán trách Quát. Nàng biết anh có nhiệm vụ phải thi hành. Anh đang chiến đấu cho cái gì mà anh tin tưởng. Đó là chiến đấu để bảo vệ nàng, để nàng được sống trong tự do và yên ổn. Ngoài ra khi lên Tân Uyên thăm Quát, sống trọn vẹn cho tình yêu của mình, nàng đủ tỉnh táo và sáng suốt để biết chuyện gì có thể xảy ra cũng như chấp nhận hậu quả của hành động của mình. Nàng chỉ buồn là không được sống bên cạnh người mà mình yêu thương. Nàng chỉ buồn vì Quát không là chồng của mình, là cha của đứa con sắp sửa chào đời.

- Các em chắc biết bốn câu thơ cô vừa đọc có ý nghĩa gì rồi phải

không?

- Dạ biết thưa cô... Bốn câu thơ có ý nói là khi chinh chiến xảy ra thì người đàn bà phải chịu nhiều khổ sở bởi vậy họ mới than thở và buồn rầu...

Duyên mỉm cười nhìn Bình, đưa học trò giỏi văn chương nhất lớp Nhìn nó nàng liên tưởng tới *Tiểu Đình Hùng* của mình.

*- Nước trong chảy lòng phiền khôn rửa,
Cỏ xanh thơm dạ nhớ khó khuây.
Nhủ rồi tay lại cầm tay,
Bước đi một bước dây dây lại dừng...*

Bốn câu thơ trên gợi cho Duyên nhớ tới buổi sáng cỏ còn ướt sương đêm bên dòng suối chảy róc rách. Nàng ứa nước mắt khi cuộn lại chiếc poncho đưa cho Quát. Hai đêm thân tiên ở bên cạnh người yêu của nàng đã khép lại. Nàng với Quát, tay cầm tay, mắt nhìn mắt, bịn rịn không nói nên lời từ biệt vì biết có thể không bao giờ gặp lại nhau hoặc sợ sẽ mất nhau vĩnh viễn.

*- Tiếng nhạc ngựa lần chen tiếng trống,
Giáp mặt rồi phút bỗng chia tay
Hà Lương chia rẽ đường này,
Bên đường trông bóng cò bay ngùi ngùi.*

*Quân trước đã gần ngoài doanh liểu,
Kỵ sau còn khuất nẻo Tràng Dương.
Quân đưa chàng ruổi lên đường,
Liều dương biết thiếp đoạn trường này chăng ?*

*Tiếng địch thổi nghe chùng đồng vọng,
Hàng cò bay trông bóng phát phơ.
Dấu chàng theo lớp mây đưa,
Thiếp nhìn rặng núi ngán ngơ nổi nhà...*

Tân Uyên. Trưa nắng cháy da người. Không có *Tiếng nhạc ngựa lần chen tiếng trống*... mà nàng chỉ thấy đoàn công voa máy nổ rầm rầm dài trên con đường tráng nhựa loang lổ ổ gà. Khói bay mù mù. Không có *Bên đường trông bóng cò bay ngùi ngùi* mà chỉ có những bóng áo rằn ngồi cầm nín trên xe. Nàng như thấy được bà

tay vẫy chào từ giã của Quát khi đoàn công voa bắt đầu lăn bánh. Không biết người đi có khóc không hay chỉ có người ở lại mới ứa nước mắt ngấn ngờ nhìn theo bóng xe xa dần dần rồi mất trong đám bụi mù.

Duyên ngược lên vì tiếng vỗ tay rào rào của học trò xen lẫn với tiếng huýt sáo.

- Cô giảng hay quá cô ơi...
- Cô giảng xuất thần cô ơi...
- Cô giảng nữa đi cô...

Duyên nhìn học trò như thầm cảm ơn về những lời khen tặng thành thật. Đoạn thơ đầu tiên của Chinh Phụ Ngâm làm cho nàng xúc động và nhớ lại cảnh chia tay với Quát ở Tân Uyên do đó nàng mới diễn tả tâm trạng của mình cho đám học trò nghe.

*- Chàng từ đi vào nơi gió cát,
Đêm trắng này nghỉ mát phương nao?
Xưa nay chiến địa dường bao,
Nội không muôn dặm xiết bao dài dàu.*

*Hơi gió lạnh người râu mặt dạn,
Dòng nước sâu ngựa nản chân bon.
Ôm yên gối trống đã chôn,
Nằm vùng cát trắng, ngủ cồn rêu xanh...*

*Chàng từ sang Đông Nam khơi nẻo,
Biết nay chàng tiến thảo nơi đâu ?
Những người chinh chiến bấy lâu,
Nhẹ xem tính mệnh như màu cỏ cây.*

*Hồn tử sĩ gió ù ù thổi,
Mặt chinh phu trăng dôi dôi soi.
Chinh phu tử sĩ mấy người,
Nào ai mặc mặt, nào ai gọi hồn.*

Dấu binh lửa nước non như cũ,

*Kẻ hành nhân qua đó chạnh thương.
Phận trai già ruỗi chiến trường,
Chàng Siêu tóc đã điểm sương mới về...*

Mình xa nhau thật rồi phải không Quát. Cô bây giờ đã yên phận chồng con. Còn gì nữa đâu để cho Quát nhớ, Quát thương. Học chẳng chỉ là chút kỷ niệm của Tân Uyên. Mà kỷ niệm dù đẹp cách mấy cũng sẽ nhạt mờ theo dòng chảy miên man của đời. Cô chỉ cần mong Quát vẫn thương cô, thương chính mình để không như *những người chinh chiến bấy lâu. Nhẹ xem tính mệnh như mẩu cỏ cây...* Quát ơi... Cô hi vọng Quát sống, để mình còn gặp lại, mình còn trông thấy nhau dù cô biết là chiến tranh rất tàn nhẫn, rất nghiệt ngã với những người lính chiến như Quát. *Hồn tử sĩ gió ù ù thổi... Mặt chinh phu trắng dãi dãi soi... Chinh phu tử sĩ mấy người... Nào ai mạc mặt, nào ai gọi hồn. Dấu binh lửa nước non như cũ... Kẻ hành nhân qua đó chạnh thương... Phận trai già ruỗi chiến trường.. Chàng Siêu mái tóc điểm sương mới về...* Quát đừng chết nghe Quát ơi... Để cho cô gặp lại Quát lần cuối cùng dù chỉ là chàng Quát mái tóc đã điểm sương. Cô sẽ chờ... Cô sẽ nhớ... Dù biết nhớ nhưng sẽ làm mình héo hon. Dù cô biết chờ đợi sẽ làm mình già nua và cằn cỗi. *Tin thường lại, người không thấy lại... Thờ thường tới, người chưa thấy tới...* Quát ơi... Quát quên cô rồi sao Quát... Đi biên biệt Đi không một lần ngoái trông người ở lại. Không tin nhắn. Không lá thư thăm hỏi. Cô biết là cô đã làm Quát khổ. Nhưng cô làm được gì khi chiến chinh đã kéo Quát ra khỏi đời cô. Khi đời sống của cô bị trói buộc quá nhiều... Cô yếu đuối lắm Quát ơi. Vì vậy mà cô cần Quát. Cần núp bóng tông quân cũng như cần sự chở che của Quát... Tiếng chuông báo hiệu giờ tan học khiến cho Duyên ngừng nói Nhìn học trò vẫn còn im lặng như muốn lắng nghe nàng cười thỏ thẻ.

- Tuần sau cô sẽ giảng tiếp. Bây giờ các em có thể ra về. Cô chúc các em hai ngày cuối tuần vui vẻ. Nhớ học bài nghe chưa...

- Dạ... Tuần tới cô giảng nữa nghe cô... Tụi em thích nghe cô giảng bài...

Duyên mỉm cười. Sự mến thương của học trò là niềm an ủi mà nàng rất cần trong lúc lòng đang quặn đau vì tình. Thu dọn sách vở xong nàng thông thả ra cửa. Bước xuống hết mấy chục bậc thang nàng

phải dừng lại để thở vì mệt. Liếc ra sân trường nàng thấy đám học trò đang bu quanh một người lính mặc quân phục rằn ri. Tim nàng như thắt lại. Quát ư... Phải Quát không Quát. Quát về thăm cô hả Quát... Khi người lính quay mặt lại nàng ứa nước mắt thất vọng. Không phải Quát mà Chương.

- Cô khỏe hôn cô?

Chương tươi cười hỏi thăm cô giáo Việt Văn của mình.

- Cám ơn em cô khỏe. Em đi lính gì vậy Chương?

Nhìn thấy huy hiệu con cọp đang nhe răng nàng hấp tấp hỏi tiếp.

- Em đi lính Biệt Động Quân hả Chương?

- Dạ...

Giọng Duyên như lạc đi.

- Quát cũng đi Biệt Động như em. Em còn nhớ Quát không? Em có gặp Quát không Chương?

- Dạ nhớ... Ba tháng trước em có gặp nó ở An Lộc...

- Vậy à... Quát có nói gì không hả Chương?

Thật ra Duyên muốn hỏi Chương là Quát có nói gì về cô không nhưng nàng lại cảm thấy khó khăn không nói ra cho trọn câu.

- Dạ không... Quát chỉ nói với em là *Cô Duyên lấy chồng rồi*. Không biết vì sao mà nó có vẻ buồn. Dường như nó thất vọng điều gì. Sau đó nó kéo em đi uống rượu suốt đêm... Em có hỏi vì sao nó buồn nhưng nó lắc đầu không nói. Từ hồi nó đi lính cô có gặp nó không cô?

Duyên lắc đầu. Nàng không muốn thổ lộ cho Chương biết về cuộc tình giữa mình với Quát. Nó là điều sống để dạ chết mang đi của nàng. Không phải nàng xấu hổ về chuyện yêu cậu học trò của mình nhưng nàng nghĩ mỗi người đều có phần tình cảm riêng tư không thể san sẻ với bất cứ ai.

Nhìn cái bụng bầu của nàng Chương thở một hơi thật dài đoạn buồn rầu lên tiếng.

- Mới đây em nghe tin Quát bị thương ở Đồng Xoài... Nguyên tiểu đoàn của nó đụng lớn... Đụng với một trung đoàn của địch... Hai bên đều chết và bị thương nhiều lắm...

Duyên cảm thấy có viên đạn bắn trúng mình khi nghe Chương nói Quát bị thương.

- Quát bị thương nặng không Chương?

- Dạ không nặng lắm nhưng chắc nó cũng phải nằm nhà thương...

- Bây giờ Quát đang ở đâu em biết không Chương?

- Dạ em không biết bây giờ nó đang ở đâu... Cô muốn nhắn gì cho nó không?

Nhẹ lắc đầu Duyên nói với giọng buồn buồn pha chút ghen ngào Phải cố gắng lắm nàng mới không khóc trước mặt Chương.

- Cô chỉ muốn nhờ em nói với Quát là khi nào về Sài Gòn nhớ tới thăm cô...

Chương gật đầu chào từ giã Duyên. Đứng nhìn theo bóng học trò nàng để mặc cho nước mắt ứa ra. Quát ơi... Quát đừng chết nghe Quát ơi... Đừng bỏ cô nghe Quát ơi... Cô không thể sống nếu biết Quát không còn ở trên cõi đời này nữa. Cô muốn Quát sống để nhìn mặt đứa con của mình. Cô muốn Quát sống dù mình không thể xứng hợp. Không thể có nhau trong đời. Nhưng ít ra mình còn nghĩ về nhau. Nhớ nhau. Quát ơi... Quát có nhớ đã nói với cô *Tình trong giây phút mà thành thiên thu...* . Bây giờ cô mới biết là Quát nói đúng. Bây giờ cô mới khám phá ra tuy nhỏ tuổi mà Quát lại lớn hơn cô. Quát biết yêu hơn cô. Bây giờ cô mới nhận ra câu nói: *Những người lớn, chẳng bao giờ tự họ hiểu được cái gì cả và thật là mệt mỏi cho trẻ con lúc nào cũng phải giải thích cho họ...* là đúng. Cô không tự hiểu được yêu là phải hi sinh, nhất là phải mạnh dạn và can đảm phấn đấu cho tình yêu của mình. Cô yếu đuối. Cô khiếp nhược. Vì thế mà cô đã làm lỡ cuộc tình của mình, gây khổ cho mình và cho Quát. Cô xin lỗi Quát. Cô chỉ cầu mong một điều nếu còn thương cô Quát hãy sống để mai này mình còn gặp lại nhau dù mỗi người có đời riêng của mình...

Thu tàn. Không còn lá vàng rơi. Con gió lạnh từ miền bắc về làm xạc xào đám lá khô chết và cuốn vào góc sân của công viên nằm dọc theo bờ sông. Duyên ngồi im trên băng gỗ nhìn ra giữa sông. Mặt nước bốc mù hơi sương. Gió từ dưới sông thốc lên khiến

nàng phải co người lại vì cảm thấy lạnh. Tiếng con gái đang chơi đùa với bà ngoại vọng lại vắng vắng. Nàng cảm thấy cô đơn và trống trải. Sống nơi xứ người, ở một thành phố nhỏ ít có người đồng hương khiến cho nàng hiểu được niềm đau buồn của một kẻ ly hương. Biến cố 30 tháng 4 như một vết chém đứt rời những liên hệ với người thân yêu. Cho tới bây giờ nàng cũng không hiểu được tại sao mình lại ra đi. Nàng ra đi vì hốt hoảng hay vì một lý do thầm kín nào đó. Dường như trong tận cùng sâu thẳm của tâm hồn nàng nghe tiếng Quát hối thúc nàng phải rời bỏ quê hương. Thế là ngày 30, nàng ẵm con, dắt mẹ già cùng với cô bạn hàng xóm đi xuống bến Bạch Đằng, theo làn sóng người dạt về kho 5 rồi may mắn có được chỗ ngồi trên chiếc tàu tị nạn ra khơi. Từ đó nàng chảy theo dòng đời của một người tị nạn cộng sản. Ngày tháng lê thê trong trại Fort Chaffee và cuối cùng nàng được một nhà thờ bảo trợ về thành phố nhỏ và thưa thớt dân cư. Dân chúng ở đây hiền lành và tử tế. Thương cảnh mẹ góa con côi lại thêm mẹ già nên nhà thờ giúp đỡ tận tình. Họ mượn cho nàng một căn nhà hai phòng ngủ. Họ mua cho nàng chiếc xe để đi làm. Họ đưa nàng vào làm thư ký trong một hãng sản xuất máy móc như tủ lạnh, bếp điện và các thứ khác. Mãi sau này nàng mới biết vị giám đốc là người của nhà thờ và chính ông ta đã thu nhận nàng vào làm việc.

Đời sống vật chất tạm yên ổn thời nhu cầu về tinh thần trở thành cấp bách hơn. Những đêm ngủ không yên. Những giờ trần trọc. Phút trở trăn. Kỷ niệm lãng đãng trở về theo cơn gió lất lây từ miệt rừng núi xa xôi làm nàng co ro lạnh. Hình ảnh của Quát hiện ra. Quát đã đi ra khỏi cuộc đời nàng từ lâu lắm rồi, những bảy năm về trước; nhưng hình bóng của Quát vẫn còn ở hoài hoài trong tâm hồn của nàng. Nàng thấy Quát trong giờ dạy học. Nàng cảm thấy Quát ngồi với mình trên xích lô. Nàng nghe tiếng anh cười ở nhà. Ở đâu nàng cũng thấy, cũng nghe và cũng có cảm tưởng người tình xưa đang ở bên cạnh mình. Điều đó dễ hiểu bởi vì đứa con gái mà nàng sinh ra giống hệt Quát. Để kỷ niệm những ngày hạnh phúc bên Quát nàng đặt tên đứa con gái là Tân Uyên. Nội cái chuyện đặt tên cho con nàng cũng phải tranh đấu quyết liệt và dai dẳng với chồng và gia đình bên chồng mới đặt được tên nó là Tân Uyên. Lý do thầm kín khiến cho nàng muốn con gái mang tên Tân Uyên vì nó là kết quả mối tình tuyệt vời giữa nàng với Quát. Lý do quan

trọng hơn hết là nàng, chỉ có một mình nàng biết nó là con của Quát. Lấy chồng được tám tháng thời bé Tân Uyên ra đời. Nếu nó là kết quả của tình yêu thời nó cũng là nguyên nhân chính làm tan vỡ cuộc hôn nhân giữa nàng với Trân. Tân Uyên giống Quát như hệt. Giống từ khuôn mặt, đôi mắt, cái miệng. Nụ cười. Nếu Quát và Uyên đi ra đường thời người ta sẽ nói đó là cha con. Nó không có một chút gì giống Trân hết mặc dù trên giấy khai sinh nó là con của anh. Trân nghi ngờ, thắc mắc, hạch hỏi rồi cuối cùng day nghiêng nàng mỗi ngày vì Tân Uyên. Mẹ chồng, em chồng thời dè bủ, nhieéc mắng, xỏ xiên nàng khi thấy mặt Uyên. Duyên hiểu cái lỗi lầm của mình nên cắn răng chịu đựng không một lời thở than dù ngay cả với những người thân yêu nhất. Đời sống vợ chồng giữa nàng với Trân ngày càng trở nên tồi tệ vì một lý do khác. Nàng không có con. Không biết là nàng không thể có con hay là Trân không thể có con. Chỉ biết là hai vợ chồng không có con với nhau. Cuối cùng Trân và nàng đi tới một thỏa thuận có lợi cho cả hai bên. Anh đi đường anh tôi đường tôi. Tình nghĩa đôi ta có thể thôi... Nàng ôm con gái trở về sống với cha mẹ mặc cho dư luận dèm pha. Nàng bất cần dư luận. Nàng làm ngơ lời chê bai của hàng xóm và họ hàng. Lần này nàng nhất quyết đạp trên dư luận để sống theo ý của mình. Cũng vì dư luận, cũng vì cái tiếng *cô giáo học trò* mà nàng đã làm lỡ cuộc tình và mất người yêu. Bây giờ nàng được tự do, được quyền sống để chờ Quát, chờ người lính chiến trở về với mình. Nàng không muốn đi tìm Quát dù biết nếu tìm gặp và năn nỉ Quát sẽ trở về với mình. Nàng tự ái. Nàng nghĩ tình yêu không thể đi kèm với sự van xin hay lòng thương hại. Do đó nàng kiên nhẫn chờ đợi dù mỗi ngày soi gương thấy mình già đi một chút. Nàng già mà người tình xưa đi biệt biệt chưa về. Bây giờ ngồi đây, bên cạnh dòng sông xa lạ nàng biết hi vọng gặp lại Quát quá mong manh và xa vời. Hằng đêm nàng khóc thầm. Nàng cầu nguyện. Cầu nguyện ai cũng được. Trời. Phật. Chúa. Thánh. Thần. Trả Quát về cho nàng. Nhưng ngày qua ngày Quát chỉ là hình bóng trong trí tưởng, trong kỷ niệm u hoài của một thời ở Tân Uyên xa xăm khuất nẻo.

- Má ơi...

Tân Uyên bá vai mẹ. Duyên quay lại cười với con gái.

- Má ơi con khát nước...

- Ngoại đâu rồi...
- Dạ ngoại ở đằng kia...

Tân Uyên đưa tay chỉ về chỗ cầu tuột. Đứng lên Duyên nắm tay con đi về phía chiếc xích đu.

- Má lạnh hôn má?

Duyên hỏi và má của nàng cười trả lời.

- Sắp tối rồi. Mình đi về đi con...

- Dạ... Con đi mua cho con Uyên ly nước rồi mình đi về...

Lát sau nàng trở lại với ly nước cam. Gia đình ba người thủ thỉ trò chuyện. Đợi cho con uống nước xong Duyên đứng lên. Ngược nhìn bầu trời xám đục và giăng sương mù nàng lẩm bẫm trong trí.

- Quát ơi... Cô nhớ Quát...

Thu tàn. Không còn lá vàng rơi. Con gió lạnh từ miền bắc về làm xạc xào đám lá khô chết và cuốn vào góc sân của công viên nằm dọc theo bờ sông. Duyên ngồi im trên băng gỗ nhìn ra giữa sông. Mặt nước bốc mù hơi sương. Gió từ dưới sông thốc lên khiến nàng phải co người lại vì cảm thấy lạnh. Tiếng con gái đang chơi đùa với bà ngoại vọng lại văng vẳng. Nàng cảm thấy cô đơn và trống trải. Sống nơi xứ người, ở một thành phố nhỏ ít có người đồng hương khiến cho nàng hiểu được niềm đau buồn của một kẻ ly hương. Biến cố 30 tháng 4 như một vết chém đứt rời những liên hệ với người thân yêu. Cho tới bây giờ nàng cũng không hiểu được tại sao mình lại ra đi. Nàng ra đi vì hốt hoảng hay vì một lý do thâm kín nào đó. Dường như trong tận cùng sâu thẳm của tâm hồn nàng nghe tiếng Quát hối thúc nàng phải rời bỏ quê hương. Thế là ngày 30, nàng ẵm con, dắt mẹ già cùng với cô bạn hàng xóm đi xuống bến Bạch Đằng, theo làn sóng người dạt về kho 5 rồi may mắn có được chỗ ngồi trên chiếc tàu tị nạn ra khơi. Từ đó nàng chảy theo dòng đời của một người tị nạn cộng sản. Ngày tháng lê thê trong trại Fort Chaffee và cuối cùng nàng được một nhà thờ bảo trợ về thành phố nhỏ và thưa thớt dân cư. Dân chúng ở đây hiền lành và tử tế. Thương cảnh mẹ góa con cô lại thêm mẹ già nên nhà thờ giúp đỡ tận tình. Họ mướn cho nàng một căn nhà hai phòng ngủ. Họ mua cho nàng chiếc xe để đi làm. Họ đưa nàng vào làm thư ký trong một hãng sản xuất máy móc như tủ lạnh, bếp điện và các thứ khác. Mãi sau này nàng mới biết vị giám đốc là người của nhà thờ và chính ông ta đã thu nhận nàng vào làm việc.

Đời sống vật chất tạm yên ổn thời nhu cầu về tinh thần trở thành cấp bách hơn. Những đêm ngủ không yên. Những giờ trần trọc.

Phút trở trăn. Kỷ niệm lãng đãng trở về theo cơn gió lất lay từ miệt rừng núi xa xôi làm nàng co ro lạnh. Hình ảnh của Quát hiện ra. Quát đã đi ra khỏi cuộc đời nàng từ lâu lắm rồi, những bảy năm về trước; nhưng hình bóng của Quát vẫn còn ở hoài hoài trong tâm hồn của nàng. Nàng thấy Quát trong giờ dạy học. Nàng cảm thấy Quát ngồi với mình trên xích lô. Nàng nghe tiếng anh cười ở nhà. Ở đâu nàng cũng thấy, cũng nghe và cũng có cảm tưởng người tình xưa đang ở bên cạnh mình. Điều đó dễ hiểu bởi vì đứa con gái mà nàng sinh ra giống hệt Quát. Để kỷ niệm những ngày hạnh phúc bên Quát nàng đặt tên đứa con gái là Tân Uyên. Nội cái chuyện đặt tên cho con nàng cũng phải tranh đấu quyết liệt và dai dẳng với chồng và gia đình bên chồng mới đặt được tên nó là Tân Uyên. Lý do thâm kín khiến cho nàng muốn con gái mang tên Tân Uyên vì nó là kết quả mối tình tuyệt vời giữa nàng với Quát. Lý do quan trọng hơn hết là nàng, chỉ có một mình nàng biết nó là con của Quát. Lấy chồng được tám tháng thời bé Tân Uyên ra đời. Nếu nó là kết quả của tình yêu thời nó cũng là nguyên nhân chính làm tan vỡ cuộc hôn nhân giữa nàng với Trần. Tân Uyên giống Quát như hệt. Giống từ khuôn mặt, đôi mắt, cái miệng. Nụ cười. Nếu Quát và Uyên đi ra đường thời người ta sẽ nói đó là cha con. Nó không có một chút gì giống Trần hết mặc dù trên giấy khai sinh nó là con của anh. Trần nghi ngờ, thắc mắc, hạch hỏi rồi cuối cùng day nghiêng nàng mỗi ngày vì Tân Uyên. Mẹ chồng, em chồng thời dè bủ, nhieéc mắng, xỏ xiên nàng khi thấy mặt Uyên. Duyên hiểu cái lỗi lầm của mình nên cắn răng chịu đựng không một lời thở than dù ngay cả với những người thân yêu nhất. Đời sống vợ chồng giữa nàng với Trần ngày càng trở nên tồi tệ vì một lý do khác. Nàng không có con. Không biết là nàng không thể có con hay là Trần không thể có con. Chỉ biết là hai vợ chồng không có con với nhau. Cuối cùng Trần và nàng đi tới một thỏa thuận có lợi cho cả hai bên. Anh đi đường anh tôi đường tôi. Tình nghĩa đôi ta có thể thôi... Nàng ôm con gái trở về sống với cha mẹ mặc cho dư luận dèm pha. Nàng bất cần dư luận. Nàng làm ngơ lời chê bai của hàng xóm và họ hàng. Lần này nàng nhất quyết đạp trên dư luận để sống theo ý của mình. Cũng vì dư luận, cũng vì cái tiếng *cô giáo học trò* mà nàng đã làm lỡ cuộc tình và mất người yêu. Bây giờ nàng được tự do, được quyền sống để chờ Quát, chờ người lính chiến trở về với

mình. Nàng không muốn đi tìm Quát dù biết nếu tìm gặp và nắm ni Quát sẽ trở về với mình. Nàng tự ái. Nàng nghĩ tình yêu không thể đi kèm với sự van xin hay lòng thương hại. Do đó nàng kiên nhẫn chờ đợi dù mỗi ngày soi gương thấy mình già đi một chút. Nàng già mà người tình xưa đi biển biệt chưa về. Bây giờ ngồi đây, bên cạnh dòng sông xa lạ nàng biết hi vọng gặp lại Quát quá mong manh và xa vời. Hằng đêm nàng khóc thầm. Nàng cầu nguyện. Cầu nguyện ai cũng được. Trời. Phật. Chúa. Thánh. Thần. Trả Quát về cho nàng. Nhưng ngày qua ngày Quát chỉ là hình bóng trong trí tưởng, trong kỷ niệm u hoài của một thời ở Tân Uyên xa xăm khuất nẻo.

- Má ơi...

Tân Uyên bá vai mẹ. Duyên quay lại cười với con gái.

- Má ơi con khát nước...

- Ngoại đâu rồi...

- Dạ ngoại ở đằng kia...

Tân Uyên đưa tay chỉ về chỗ cầu tuột. Đứng lên Duyên nắm tay con đi về phía chiếc xích đu.

- Má lạnh hôn má?

Duyên hôn và má của nàng cười trả lời.

- Sắp tới rồi. Minh đi về đi con...

- Dạ... Con đi mua cho con Uyên ly nước rồi mình đi về...

Lát sau nàng trở lại với ly nước cam. Gia đình ba người thủ thi trò chuyện. Đợi cho con uống nước xong Duyên đứng lên. Ngược nhìn bầu trời xám đục và giăng sương mù nàng lẩm bầm trong trí.

- Quát ơi... Cô nhớ Quát...

Chỉ còn hơn tuần lễ nữa tới Tết Nguyên Đán. Dù ở đây không có không khí tết như quê nhà song Duyên cũng cảm thấy lòng mình nao nao. Nàng nhớ tới tết năm nào đã xa. Chiều mùng 3 tết Quát tới nhà thăm nàng mang theo bịch mứt me, mứt gừng của má anh làm. Hai thầy trò vừa uống trà hoa lài vừa ăn mứt me, mứt gừng, đọc báo xuân của trường để cười với nhau. Bây giờ chỉ còn mình nàng bơ vơ. Buổi sáng thức sớm. Trời mùa đông mù mù lạnh. Hơi nước đọng thành sương trên cửa sổ. Nàng pha một bình trà và uống một mình. Nàng cười khi nghĩ mình sắp sửa thành bà cụ non dù chỉ mới ngoài ba mươi. Sống mà không có tình yêu làm người ta cần cỗi. Nhưng yêu ai bây giờ. Nàng nhớ lại cách đây tuần lễ đi chợ Việt Nam ở Atlanta. Nàng hơi sùng vì có một ông theo tò tò sau lưng của mình. Ông ta hỏi han đủ thứ, bắt chuyện với mẹ của nàng và tình nguyện đẩy xe cho nàng. Thấy nàng có vẻ không bằng lòng má nàng nhỏ nhẹ khuyên.

- Thôi người ta có lòng mà con. Má nghĩ con cũng nên đi thêm một bước nữa. Biết bao giờ con mới gặp lại ba của con Uyên...

Duyên biết mẹ mình nói có lý. Tuy nhiên khổ là nàng không yêu được ai dù quen biết nhiều người. Sống với người mà mình không yêu thương là một cực hình. Nàng đã trải qua điều đó và đã phải trả giá để biết được điều đó. Vì vậy chẳng thà ở giá còn hơn lấy một người mà mình không yêu thương. Ba anh trai của nàng ở Cali giới thiệu cho nàng mấy người bạn độc thân hoặc chết vợ nhưng nói chuyện vài lần rồi nàng đâm ra mất hứng. Có lẽ họ không phải là kẻ đồng điệu. Có lẽ họ không có cái mà nàng tìm kiếm. Có lẽ hình bóng của Quát vẫn còn ngự trị trong tim cho nên nàng không thể quen ai và yêu ai. Ngày xưa hồi còn đi dạy, Quát thần tượng nàng,

tôn thờ nàng như một nữ hoàng trong tim anh, thời bây giờ nàng tô vịnh Quát là ông vua trong trái tim không nguôi thôn thức vì nhớ thương của mình.

Rót nước trà ra cái chén hột mít mà con Uyên thường hay dùng làm đồ chơi, Duyên với lấy tờ báo xuân. Báo Việt ngữ ở đây đẹp về hình thức song nội dung lại nghèo nàn. Quảng cáo chiếm hơn phân nửa tờ báo. Người ta làm báo vì tiền, vì miếng cơm manh áo hơn là vì văn chương nghệ thuật. Viết bài cho lấy có, để lấp đầy khoảng trống vì thiếu quảng cáo. Tuy nhiên nàng vẫn chăm chú đọc vì thứ nhất không có gì để đọc và thứ nhì ít ra cũng để không quên tiếng nước mẹ. Không những đọc một mình nàng còn đọc cho con gái nghe mỗi đêm vì sợ nó quên tiếng Việt. Mẹ nàng đã nói một câu chuyện lý *Con đừng sợ con Uyên nó không nói được tiếng Anh mà con nên lo nó không nói được tiếng Việt...* . Cũng may mẹ nàng nhìn ra điểm đó nên không bao giờ nói chuyện với cháu ngoại bằng tiếng Anh. Nhiều thời giờ rảnh bà dạy cháu nói, đọc và viết tiếng Việt. Con Uyên đi học thời nói tiếng Anh nhưng về nhà phải nói tiếng Việt vì mẹ nàng không nói tiếng Anh với nó. Bà từ chối đi học tiếng Anh như nhiều người khác viện lẽ không cần thiết. Bà cho đời mình kể như bỏ đi. Đào tạo cho con cháu mới là chuyện quan trọng. *Con Uyên là người Việt Nam mà không nói tiếng Việt thời má buồn lắm...* . Không những dạy cháu ngoại nói tiếng Việt bà còn bảo bà đưa con trai mua sách báo gửi qua để bà dạy cháu ngoại đọc cho rành chữ nghĩa văn chương với người ta. Từ một quan niệm như vậy bà mua cho cháu đủ mọi loại sách báo. Thừa hưởng huyết thống của cha mẹ do đó Tân Uyên rất thích đọc sách và mê vẽ chương. Không giống như những đứa bạn cùng trang lứa nó không xem tivi hay cắm đầu vào video game mà mê đọc sách báo và vẽ.

Tay cầm tách trà nóng, Duyên lơ đãng lật từng trang báo. Đột nhiên hàng chữ đập vào mắt khiến cho nàng đặt tách trà xuống bàn rồi hai tay cầm lấy tờ báo đưa lên gần để nhìn cho rõ hơn. Sáu chữ đậm nét và khá lớn CÔ OI... CÒN NHỚ TÂN UYÊN ? khiến cho Duyên run rẩy tay chân và tim đập thành thịch. Tân Uyên. Suối Sâu. Hồ Đá Bàn. Tên gọi như tiếng thì thầm. Tân Uyên với Quát. Tân Uyên với tình yêu mật ngọt. Giọng cười vỡ ngọc. Giọt nước mắt chảy ra ân

thâm trong đêm cuối cùng. Bàn tay ân cần ve vuốt. Nụ hôn rục mé
đắm. Cũng ở Tân Uyên nàng đã yêu, đã cho hết một đời con gái cho
người yêu. Nàng đã yêu người học trò, người lính biệt động quân
mà chín năm qua nàng vẫn còn thương yêu và tưởng nhớ. Tân
Uyên. Cái tên xa lạ hầu như ít người biết đã thay đổi cuộc đời nàng
Cứ mỗi lần nghĩ tới Tân Uyên nàng nhớ lại hình bóng của người
tình ngồi trên chiếc quân xa khuất dần trong đám bụi mù. Cứ mỗi
lần nhớ lại Tân Uyên nàng như sống lại cảm giác mê đắm làm rẩy
run từng đường gân cơ thịt trong vòng tay ân ái của người tình..
Còn một đêm nay thôi người ơi. Ngày mai người đã xa tôi rồi. Ôn
người tình trong tay Quát đã thì thầm như thế... Cô về cô nhớ em
không... Cô về em nhớ hàm răng cô cười... Quát đã thủ thỉ với nàng
như thế khi nàng gối đầu lên tay anh nằm đếm sao trời trong đêm
cuối cùng hai người bên nhau ở Tân Uyên. Kỷ niệm đầy nước mắt
Khóc chảy nước mắt mà cười cũng ứa lệ.

Mắt rung rung Duyên nhìn xuống dòng chữ nhỏ hơn ghi tên tác giả
Tiểu Đình Hùng. Duyên sờ soạng lên cái tên đó như hồi tưởng lại
hai bàn tay của mình nâng niu làn da sạm nắng, bàn tay chai cứng
và đôi mắt buồn đầy nét nhăn của người tình. Nàng như ngửi được
mùi áo nồng mồ hôi, mùi khen khét của mái tóc và mùi thuốc lá
thân thương để nhớ hoài dù năm tháng xa cách dài đằng đẳng.
Uống hớp nước trà nóng để cho lòng mình bớt hồi hộp, Duyên
chăm chú vào những hàng chữ mờ dần dần đi vì nước mắt.

- Hầu như mỗi người đều yêu ít nhất một lần trong đời của mình. Tôi
cũng vậy. Tôi chỉ yêu một lần và tôi chỉ yêu có một người bởi vì sau
khi yêu thương người đó rồi tôi không còn chút hơi sức nào để tho
chứ đừng nói yêu thương một người nào khác...

Duyên mỉm cười vì câu nói đùa của tác giả mặc dù nước mắt từ từ
chảy thành dòng trên mặt của mình.

- Ai cũng nghĩ người tình của mình tuyệt vời nhất. Tôi cũng vậy
Tuy nhiên người tình của tôi không những tuyệt vời mà còn lạ lùng
và đặc biệt. Nguyễn Thị Quỳnh Duyên. Cô Duyên là thầy của tôi
Cô Duyên là giáo sư Việt Văn của tôi. Cô Duyên là bạn của tôi. Cô

Duyên là người tình hiếm quý và hiếm tuyệt nhất. Tôi không biết tôi yêu cô Duyên lúc nào. Có thể ngay phút đầu tiên nhìn thấy cô trong lớp đệ tứ A2 của trường trung học Hồ Ngọc Cẩn. Có thể tình yêu của tôi là sự tích tụ tình cảm của những ngày ngồi ở chiếc bàn cuối lớp nhìn vóc dáng thướt tha và kiểu hiếm của cô đi lại trước tấm bảng đen. Những lần đứng nơi góc sân nhìn tà áo dài màu vàng kiêu sa như bàn tay vẫy chào mình tôi cảm thấy lòng mình xôn xạc và xót nhức của tình si. Phải nói tình yêu thầm lặng của tôi đối với cô Duyên pha trộn rất nhiều sự si mê và thần tượng hóa người yêu. Nếu thi sĩ Đinh Hùng có một Kỳ Nữ thời trong con mắt một cậu học trò mơ mộng và lãng mạn của tôi, cô Duyên là một nữ hoàng kiêu hãnh, lạnh lùng và cao sang mà một đứa học trò nghèo như tôi không bao giờ có thể và dám bước qua giới hạn thầy trò để nói tiếng yêu. Chỉ có một tiếng thôi mà ngàn lần lặp lại, trăm lần dặt dờ tôi cũng không thể nào thốt nên lời. Đứng trước cô Duyên, nhìn mặt cô, tôi quên hết, quên tuốt luốt những gì mình cần phải làm, để chỉ ngập lặn trong cảm giác si mê của mình khi nghe giọng nói giọng mưa thu của cô, tiếng cười náo lòng, ánh mắt nhìn cuốn hút của cô. Thế rồi trong suốt ba niên học, đệ tứ, đệ tam và đệ nhị, tôi không bao giờ nói ra thứ tình trong giây phút mà thành thiên thu của tôi...

Duyên ngưng đọc vì nước mắt của nàng bắt đầu nhỏ xuống từ bác càng lúc càng nhiều hơn.

- Quát ơi... Cô xin lỗi Quát... Cô cũng như Quát... Cô yêu Quát mà cô cũng không dám nói Quát ơi...

Duyên khóc, nói như người tình tên Quát đang đứng trước mặt mình.

- Ngoài lý do gia cảnh, mối tình cảm của tôi với cô Duyên là nguyên nhân khiến cho tôi tình nguyện đi lính sau khi thi đậu tú tài. Tôi suy nghĩ nhiều về quyết định đã làm thay đổi hẳn cuộc đời của tôi. Tôi sung sướng vì bước rẽ của đời tôi. Tôi muốn rời xa mái trường càng sớm càng tốt. Tôi muốn cắt đứt cái giới hạn thầy trò. Tôi muốn tôi lớn. Tôi muốn tôi trưởng thành để có thể ngang hàng với cô Duyên... Chuẩn úy so với cô giáo không có cách biệt bao nhiêu. Đó là ý nghĩ mà tôi mang trong lòng của thời gian ở trường sĩ quan Đồng Đế và lò luyện thép Biệt Động Quân Dục Mỹ. Tuy nhiên khi trở thành người lính biệt động tôi mới biết là đời sống nay

đây mai đó làm cho tôi càng ngày càng xa cách cô giáo thương yêu của tôi. Giới hạn thấy rõ không biết có được san bằng hay không mà sự cách xa càng dài ra đồng thời với nỗi lo âu Cô Duyên sẽ quên mình càng khiến cho tôi buồn nhiều hơn, lo nhiều hơn cũng như thương nhớ nhiều hơn. Nhớ như điên... Nhớ như chưa bao giờ quên. Thương như chưa bao giờ biết thương ai ngoài cô giáo của mình. Nửa đêm trăn trở. Gần sáng trần trọc. Ban ngày ủ rũ. Tôi sống trong sự đầy dọa của tình yêu. Nhiều khi ngồi ngóng về phía Sài Gòn tôi tưởng tượng ra hình ảnh kiều mị của cô Duyên trên chiếc xích lô..

Duyên cảm thấy nổi rạo rực cháy bùng lên khi nhớ lại cảnh ngộ chung xe xích lô với Quát. Hai làn da nóng cọ xát làm nóng thêm sự xao xuyến. Hai hơi thở quyện vào nhau tạo thành sự truyền nhiễm tình cảm dễ trối, dễ buộc hai người lại với nhau mà tháng năm xa cách cũng không thể làm hao mòn.

Những dòng chữ nhật nhòa. Nàng thấy lại hình ảnh người tình xưa ngày gặp nhau ở Tân Uyên. Mái tóc cháy nắng. Khuôn mặt xạm đen, khắc khổ đầy ưu tư. Bộ chiến y bạc màu hăng hắc mùi mồ hôi thuốc lá và hơi người làm thành thứ mùi kỳ cục mà nàng gọi là *mùi lính ở dơ*. Quát cười hắc hắc vì bị chê là lính ở dơ. Lại một điều nàng chê mà mê. Lại một điều sau khi nghĩ lần đầu nàng lại đâm ra ghiền và nhớ hoài bởi vì cho tới bây giờ mùi lính ở dơ đó vẫn còn trong trí não của nàng.

- Nếu có một địa danh nào trên đất nước thân yêu làm cho tôi nhớ thời Tân Uyên chính là nơi tôi không bao giờ quên. Tôi chết cũng không quên. Tân Uyên với cô Duyên. Tân Uyên với tình yêu. Hai ngày thôi. Nhưng gom một đời lại cũng không đủ và ý nghĩa bằng hai ngày cô Duyên thăm tôi ở Tân Uyên. Năm bảy lần lên lon tạt mặt trận, chục cái anh dũng bội tình, năm cái chiến thương bội tình cũng không ý nghĩa bằng nụ cười tình tứ, ánh mắt nhìn thương yêu, bàn tay ve vuốt ân cần của cô Duyên ban cho tôi. Lần đầu tiên ôm cô Duyên trong tay, trang trọng đặt lên môi cô nụ hôn chiêm bái tôi thâm cảm ơn NGƯỜI, thứ hình tượng nhân ái và dễ thương, biểu tượng là cô giáo mà tôi đã tôn thờ và yêu thương suốt đời. Sự hiện diện của cô Duyên ở Tân Uyên làm cho biết là tôi không bị bỏ rơi, dù tôi ở xa song hình ảnh của tôi vẫn được cô Duyên ấp ủ trong

lòng. Tôi nghĩ lòng là nếu có dịp trở về tôi sẽ đi tìm gặp lại cô Duyên để bày tỏ lòng biết ơn bằng cách tình nguyện sống bên cô suốt một đời còn lại của mình...

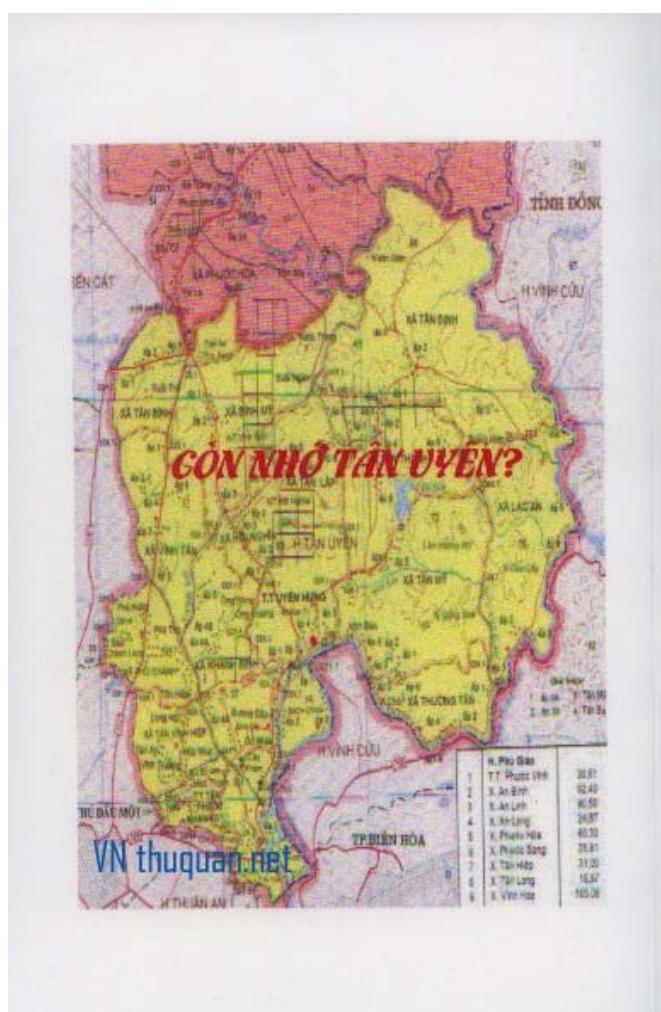
Đoạn tùy bút còn khá dài nhưng đối với Duyên như thế đủ rồi. Quá đủ để cho nàng biết được điều cần biết. Quát còn sống. Người tình xưa vẫn còn sống và vẫn không quên nàng. Anh vẫn còn thương yêu nàng như lúc ở Tân Uyên.

Chương 16

Quát xô cửa bước vào căn phòng trọ của mình. Không có gì lạ. Không có gì thay đổi. Ba năm qua anh vẫn sống như vậy. Vẫn sống với tình yêu khoắc khoải, với thương nhớ, mong chờ và hi vọng. Bỏ chìa khóa lên bàn anh liếc một vòng. Thấy máy điện thoại nhấp nháy anh biết trong lúc mình vắng nhà có người gọi và lưu lại lời nhắn. Thờ ơ anh bấm nút play . Người gọi chỉ nhắn có một câu nhưng lại làm cho tay của anh run run và tim đập mạnh. Giọng của người đàn bà thánh thót như tiếng rơi của giọt mưa thu. *Cô Duyên có duyên với lính* . Một câu sáu chữ nhưng là một tín hiệu mà anh đã mỗi mòn chờ đợi và trông ngóng suốt mấy năm dài. Cô Duyên... Cô Duyên. Nước mắt ứa ra Quát thì thầm.

- Cô ơi... Cô còn nhớ Tân Uyên...

Chương Kết

Quát dừng lại trước cánh cửa sơn màu xanh đậm. Hít hơi dài để cho mình bớt hồi hộp anh gơ tay gõ cửa. Cánh cửa mở ra liền như bên trong có người chờ để mở cửa. Người ở bên trong cửa và người ở bên ngoài cửa nhìn nhau. Không còn có giới hạn thầy trò nữa. Chỉ có người với người. Chỉ có người yêu người. Mắt người nào cũng ướt. Cuối cùng người ở bên ngoài thì thào.

- Cô ơi...

Duyên ngã vào vòng tay của người mà nàng đã đợi chờ quá lâu.
Giọng của nàng nhẹ như hơi thở.
- Quát ơi...

Quát ôm trong tay thân thể của người mà nhiều năm qua không lúc nào anh thôi mơ yêu và tưởng nhớ. Anh hít hương tóc dịu dàng. Anh hôn lên khuôn mặt mà mỗi lần hình dung tới nó như là niềm tin mạnh mẽ để anh sống sót trong gần bốn năm lao tù và ba năm xa xứ.

Khuya đêm đó, ngồi nơi phòng khách, tay trong tay hai người kể cho nhau nghe khoảng đời gian truân của họ sau ngày chia tay ở Tân Uyên. Nhìn người học trò, người tình xưa ngồi trước mặt mình Duyên hỏi với giọng chứa nhiều âu yếm và cũng nhiều tình nghịch.
- Quát tìm ra câu đối chưa?

Quát bật lên tiếng cười. Sau mấy năm xa cách Duyên cảm thấy tiếng cười của anh không khác ngày xưa bao nhiêu.

- Bốn năm trong tù lúc nào Quát cũng nghĩ tới câu đối của cô. Nó khó quá. Quát tìm ra nhưng không chỉnh lắm...

Duyên cười thánh thót. Nắm tay người tình vừa gặp lại sau thời gian xa cách nàng hăm he.

- Đâu Quát đọc cho cô nghe đi... Đối không chỉnh là bị phạt nghe chưa...

Nhìn đăm đúi vào mắt cô giáo Quát mỉm cười thì thầm.

- Ông Quát vẫn nhớ Tân Uyên...

Duyên cười thánh thót. Hai má nàng hồng lên vì vẻ đối của Quát gợi lại kỷ niệm tuyệt vời đã qua.

- Nghe hay và có ý nghĩa nhưng mà không được chỉnh lắm. Chịu phạt chưa?

Quát cười hôn lên mái tóc nhuộm màu thời gian của cô giáo.

- Dạ... Cô muốn phạt gì em cũng chịu...

Dụi đầu vào ngực người học trò mà mình yêu thương suốt đời Duyên thì thầm.

- Cô phạt Quát từ đây về sau phải ở bên cô suốt đời...

- Cô không phạt Quát cũng xin ở bên cô suốt đời cô ơi...

Duyên mỉm cười nhìn người tình năm xưa.

Bây giờ nàng hiểu được một điều là hạnh phúc không khó tìm nếu người ta yêu nhau.

Đông 2009

chu sa lan